

Vadim ZELAND

TRANSURFING

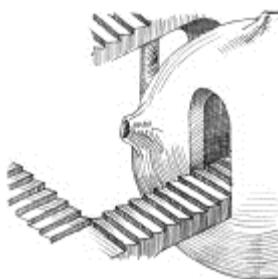
GOSPODAR STVARNOSTI

Ako vi ne upravljate
stvarnošću — ona
će upravljati vama

VADIM ZELAND

GOSPODAR STVARNOSTI

Beograd, decembar 2021

VAŽNO UPOZORENJE!

Materijal je namenjen ličnoj upotrebi!

Sva prava zadržana.

**Nijedan deo ove knjige ne može se
objavljivati, postavljati na
internetu Ili deliti s drugima bez prethodne
pismene dozvole od
strane vlasnika autorskih prava.**

Naslov originala:

ВЕРШИТЕЛЬ РЕАЛЬНОСТИ

© ОАО Издательская группа «Весь», 2008.

Copyright Serbia © Aruna, 2021.

Izdavač: ARUNA, Beograd

Prevod s ruskog: Slobodanka K. Vanjković

Lektura: Aleksandar Dramičanin

Ilustracije: Natalija Ivanova

Plasman i distribucija: aruna.rs • 064/15–77–045

Prelom: ARUNA

Štampa: „Zuhra”, Beograd

Tiraž: 1000 primeraka

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
159.947.3
159.96

ЗЕЛАНД, Вадим, 1963-

Gospodar stvarnosti / Vadim Zeland ; [prevod s ruskog Slobodanka K.

Vanjkević]. - Beograd : Aruna, 2021 (Beograd : Zuhra). - 201 str. ; 21 cm

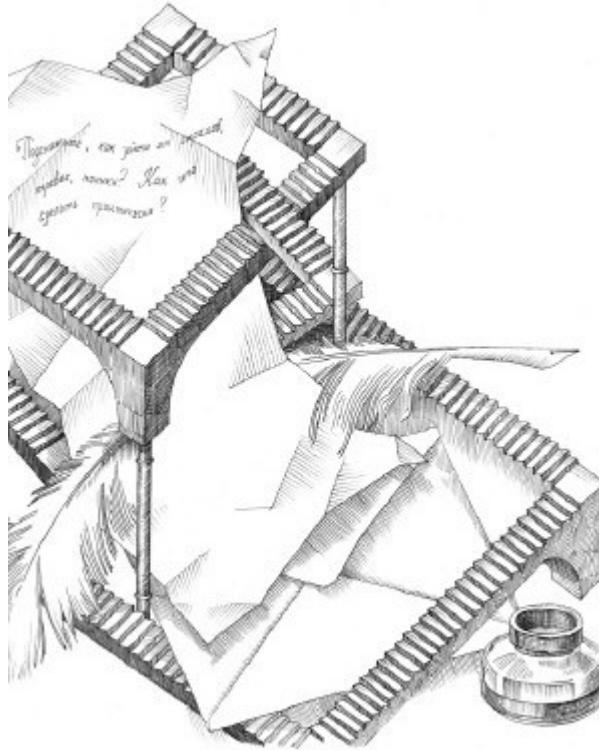
Prevod dela: Вершитель реальности. - Тираž 1.000. - Autor o sebi -- - : str.

198.

ISBN 978-86-6052-016-8

а) Психологија успеха

COBISS.SR-ID 52054281

Predgovor

Poštovani Čitaoče!

Ova knjiga, bez obzira na svoj naziv, uopšte ne spada u domen fantastike. Svakodnevna stvarnost se ovde pojavljuje u novom, nepoznatom obliku zbog čega postaje daleko interesantnija od bilo kakve mistike. Preostaje vam samo da se uverite da svet koji nas okružuje uopšte nije onakav kakvog smo navikli da ga vidimo.

Stvarnost, pri svoj svojoj raznolikosti, poseduje jasno izra ženu simetriju ogledala. Dualna priroda našeg sveta je svuda manifestovana: levo i desno, gore i dole, duša i razum, živo i mrtvo, crno i belo, osvešćeno i iluzorno. Dualizam je uzrok večne opozicije između dva primarna pogleda na svet – idealizma i materijalizma.

Ali ipak, šta je zapravo naš svet: mehanički sistem ili virtuelna iluzija? Ako odgovor potražimo u jednom pravcu, pojaviće se gomila protivrečnosti i paradoksa. Takozvana zlatna sredina takođe ne postoji – previše je zamagliena. Gde se onda nalazi istina?

U potrazi za odgonetkom krenućemo pomalo neobičnim putem. Kao odgovor na svako pitanje poput: „Šta je realnost: da li je to ovo ili ono?“ – prihvatićemo jedan netrivijalni postulat: „I jedno i drugo.“ Istina nije negde na sredini, već baš na ukrštanju granica raznolike stvarnosti. Uporedo s materijalnom vasionom, postoji i njen odraz u ogledalu – neopipljiv i nevidljiv, ali isto tako stvaran svet čija se prisutnost manifestuje u neobjašnjivim pojavama. U tački gde se dotiču ta dva sveta, stvarnost ne postaje samo razumljiva, već se, što je zadržavajuće, njome može upravljati.

Međutim, čoveku je svojstveno da upada u krajnosti i zato, u zavisnosti od pogleda na svet, pokušava da pronađe rešenje svojih problema ili u okvirima materijalne stvarnosti ili u oblasti metafizike. Ali ni jedan ni drugi put ne donose zadovoljavajuće rezultate. Čovek prebiva u vlasti okolnosti – život mu se „događa“ kao san na koji nije u stanju da utiče.

Ipak, postoji jedan principijelno drugačiji način interakcije sa svetom oko nas, a to je Transurfing, o kome će i biti reči u ovoj knjizi. Njegova suština je u tome što možemo da dobijemo pristup upravljanju tokom događaja ako uzmemо u obzir obe strane dualnog sveta i poštujemo određena pravila. Stvarnost prestaje da postoji kao nešto što je spolja i nezavisno od čoveka i on postaje sposoban da je potčinjava svojoj volji.

Verovatno ste već čuli da energija misli ne nestaje bez traga. Bez sumnje, ona ima određen uticaj na stvarnost oko nas.

Ali kako iskoristiti tu energiju? Zašto se naše želje ne ispunjavaju, a najgora očekivanja se, naprotiv, ostvaruju? Zašto poznati metodi vizualizacije željenog u nekim slučajevima funkcionišu, a u drugim ne?

Stvar je u tome što postoji jedna karika koja nedostaje i bez koje se sve ezoterične prakse pretvaraju u beskoristan gubitak vremena. Međutim, tajna leži na površini i toliko je neverovatno prosta da je u nju teško poverovati. U knjizi se daje odgovor na pitanje koja je to karika što nedostaje. Kad dobijete ključ za upravljanje stvarnošću, otkrićete svet u kome nemoguće postaje moguće.

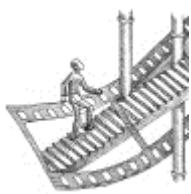
Ova knjiga je nastala kao rezultat prepiske s čitaocima koji su isprobali Transurfing u svom životu. Svi oni sa istinskim čuđenjem pričaju o neverovatnim promenama koje su im se dogodile. Najčešće zamorni problemi iščezavaju; otvaraju se vrata koja su se pre činila beznadežno zatvorenim; okruženje počinje da se, iz neshvatljivih razloga, ophodi prema nama sa više sim patije; stvarnost bukvalno naočigled počinje da menja svoj oblik. Ispostavlja se da se misli na potpuno neshvatljiv način otelotvoruju u stvarnost.

Ako se, zahvaljujući ovoj knjizi, dogodi vaš prvi susret s Transurfingom, onda objašnjenje pojmove koji su vam možda nepoznati možete pronaći u rečniku termina. Detaljnije izlaganje principa upravljanja stvarnošću možete pronaći u knjigama „Transurfing“. Bez obzira na to što će vam se mnoge stvari koje

saznate učiniti vrlo neobičnima, zapamtite: ovde nema nikakve uobrazilje – sve je stvarno.

Stvarnost dualnog ogledala

Snovi spadaju među najuobičajnije a istovremeno i najtajanstvenije fenomene u čovekovom životu. Trećinu svog života čovek provede spavajući. Do danas je ostala tajna šta se sve događa s njim u tom graničnom stanju. Naučna istraživanja iz te oblasti malo toga objašnjavaju. Filozofske rasprave vode iz

jedne krajnosti u drugu. Jedni govore da su snovi iluzija, drugi pak da i sam život nije ništa drugo do san. Ko je u pravu?

Transurfing kao ezoterično učenje toj tematiki pristupa iz drugačijih perspektiva. Da li zaista razum uobražava svoje snove? S jedne strane, događaji koji se odvijaju u snu su virtualni, ali, s druge, snovi se čine tako realnim da ih čovek svaki put doživljava kao stvarnost. Poznato je da u snu

možemo da posmatramo prizore koji kao da nisu sa ovog sveta. Pritom je potpuno jasno da nigde nismo mogli da ih vidimo. Ako je san imitacija stvarnosti koju kreira naš mozak, odakle potiču prizori i teme koje nikad nismo mogli da vidimo?

Postoji hipoteza da mozak sam sintetizuje snove i da u toku sna te slike percipira isto kao na javi. To je zaista samo hipoteza. Za sada niko nije dokazao da se sve dešava baš tako. U modelu Transurfinga, tumačenje je sasvim drugačije: podsvest ne zamišlja ništa sama, već se direktno priključuje na prostranstvo varijanti koje sadrži celovitu informaciju. Prostranstvo varijanti je informaciona struktura u kojoj je pohranjen scenario svih mogućih događaja. Broj varijanti je beskonačan, kao što je beskonačan i broj mogućih položaja tačke u koordinatnom sistemu. Tamo je zapisano sve što je bilo, što jeste i što će biti.

Ne žurite s donošenjem skeptičnih zaključaka. Pažljivo pogledajte neki predmet, zatim zatvorite oči i pokušajte da ga zamislite. Čak i ako imate odličnu sposobnost vizualizacije, ipak ne možete na isti način da „vidite“ predmet sa zatvorenim očima kao sa otvorenim. Slika koju je zapamtio vaš

mozak samo je fotografija vrlo lošeg kvaliteta. Prepostavimo da takvu fotografiju mozak čuva kao određeno stanje grupe neurona. U tom slučaju ne postoji dovoljno neurona da bi se ponovo reprodukovale sve fotografije pohranjene u memoriji, bez obzira na njihov ogroman broj.

Ako su naša sećanja i snovi reprodukcija onoga što je zapisano u neuronima, koliko tih ćelija tad mora biti u glavi? Transurfing ovu protivrečnost tumači tako što neuroni nisu nosioci informacije kao što su bajtovi u kompjuteru. Mozak ne čuva samu informaciju, već nešto nalik adresama informacija u prostranstvu varijanti.

Možda je mozak sposoban da čuva neku ograničenu količinu podataka. Međutim, čak ni savršen biološki sistem ne može da sačuva sve što smo spremni da reprodukujemo u svom sećanju. Tim pre, ne može da sintetizuje tako savršenu virtuelnu realnost kao što može san. Ne treba se obmanjivati nedovoljno uverljivim zaključcima po kojima navodno, ako se mozak isključi, sposoban je da jasno percipira zamišljene slike.

Ako, uslovno, sve što je svesno u ljudskoj psihi povežemo s razumom, a podsvesno s dušom, možemo reći da je san let duše u prostranstvu varijanti. Duša ima neposredan pristup polju informacija u kojem se svi „scenariji i dekoracije“ stacionarno čuvaju, poput kadrova na filmskoj traci. Razum ne zamišlja svoje snove, on ih zaista vidi. I to uopšte nisu iluzije, već stvaran film o tome šta se moglo dogoditi u prošlosti ili šta bi se moglo dogoditi budućnosti.

U snovima se mogu primetiti najrazličitiji događaji, ali budući da postoji beskonačan broj potencijalnih varijanti, nema nikakve garancije da su snovi povezani sa stvarnošću. Svaki događaj, koji se zbiva u stvarnom svetu, predstavlja materijalnu realizaciju jedne od bezbroj varijanti. Materijalni svet se premešta u beskonačnom prostranstvu varijanti, slično kadru na filmskoj traci, usled čega se i zapaža fenomen kretanja materije u vremenu.

Reklo bi se da je u to teško poverovati. Gde se nalazi prostranstvo varijanti? Kako je uopšte tako nešto moguće? S gledišta naše trodimenzionalne percepcije, ono se istovremeno nalazi svugde i nigde. Možda je izvan granica vidljive vaspone,a možda i u šoljici vaše kafe. U svakom slučaju, nije u trećoj dimenziji. Međutim, pristup tom polju informacija je u principu moguć. Upravo se iz njega uzimaju intuitivna znanja i vidovitost. Razum nije sposoban da stvori ništa što je principijelno novo. On može da složi samo novu verziju kuće od starih kocaka. Sva naučna otkrića i umetnička remek-dela razum dobija iz prostranstva varijanti posredstvom duše.

Ali, postoji li ipak nešto što je zajedničko snovima i realnosti? Dok spavamo, ne pada nam na pamet da kritički pogledamo na ono što se događa. U snu se virtualna stvarnost poražavajuće prirodno oblikuje. Bez obzira na to što se tamo često događaju neobične stvari, mi ih percipiramo kao nešto uobičajeno. U snu se čovek nalazi potpuno pod uticajem okolnosti; san mu se „događa“ i on u vezi s tim ništa ne može da učini.

U nesvesnom snu razum ne pritiska dušu svojom kontrolom. On, kao gledalac – gleda film, a istovremeno preživljava ono što vidi, što se prenosi duši koja se odmah naštima na sektor prostranstva varijanti koji odgovara očekivanjima. Na taj način se scenario menja dinamički, u skladu s događajima. Scenografije i akteri se odmah usklađuju sa scenarijem koji se menja. Mašta zaista učestvuje u snovima, ali samo kao generator ideja.

Međutim, ponekad, ako nam se posreći, u nekom trenutku postajemo *svesni da spavamo*. U tom slučaju nesvestan san se pretvara u svestan. U svesnom snu čovek učestvuje u virtualnoj igri i shvata da je u pitanju samo san. Ako vam se tako nešto nikad nije dogodilo i prvi put za to čujete, ne sumnjajte – to nije fantazija. Svesnom snu su posvećene brojne knjige, a u svetu postoje Snevači koji se stalno bave ovom praksom.

Potrebno je da čovek shvati da je to samo san i odmah će mu se otkriti neverovatne sposobnosti. U svesnom snu ne postoji ništa neostvarivo – moguće je upravljati događajima i raditi neshvatljive stvari, na primer, leteti. Međutim, čak i u snu nije dovoljna samo želja da se podignemo u vazduh. Ne ostvaruje se samo želja, već smernica ka cilju. Ne deluju misli o željenom, već nešto drugo što je teško opisati rečima. Ta sila stoji iza kulisa scene na kojoj protiče igra misli. Pa ipak, poslednju reč ima ta sila. Verovatno pogađate da je reč o nameri. Namera se približno može definisati kao rešenost da imamo i delujemo.

Želja sama po sebi ništa ne donosi. Naprotiv, što jače nešto želimo, manje su šanse za uspeh. Ako u snu poželite da letite i budete se dvoumili da li je to moguće ili ne, ništa nećete uspeti. Da biste poleteli, potrebno je samo da sebe podignite u vazduh pomoću namere. Izbor bilo kog scenarija u snu se ne ostvaruje željom, već snažnom orijentacijom na dostizanje cilja. Ne prosuđujete i ne želite, već jednostavno imate i delujete.

Namera je ta pokretačka sila koja upravlja scenarijem u svesnom snu. Ali postavlja se pitanje: zašto se ostvaruju i

naši strahovi? Zar se oni mogu pripisati nameri? Isto kao u snovima, tako i u realnom životu, stalno nas prate varijante sa scenarijima naših strahova, nemira, neprijateljstava, mržnje. Jer, ako nešto ne želim, onda i nemam nameru da ga imam? Međutim, mi svejedno dobijamo ono što iz sve snage pokušavamo da izbegnemo. Proizilazi da usmerenje naših želja nema značaja? Odgonetka se krije u još tajanstvenijoj i moćnijoj sili koja se zove – spoljašnja namera.

Svi znaju da je unutrašnja namera – namera da se nešto učini sopstvenim silama. Daleko je teže delovanje svoje volje proširiti na spoljašnji svet. Pojam spoljašnje namere neraskidivo je povezan s prostranstvom varijanti. Sve manipulacije vremenom, prostranstvom i materijom, koje ne podležu logičkom objašnjenju, obično se pripisuju magiji ili paranormalnim fenomenima. Namera je nazvana spoljašnjom zato što je izvan čoveka, tj. nije pod kontrolom njegovog razuma. Istina, u određenom stanju svesti čovek može da joj

pristupi. Ako tu moćnu silu podredimo volji, možemo da činimo neverovatne stvari. Pomoću te sile drevni magovi su gradili egipatske piramide i stvarali druga razna čuda.

Ako pokušate da mislima pokrenete olovku po stolu, nećete uspeti. Ali, ako imate čvrstu nameru da zamislite kako se ona pomera, možda ćete i uspeti. Recimo da ste uspeli da je pomerite (u svakom slučaju, ektrasensi mogu da dođu do nekih rezultata). Može se učiniti krajnje neobičnim ovo što će vam sad reći. Olovka se zapravo ne pomera! Istovremeno, nije reč o tome da vam se pričinjava. U prvom slučaju pokušavate da olovku pomerite energijom svojih misli. Te energije je očigledno premalo da bi pomerila materijalni predmet. U drugom slučaju klizite po sektorima prostranstva varijanti, gde olovka ima drugačiji položaj. Shvatate li razliku?

Olovka leži na stolu. Snagom namere zamišljate da ona počinje da se pokreće. Vaša namera skenira sektore prostranstva u kojima olovka stalno zauzima nove položaje. Ako je mentalno odašiljanje dovoljno snažno, olovka se na kraju materijalizuje u novim tačkama realnog prostranstva. Pri tom se pokreće zaseban „sloj olovke“, dok, u isto vreme, ostali

slojevi, ubrajajući i sloj posmatrača, ostaju nepomični. Ne pokreće se sam predmet, već njegova realizacija u prostranstvu varijanti. Na istom principu se zasniva kretanje tzv. neidentifikovanih letećih objekata na koje bi se reklo da zakoni fizike (naročito inercije) ne deluju.

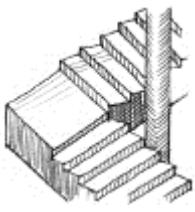
Nije čudno ako s telekinezom ne budete imali uspeha. Kod skoro svih ljudi slične sposobnosti su vrlo slabo razvijene. Čak se ne radi o tome da imate nedovoljno energije, već da je vrlo teško poverovati u takvu mogućnost i samim tim u sebi izazvati čistu spoljašnju nameru. Ljudi koji donekle imaju uspeha u telekinezima, ne pomeraju predmete. Oni poseduju izuzetnu sposobnost da snagom namere usmere svoju energiju ka premeštanju materijalne realizacije u prostranstvu varijanti.

Sve što je povezano sa spoljašnjom namerom obično se smatra mistikom, magijom ili, u najboljem slučaju, neobjašnjivim fenomenima o kojima se svedočanstva uspešno ređaju na prašnjave police. Uobičajen pogled na svet takve pojave potpuno odbacuje. Iracionalno uvek izaziva svojevrstan strah. Sličan strah i oduzetost osećaju ljudi koji vide NLO. Neobjašnjiva pojava je toliko daleko od uobičajene stvarnosti da

u nju ne želimo da poverujemo, a istovremeno poseduje tako zaprepašćujuću drskost da bude realna, da to izaziva užas.

Spoljašnja namera je slučaj „Ako neće breg Muhamedu, onda će Muhamed bregu“. Rad spoljašnje namere nije uvek propraćen paranormalnim pojavama. U svakodnevnom životu se neprestano susrećemo s rezultatima delovanja spoljašnje namere. Uglavnom se naši strahovi i najcrnja očekivanja ostvaruju baš pomoću spoljašnje namere. Ali budući da u konkretnom slučaju ona radi nezavisno od naše volje, mi nismo svesni na koji se način to dešava.

Sposobnost upravljanja snovima ispoljava se kao posledica čovekovog osvešćenja samog sebe u snu u odnosu na realnu stvarnost. Na ovom stepenu svesti čovek ima uporište – stvarnost u koju on može da se vrati nakon buđenja. Stvarnost je, pak, slična snu na javi – čovek se nalazi pod vlašću okolnosti i život mu se „događa“. On se ne seća svojih prošlih života i nema uporište pomoću koga može da se uzdigne na sledeći stepen svesti.

Ipak, situacija nije tako beznadežna. Transurfing poseduje indirektne metode pomoću kojih spoljašnju namenu ipak možemo da nateramo da deluje zaobilaznim putem. Energija čovekovih misli je pod određenim uslovima sposobna da materijalizuje ovaj ili onaj sektor prostranstva varijanti. Drugim rečima, čovek je u stanju da oblikuje svoju stvarnost. Ali za to je potrebno da se pridržava određenih pravila.

Stvarnost ima dva oblika: fizički, koji možemo da dotaknemo rukama, i metafizički, koji se nalazi izvan granica percepcije, ali nije ništa manje objektivan. U određenom smislu

svet predstavlja beskrajno dualno ogledalo – s jedne strane se nalazi materijalna vasiona, a s druge se prostire metafizičko prostranstvo varijanti. Potencijalna mogućnost se otelotvoruje u realnost slično odrazu u ogledalu varijanti. Uobičajeni čovekov razum neuspešno pokušava da utiče na odraz, dok sam odraz treba promeniti.

Kakav je to odraz? I kako ga promeniti? Kako postupati sa ovim neobičnim ogledalom? Transurfing daje odgovore na sva ta pitanja. Po svojoj suštini, to je moćna tehnika upravljanja stvarnošću. Cilj se ovde ne postiže, već se najvećim delom sam ostvaruje. To zvuči neverovatno samo u okvirima uobičajenog pogleda na svet. Razbijajući brave stereotipova, otvorićete vrata ka svetu u kome su mogućnosti ograničene samo namerom, gde se neostvarive mašte ovaploćuju u stvarnost.

Smrt Programera

Odavno sam čekala knjigu kao što je „TransUrfing“. Bez sumnje, on deluje. Ali čini mi se da za sad ne uspevam da ga sledim tako da me potpuno duhovno prožme. Verovatno nešto ne radim kako treba.

Prvo što sam naučila je to da ne trošim nepotrebno energiju, iako ponekad pokleknem. Gotovo da sam uspela da razvijem naviku da sebi govorim „nije bitno što ja ne znam, ali moj svet zna kako da se brine o meni“ i „moja namera se ostvaruje, sve ide ka tome i sve je kako treba da bude“.

Transurfing zapravo deluje, ali me za sada prate problemi. Lični život mi se ne sređuje.

Verovatno tome pridajem prevelik značaj, a treba olabaviti „stisak“. Trudim se da se ne upoređujem s drugima – „eto kako njima ide od ruke, a meni ne“. Čim se pojave sumnje, ponovo uzimam knjigu u ruke. To pomaže, ali ponekad ne uviđam granice, gde je želja, a gde važnost ili vizuelna predstava onoga što hoću. Izgubila sam se.

Evo, na primer, imam želju ili nameru da živim i radim u Engleskoj. Slučajno sam pronašla organizaciju koja se time bavi.

Prevarili su me. Ali svejedno o tome razmišljam i činim korake u tom pravcu. Vizuelno zamišljam ono što želim, ali možda to nisu moja vrata, ne znam.

Ispričaću vam priču o jednom svom bliskom prijatelju. Nazvaću ga Programer, pošto mu je to bila profesija. I on je takođe želeo da oputuje iz svoje rodne zemlje na koju je navikao, ali surove i neudobne. U Rusiji je Programer bio visokokvalifikovani „potrčko“, a neretko i „dečko za čuškanje“, dok su tamo, na Zapadu, njemu slični činili elitu „belih kragni“. Kada su sa Zapada stizale novosti o neverovatnim platama, skupim automobilima i vilama s bazenima, ljudima bi se zavrtelo u glavi, a u grudima im je besnela najveća zlatna grozница.

Moj prijatelj, koji kao da se rukovodio principima Transurfinga, zapitao je sebe: „Koji cilj da izaberem na mapi“? I duša mu je bez dileme dala odgovor: „Naravno, Austriju.“ Iz nekog razloga mu je baš ta zemlja prirasla za srce. Alpi, skijanje, jedinstvena prirodna lepota i, generalno – jedno od najduhovnijih mesta na planeti.

Prijatelj mi je s bljeskom u očima pričao o svojoj ideji i čak me je nagovarao da krenem s njim. Po svemu je bilo očigledno da su mu se duša i razum slili u jedinstvenu nameru. Međutim, tada još nismo

znali ni za kakav Transurfing, pa je zato razum Programera preuzeo u svoje ruke kormilo upravljanja sudbinom.

Nekom prilikom mi se prijatelj pojavio snuždenog pogleda i saopštio da od zamišljene ideje mora da odustane. Ispostavilo se da nije tako lako probiti zid austrijskog imigracionog zakona. Nadvladao je pragmatičan razum koji je navikao da ima posla s realno ostvarivim ciljevima. To je bila prva greška Programera.

Snove smo uspešno pokopali i duša mog prijatelja je klonula u letargiju. Međutim, preduzimljiv razum je uskoro pronašao sasvim prihvatljivu zamenu. Bila je to Kanada! To je takođe dobar izbor. Uz to, tamo je bio veliki deficit stručnjaka i bilo je mnogo lakše dobiti radnu vizu.

Nova ideja je bila realno ostvariva. Prijatelj mi je detaljno opisivao prednosti zamišljenog projekta. Ali predašnjeg sjaja u njegovim očima više nije bilo. Rasuđivao je kao analitičar, pažljivo vagao sve „za“ i „protiv“ i unapred proračunavao ceo algoritam postizanja cilja. Koliko sam shvatao, cilj je bio da dobije odlično plaćen posao. Trebalo je prehraniti porodicu. I ne samo prehraniti – dosadilo mu je da s takvim mozgom živi u siromaštvu! Bio je zaista vrhunski programer.

Budući da je moj prijatelj bio poznat radoholičar, sasvim mu je bilo očigledno da bogat život može zaraditi jedino upornim radom. Usrdno je prionuo na posao, tj. usavršavanje engleskog jezika. Osvojio je nove kompjuterske tehnologije, profesionalno sastavio biografiju i poslao je tamo gde je trebalo. Uopšte, sve je uradio pravilno.

Prošlo je pola godine. Nikakvog odjeka nije bilo – samo hladna čutnja. Biografija mu je već bila izbrušena do savršenstva, bolje kvalifikacije prosto nisu postojale, a engleski mu je bio vrlo dobar. Prema broju adresa na koje je poslao ponudu, Programera je već trebalo da zna cela Kanada. Šta mu je to nedostajalo? Verovatno je trebalo još da poboljša kvalifikacije. I on se još više trudio, ne štedeći sebe. Ali na duši mu se već nastanio jak strah koji je čucao u zagrljaju s nestrpljivom željom da po svaku cenu dođe do onoga što je želeo. Pa zar je gori od drugih?

S jedne strane, tamo je zaista bio ogroman deficit stručnjaka. Ali istovremeno su na površinu isplivali podaci o tome da kanadski poslodavci vrlo nerado zapošljavaju strance. Ponovo je razumna logika rezultirala pucnjem u prazno.

U takvoj situaciji je razum Programera mudro rasuđivao da ne treba da se fokusira samo na Kanadu. Možda bi mogao da pokuša

da se probije u Ameriku. Kako se ispostavilo, naše mozgove tamo prilično cene. I tako je prethodni cilj pao u drugi plan i započela je nova kampanja s ciljem osvajanja Amerike.

Sada je Programer već bio iskusan u tim poslovima. Temeljno je proučio sve neophodne informacije i tačno je znao šta, gde i kako. Do detalja je osmislio strategiju i taktiku. Sve je bilo na najvišem nivou – i znanja, i praktično iskustvo i prezentacija. Postao je pravi profesionalac u sferi traženja posla.

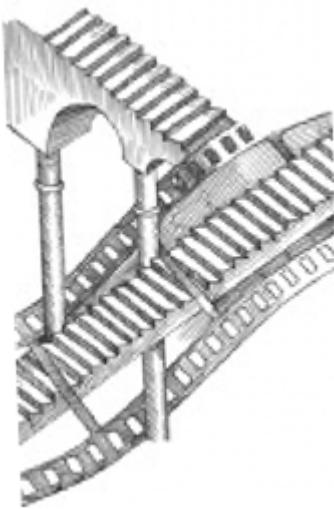

Činilo se da američki poslodavci prosto moraju da budu impresionirani blistavim kvalifikacijama našeg junaka. Međutim, niko se nije zainteresovao za visokokvalifikovanog stručnjaka niti je pojurio u potragu za njegovim mozgom. Razum Programera je grozničavo pokušavao da pronađe uzrok takve neobične situacije. Sve je besprekorno uradio i kako to da nema rezultata? Gde su nestali „lovci na mozgove“? Šta je s pričama o stotinama, ako ne i hiljadama kompjuterskih stručnjaka koji su ostvarili blistavu karijeru u Americi?

Objašnjenje je i ovaj put bilo pronađeno. Visoke tehnologije su se razvijale brzim tempom i u tom trenutku se na tržištu rada primećivala naročito povećana potražnja za pecijalizaciju koja nije odgovarala profilu našeg tragaoca za poslom. Bez obzira na to što se tražila i njegova specijalnost, Programer se, sa sebi svojstvenom revnošću, prihvatio osvajanja nove tehnologije. On mora biti najbolji! Po bilo koju cenu! Ali svi njegovi napori su bili uzaludni. Amerika je i dalje bila ravnodušna, kao odbojan i nepristupačan Kip slobode. Tako je prošla još jedna godina.

Prijatelj me je ponekad posećivao i pričao mi o svojim iskušenjima. Gde je nestala ona unutrašnja svetlost koja je zračila iz njega kada je sa oduševljenjem govorio o svojoj Austriji! Sada to više nije bio živ entuzijast, nego umoran i zabrinut igrač koji svakog dana metodično proverava poštu očekujući dobitak. Ko nikad nije bio u sličnom položaju, teško mu je da razume šta znači balansirati na granici između nade i očaja.

Međutim, jednom je konačno dobio ponudu – i to ne jednu, već tri odjednom! Kako je sreća ipak zlonamerna i okrutna koketa. Dogodilo se to upravo u trenutku kad je Programer već izgubio nadu i skoro odmahnuo rukom na svoju zamisao.

Razgovor se vodio u Moskvi. Naravno, on se, uzbudjen, odmah uputio tamo. Prvi susret se odigrao u nekom elitnom kafiću. Programera su srdačno primili i razgovor je prošao začuđujuće lako i uspešno. Ljubazna Amerikanka ga je ugostila kafom i kolačima. Istina, dok je ona ležerno plaćala račun, on je skoro propao u zemlju od stida i šoka – nikad nije ni pretpostavljao da to može toliko da košta! Uostalom, vreme je da se navikava na nov život – uskoro će i on sebi moći da mnogo toga priušti.

Intervju koji je imao s predstavnicima druge kompanije bio je potpuna suprotnost prvom. Nadmeni portir se dugo pretvarao da ne razume o čemu mu priča taj jadni provincialac i nije htio da ga pusti u hotel u kojem je bio dogovoren susret. Dvojica, ne naročito druželjubivih Amerikanaca podvrgli su Programera unakrsnom ispitivanju, po svoj prilici proveravajući njegovu otpornost na stres.

Zatim je morao da prođe prilično težak test na kompjuteru. Rezultate mu nisu saopštili, ali sudeći po zadovoljnim licima ispitivača i s tim zadatkom se uspešno izborio.

Ponesen uspehom, Programer se toliko osokolio da čak nije ni otišao na treći razgovor vezan za ponudu jedne finske kompanije. Ma kakva Finska! Amerika je ono čemu treba težiti. Kada se vratio kući, kako sledi po bontonu, napisao je pisma zahvalnosti za poslovni intervju. Iz obe kompanije je dobio odgovor: „Primljeni ste!“

Yes! Programer je bio zasluženo nagrađen za sve svoje muke. Eto šta donose marljivost i upornost! Sad je sve iza njega. Preostalo je samo da odabere jednu od dve kompanije.

Prva je ona s čijom je predstavnicom lepo razgovarao u kafiću i koja se nalazi u Arizoni, a druga je u Kaliforniji. Eto kako se sudbina preokrenula – sad on bira! I dobro, šta činiti...?

Sveznajući razum Programera je nastavio po svom: da li da izabere Arizonu, tu pustinju s kaktusima? Istina, posao u Kaliforniji je po svemu sudeći obećavao da bude daleko naporniji. I put u tu kompaniju je bio komplikovan od samog početka. Ali radoholičar nije tražio lake puteve – izabrao je drugu varijantu.

Prvi put u životu je imao priliku da odigra neuobičajenu ulogu i ljubazno odbije ponudu srdačne kompanije iz Arizone. Pa dobro, šta

da se radi. Najbitnije je što mu se život sad ispunio radosnim pripremama. Uskoro je stigao poziv i Programer je bez problema dobio dugoočekivanu radnu vizu za celu porodicu!

Ipak, morao je da proda svoj skroman stan u kome je živeo sa ženom i čerkom i da se preseli kod roditelja. Kako bi inače siromašan ruski Programer nabavio hiljadu i po dolara za tri vize? Ali to više nije bilo važno. Sve se srećno ukloplilo i pred njima je bio obezbeđen i komforan život u sunčanoj Kaliforniji.

Kada je završio sve poslove, Programer je kompaniji u kojoj mu je predstojalo da radi poslao radosnu vest da je spremam za dolazak. Bilo je to proleće 2001. godine. Amerika je s nestrpljenjem čekala Programera. Trebalo je da mu rezervišu avionsku kartu. Činilo se da ništa ne može da mu se nađe na putu, da je već sve završeno.

Ali iz nekog razloga je upravo sad ponovo naišao na hladnu tišinu. Programer nikako nije mogao da dočeka odgovor pa je slao jedno pismo za drugim. Šta je moglo da se dogodi? U grudima je počeo da mu se budi zaboravljen osećaj paničnog straha.

U poslednje vreme je u svom tom metežu prestao da obraća pažnju na prekooceanske novosti. I evo sad, kad je počeo da čita izveštaje analitičara o ekonomskoj situaciji u Americi, pred njim se ukazao užasan prizor. U sferi visoke tehnologije munjevito je uzimala

maha neviđena kriza. Desetine, stotine hiljada stručnjaka su ostajali bez posla.

Preduzeća čija je delatnost bila povezana sa kompjuterima i telekomunikacijama, trpela su ogromne gubitke. Ispostavilo se da je kompanija Programera bila na spisku onih koje su potpuno propale.

Tako nešto on nikako nije očekivao. Sada američki poslodavci ne samo što su popreko gledali na tuđe, već i na domaće stručnjake. I viza je postala nevažeća jer je bila povezana s konkretnim mestom posla. A stan? I on je takođe propao. Bio je to krah.

Udarac se produbio još i tim što je, kao ironijom sudbine, kompanija iz Arizone opstala i nastavljala normalno da funkcioniše. Programer je preuzeo očajnički pokušaj da im se obrati s molbom. Naravno, niko ga nije udostojio odgovora.

Moj prijatelj je bio smrvljen takvim neuspehom, ali kako bi neki prepostavili, ipak nije imao namjeru da okonča sa svojim životom. Sa istim žarom je nastavio da traži dobro plaćen posao, čak i da nije u inostranstvu, već bar ovde, u Rusiji. Verovao je da se upornim naporom sve može postići. I zaista, sudbina kao da se sažalila nad

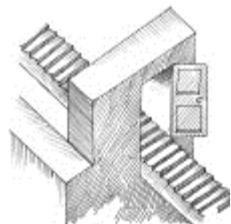
njim i uskoro je dobio vrlo povoljnu ponudu od preduzeća koje se nalazilo u jednom selu, nedaleko od grada gde je živeo sa svojom porodicom.

Ponudili su mu izuzetno visoku platu. Međutim, Programer nije želeo da gradi svoju karijeru na tako neprestižnom mestu. Lestvica njegovih ambicija nalazila se znatno više. Pa, umalo je uspeo da na juriš osvoji Kaliforniju! Takođe, navikao je da daje maksimum od sebe.

Zapravo, Programer je već postao visokokvalifikovan stručnjak kakve treba tražiti. I te godine, u letu, prošavši sve stepenike stroge selekcije, ipak je dobio posao

u američkoj kompaniji čija se ekspozitura nalazila u Moskvi.

Plata je, čak i po merilima glavnog grada, bila toliko visoka, da je novca bilo napretek i za stan i druge troškove. Pa, sada bi valjda sve moralo da bude dobro, mislio je Programer. Kompanija je stabilna, preživila je krizu profit se uvećava.

Programer se preselio u Moskvu i zaposlio na radnom mestu koje je obećavalo impresivan uspon u karijeri. Vrlo je moguće da će ga

vremenom poslati da radi u Ameriku. Moždaje tako i bolje? Jer, ako prvi put nije uspeo, znači da ga je soubina sačuvala od lošije varijante.

Međutim, požurio je da se raduje. Nastupio je 11. septembar – dan za pamćenje, kada su kao posledica terorističkog napada u Njujorku srušene zgrade Svetskog trgovinskog centra, a hiljade ljudi je poginulo. Glavni ofis kompanije nalazio se u jednom od tih nebodera i kompanija je prestala da postoji.

Proizilazi da je soubina i ovaj put odlučila da mu se naruga. Situacija je bila kao da Programera neke zle sile pokušavaju da unište. Što se više trudio, rezultat je bio sve gori. Potom je zaista nastupio kraj. Ništa drugo mu nije preostalo sem da se vrati kući. Tako se moj prijatelj oprostio s nadom. Prodao je svoj kompjuter i odlučio da se više nikad ne bavi poslom koji mu se zgadio. Programer je zaista umro. Preživeo je, ali razbijen, izmučen i od života umoran čovek.

Zaposlio se u fabrici gde je zarađivao cente, radeći primitivan manuelan posao. Koliko je bio visok njegov profesionalan uzlet, toliko je strašan bio i njegov pad. Tako je razum Programera odlučio da samog sebe kazni za svoju ništavnost.

Možemo li kriviti čoveka za njegove postupke u celoj ovoj tužnoj priči? Jer, s gledišta uobičajenog pogleda na svet, on je sve radio ispravno. Mnogi ljudi postupaju na sličan način. Nekome se posreći, ali njemu se nije posrećilo. A sve je moglo da bude potpuno drugačije. Hajde da analiziramo greške Programera s pozicije Transurfinga.

Prva greška je odustajanje od cilja zbog težine njegove ostvarivosti.

Prvobitni cilj Programera – Austrija – bio je pravilno izabran budući da je rođen u jedinstvu duše i razuma. Ako čovek, razmišljajući o cilju, bukvalno leti na krilima sreće, znači da je to jedinstvo dostignuto. U tom stanju duša peva, a razum zadovoljno trlja ruke. Obratite pažnju, to je tek etapa određivanja sopstvenog cilja.

Ali ovde se pojavljuje pitanje o načinima i sredstvima njegovog dostizanja. Ako se mašta učini neostvarivom, razum, strahujući da poleti u oblake, trudi se da odbaci praznu pomisao da bi se pozabavio realnijim stvarima. Razum zapravo ne lebdi na oblacima, ali i ne стоји čvrsto на земљи, već se batrga u bednoj rupi svog

neznanja. Takozvano trezveno rasuđivanje, zasnovano na uobičajenim stereotipima, nije u stanju da pronađe put koji bi zaista doveo do teško ostvarivog cilja. Put do uspeha uvek je strogo individualan, što potvrđuje sam život.

Istinska mudrost, akumulirana iskustvom mnogih pokolenja, glasi da je formula uspeha promenljiva – njena stalnost je samo u tome što se uvek ispoljava u vidu izuzetaka od pravila. Razum, „otac teških grešaka“ – slepo prihvata istinu kao skup opšteprihvaćenih stereotipa koji ništa ne vrede. Na taj način je sve pretumbano naglavačke. Predlažem vam da ponovo pažljivo pročitate ovaj pasus.

Na etapi određivanja cilja jedino što je od razuma potrebno je da odredi da li je cilj realno ostvariv. Na tome se završava misija „pametnice“. „Ali dovraga, kako?!”, uzviknuće zdrav razum. E, to više ne treba da ga se tiče. On je i tako više nego jednom pokazao za šta je sposoban, šupljoglavac.

Načini i sredstva za postizanje cilja će se sami naći, i to kakvi! O njima razum nije mogao ni da sluti. On ništa ne zna i ne može da zna. Ako se stalno misli na cilj kao da je već postignut, spoljašnja namera – ta neshvatljiva sila – otvorice u neophodnom trenutku potrebna vrata – mogućnosti. Zadatak razuma je da usmeri tok misli

u odgovarajućem pravcu i time pokrene mehanizam spoljašnje namere.

Druga greška je nespokojsvo zbog izostanka ostvarenja želja. Očigledno je da što se više brinete, sporije napredujete ka cilju, ako uopšte i napredujete. Naravno, za dostizanje duševne ravnoteže čovek uvek mora znati na čemu će je temeljiti. Transurfing pruža to znanje.

Vaš položaj u prostranstvu varijanti u odnosu na cilj sličan je kao kada biste se nalazili u čamcu na otvorenom moru. Da biste se dokopali kopna, morate sve vreme da plovite na sever koji pokazuje strelica kompasa – smer toka vaših misli. Dok zamišljate kako se približavate kopnu i izlazite na obalu, vaša „strelica“ je okrenuta u pravom smeru. Sve što je potrebno jeste da razmišljate o dolasku na cilj i da veslate. Samo to i ništa više!

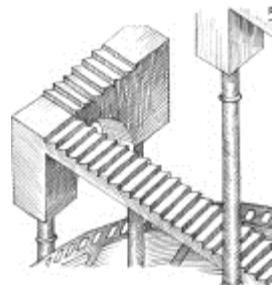
Međutim, nestrpljivi razum počinje da se vрpolji i gnjavi veslača: „Da li je ovo pravi put? Da li ćemo uskoro stići? A šta ako nam ponestane snage? A šta ako kopno nije tamo? Naravno, trebalo je poći na sasvim drugu stranu!“ Zbog svega toga, strelica kompasa počinje da podrhtava a čamac stalno menja svoj kurs.

Razum ne vidi kretanje u prostranstvu varijanti i zato sumnja i strepi. Navikao je da situaciju drži pod kontrolom. Razum će se

umiriti samo ako mu damo zadatak koji će mu imati smisla dok ga obavlja. Stoga, recite mu da ne ljudi čamac, već da drži kormilo na pravom kursu. Rad razuma treba da bude usmeren na tok misli.

Sa željama stvari stoje nešto komplikovanije – to je najprirodnije sidro. Dobro bi bilo osloboditi ih se. „Put samuraja“ se, na primer, zasniva na tome da živimo kao da smo već umrli. Tad nemamo šta da izgubimo i čega da se plašimo. Isto tako se bezizražajno treba kretati i prema cilju kao da smo se već pomirili s porazom. U tom slučaju će konopac sidra jednostavno biti presečen.

Ako baš nikako ne uspevate da se pomirite sa situacijom, onda bar izvucite sidro. Recimo ovako: postoji želja koja prerasta u nameru da delujemo, a postoji i žudnja. Drugo je pre svega strah od neuspeha: to želim, ali prosto nemam snage i istovremeno se plašim da neću uspeti.

Ali zašto se plašim? Zato što ne razmišljam o cilju, već o sredstvima njegovog dostizanja.

Žudnja stvara višak potencijala koji može znatno da izobliči okolno energetsko polje što za sobom povlači otpor sila ravnoteže. Upravo te sile i ometaju postizanje cilja.

Potrebno je uvek iznova ponavljati svom razumu da o cilju razmišlja kao o svršenoj stvari. Naravno, s vremena na vreme će isplivavati mračne misli. Pa, neka ih, s njima se ne treba boriti. Važno je ne zaboraviti da sva ta sitna podrhtavanja ne smeju mnogo da ga odvlače sa glavnog kursa.

Na kraju krajeva, ako razmislimo, žudnju možemo svesno da smanjimo. Kao što se sećate, Programeru su ponude pristizale baš u trenucima kad je skoro očajavao, a samim tim je „olabavio“ grčevit stisak želja. Otud je to sasvim moguće svesno učiniti. Jer, da li to želim? Pa u čemu je onda problem? To će i imati.

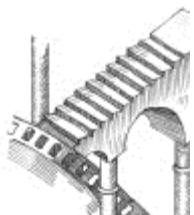
Treća greška je *bacakanje s jednog cilja na drugi*. Programer jednostavno nije mogao da sačeka da varijanta sazri i da se materijalizuje. Najteže je umeti čekati i pritom sačuvati mir gospodara situacije. Iskušenje treba izdržati pauzom, tokom koje se ništa ne dešava. To je neka vrsta provere izdržljivosti.

Takva pauza je neminovna i prema njoj se treba smireno odnositi. Često se događa da razum diže paniku pre vremena i žurno menja

pravac. A cilj samo što se nije pojavio na horizontu – očajno maše rukama pokušavajući da privuče pažnju slepog razuma: „Sačekajte!“

Materijalna realizacija varijante se formira kao odraz u ogledalu. U ulozi slike se pojavljuje prizor koji se vrti u vašim mislima, drugim rečima – *ciljni slajd*. Razlika između ogledala prostranstva varijanti u poređenju sa običnim je samo u tome što odraz u njemu ne sazreva odmah, već sa *zadrškom*.

Zamislite sledeću neobičnu situaciju: stajete pred ogledalo, a u njemu se ništa ne vidi – praznina. I tek posle nekog vremena postepeno se pojavljuje slika kao prilikom razvijanja fotografije. U određenom trenutku počinjete da se osmehujete, ali u odrazu i dalje vidite isti onaj ozbiljan izraz lica.

Tačno tako funkcioniše ogledalo prostranstva varijanti. Samo je vreme zadrške neuporedivo veće i zbog toga promene ne mogu da se opaze. Kako bi i mogla da se pokaže slika kad se odraz neprestano menja? Odraz još nije uspeo da se formira, a čovek već žuri da promeni slajd. Na kraju dobijamo razmrljanu fleku.

Četvrta greška je *negativan slajd*. Postavlja se pitanje kakva slika može da se formira pomoću slajda koji sadrži razmišljanja o sebi kao „nedostojnom i nedovoljno pripremljenom“. Takav ciljni slajd Programer uopšte nije ni imao. Njegov um je bio potpuno zaokupljen brigama o sredstvima za dostizanje cilja.

U ostvarivanju cilja učestvovala je samo unutrašnja namera. Ogledalo je pritom odražavalo sam proces borbe i očekivanja, ali ništa više od toga. Naravno, obični metodi su takođe prigodni za ostvarivanje cilja, samo je potrebno čekati neuporedivo duže, a i šansi je mnogo manje.

Rezultat će biti brži i sigurniji ako se u mislima vrti slajd kao da je cilj već ostvaren. „Radosne pripreme“ moraju da postoje već sad! Morate da se šepurite pred ogledalom kao da je uspeh predodređen i tada će i odraz biti u skladu s tim.

Radi se o tome da je prostranstvo varijanti svojevrstan *paradoksalan restoran*. U njemu ne treba samo da sedite i čekate da vam konobar doneše jelo na poslužavniku. Treba se ponašati kao da je porudžbina već namirena. Bukvalno se pretvarati da je sve već na stolu.

Tajna tog neobičnog restorana je u tome što vas konobar posmatra iza zatklova i jelo će vam doneti tek kad vidi da već jedete

svoj obrok. Shvatite – u tome je ceo trik!

Peta greška je kretanje protiv toka varijanti. Ova greška je očigledna i nalazi se na samoj površini. Naravno, jasno vam je zašto je Programer bez dvoumljenja trebalo da izabere kompaniju iz Arizone. Kad je reč o pitanju izbora, prednost treba dati upravo onoj varijanti koja se najlakše „daje“. Sve druge izmišljotine razuma u vezi s tim, ma kako se činile uverljivim, možemo hrabro odbaciti.

Razum Programera se u njemu svojstvenom maniru okrenuo protiv toka varijanti i odabrao tuđa vrata kroz koja je, očigledno, bilo teško provući se. I sve to, pritom, što mu je nedvosmisleno bilo pokazano kako se u blizini, specijalno za njega, otvorio glavni ulaz, s brižljivo prostrtim crvenim tepihom!

Naravno, tuđa vrata su mu se u poslednjem trenutku jednostavno zalupila pred nosom – to je osobina svih tuđih vrata. Eto koliko koštaju „razumni zaključci“, posle kojih nam ne preostaje ništa drugo nego da raširimo ruke i kažemo: „Ko je to mogao da zna?“ I niko nije morao da zna. Bilo je potrebno samo pratiti tok varijanti i to je sve.

Šesta greška je razumska kontrola scenarija. Posledice ove greške nisu tako očigledne, ali su za ishod podjednako pogubne kao i sve ostale. Po pravilu, razum sa samopouzdanjem smatra da ima predstavu o tome kako događaji treba da se odvijaju. I, ako se razilazi sa isplaniranim scenarijem, znači da ništa neće uspeti i da sve ide loše. Takav odnos prebacuje strelicu linije života na negativno račvanje. Ali, tamo je sve zaista mnogo gore nego što bi moglo da bude.

Svaki put kad izražavate svoj stav prema nekom događaju, određujete svoj izbor na raskršću dve varijante. Put do cilja prolazi kroz labyrin kji se sastoji iz mnoštva račvanja. Razum sa svojom primitivnom logikom može veoma dugo da luta u tom zamršenom klupku linija.

Međutim, izlaz iz labyrintha je zapravo vrlo jednostavan – to je princip koordinacije. Šta god da se događa, sve vodi ka cilju i čini se baš onako kako treba da bude. Pri takvom odnosu, linija života će se uvek povijati ka najpovoljnijem račvanju. Koordinacija postavlja najkraći i najbolji put do cilja.

Najveći broj svih gluposti proishodi iz razuma, kao posledica neprihvatanja događaja koji se ne uklapaju u njegov scenario. Razum poseduje takvu osobinu da sve drži pod kontrolom. I s tim se

ne treba boriti. Samo kontrolu razuma treba preusmeriti na poštovanje principa koordinacije i svesno praćenje toka varijanti.

Sedma greška je u tome što razum ne želi da sluša glas duše. Ako se udubimo, sve greške su u suštini posledica jedne, glavne greške. Razum bez duše, kao i duša bez razuma – ništavni su. Zajedno poseduju bezgranične mogućnosti. Može se učiniti da treba da budemo kompletни idioti kako bismo načinili toliko grešaka, a zatim ih sve ponovili. Naprotiv, sve te nesreće su se Programeru dogodile upravo zahvaljujući njegovom blistavom umu.

Očigledno, zdrav razum lišen glasa srca ne vredi puno. Naravno, možemo da se rukovodimo samo razumom i živimo kao i svi, oslanjajući se na monolit takozvanog zdravog smisla.

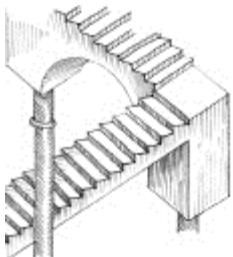
Zašto bismo u svoj život pustili čudo? Jednostavnije je i sigurnije ubedljivati sebe da je Transurfing nešto što je u praksi nemoguće.

U tom slučaju, zadovoljite se prosečnim rezultatima u životu a čudu se i ne nadajte. Ako čovek deluje u okvirima uobičajenog pogleda na svet, njegove jabuke će se, naravno, uvek stropoštati na zemlju u skladu sa zakonima zdravog razuma. Drugačije i ne može da bude.

Sad, kad znate „objašnjenje magova“, pokušajte da ispočetka pročitate celu priču o Programeru i sve će vam biti jasno kao na

dlanu. Iako, treba reći, ova priča ima srećan kraj.

Moj prijatelj nije mogao sebe dugo da kažnjava. Njegova duša se trudila da se iskobelja iz zatočeništva i na kraju je pronašla izlaz. Setio se kako je nekad lepo crtao. Ne nadajući se nikakvom uspehu, polako je počeo da oživljava svoju nekadašnju zanimaciju.

I, šta mislite da se dogodilo? Njegovi radovi su bili primećeni i počeli su uspešno da se prodaju. Umetnik koji se ponovo rodio nikako nije mogao da shvati zašto ljudi s takvom žarom kupuju njegove slike. Činilo mu se da u njima nema ništa posebno. Međutim, u njima je bilo ono što nedostaje ljudima, što se ceni poput zlata i istovremeno nema cenu – jedinstvo duše i razuma. U tom jedinstvu nastaje sve ono što obično spada u remek-dela u bilo kojoj sferi čovekovog delovanja.

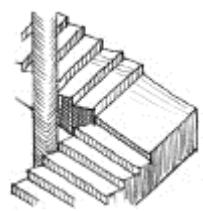
Sada je Umetnik bio srećan i situiran čovek. Dakle, zahvaljujući duši je pronašao svoj put. Kasnije mi je ispričao kako zapravo nikad nije voleo profesiju programera. I nikad mu se nije sviđalo da govori na stranom jeziku. Danas je ubedjen da mu se neverovatno posrećilo što nije otplovao. Inače nikad ne bi postigao takav uspeh.

Iako ostaje nepoznato...možda on opet greši misleći da je slikarstvo jedino čemu teži njegova duša? Sasvim je moguće da se jedan njegov cilj izgubio negde u Austriji ili Arizoni. U prostranstvu varijanti postoji sve i svaki čovek može da ima bezbroj svojih ciljeva. Potrebno je samo izabrati pravi.

Ne treba misliti da duša nagnje isključivo i jedino duhovnoj sferi. Priča Programera je klasičan primer Transurfinga. Međutim, ne treba zaboraviti da se iskustvo ne sme kopirati.

Svako ima svoj put. Nije potrebno da tražite u sebi neke talente povezane s naukom ili umetnošću. Sve je daleko jednostavnije. *Treba pažljivije da osluškujete šum jutarnjih zvezda – glas svog srca.* I ne treba razumom da pritiskate dušu i požurujete je. Ona će se sama otvoriti. Sve što joj je potrebno jeste pažnja razuma.

Kao zaključak, preostalo je da pomenemo osnovnu šemu postizanja cilja u Transurfingu. Neophodno je da odredimo svoj cilj u jedinstvu duše i razuma, a zatim da se krećemo po toku varijanti, podržavajući u mislima ciljni slajd, poštujući princip koordinacije i pomažući veslom vizualizaciju procesa. Sve je ovde toliko prosto da je praktično nemoguće izgubiti se. A kako se sve to radi detaljno je opisano u prethodnim knjigama o Transurfingu.

Galerija ogledala

Evo jednog slučaja iz mog života: kasno je veče, vraćam se kući sa ženom. Ona je vrlo umorna (neispavana je zbog posla). Prosečan sam vozač i sva moja pažnja je usmerena na put u nepoznatom rejonu. Promašio sam skretanje i zbog toga sam morao da nastavim s vožnjom još kilometar – dva. Odjednom se moja žena budi i počinje da viče na mene što sam promašio skretanje i da me obasipa takvima epitetima kao da je u pitanju poslednji dan Pompeje.

Trudim se da ne odgovaram, ali me ona emocionalno kida. Zašto se to dogodilo?

Nisam zračio nikakvom negativnom energijom – bio sam zadubljen u vožnju iako sam se osećao neprijatno zbog lošeg osećaja za orijentaciju.

Dogodio se začaran krug: moje stanje nije savršeno, a negativna energija koja kulja iz moje supruge, udvostručuje negativnost.

Ženu svakako ne mogu da promenim. Kakvu taktiku i strategiju bih mogao da koristim u takvim situacijama?

Svaki čovek sam stvara sloj svog sveta. Ovi slojevi se presecaju i slažu jedan na drugi. Izvor negativnosti može da prodre u vaš sloj sveta iz tuđih slojeva. Tome ne treba pridavati značaj i nervirati se zbog negativnosti koju stvaraju vaši bližnji. Svet je ogledalo, ali ono reaguje sa zadrškom.

Dajte sebi smernicu kako se svet brine o vašoj udobnosti i blagostanju. Potvrdu toga uporno tražite u svakoj sitnici. Neka vam to postane navika. Vremenom će negativnost na nepojmljiv način nestati iz vašeg života. Čak će i vaše okruženje prestati da bude izvor negativnosti. Ne tražite objašnjenje za to. Jednostavno, budite istrajno dosledni.

Posmatrajte šta će se dogoditi. Naštimate se na pozitivan stav i očekujete rezultate. Međutim, dobijate reakciju koja ne odgovara tom stavu. Taj eho, odnosno odraz, posledica je pređašnjeg stava, jer ne uzimate u obzir korekciju zbog zadrške.

Kad se suočite s negativnim rezultatom, reaguјete šablonski, to jest opet negativno. Vaš stav se ispoljava u mislima ili postupcima. Ne uspevajući da odreaguje na vaš pozitivan stav, ogledalo ponovo od vas dobija negativan impuls. Neprestano menjate pravac i zato se ne približavate cilju. Sva tajna je u doslednosti. Ako se održava

dosledna usmerenost na cilj, vremenom se odraz u ogledalu sveta usklađuje s tom tendencijom.

Nedugo nakon što sam počela da primenjujem afirmacije: „Moj svet se brine o meni“ i „Šta god da se događa, sve ide onako kako treba“, problemi su me zasuli kao iz roga izobilja. Najpre manji, a zatim sve veći. Na primer, poslednji: moram da promenim posao jer su mi duplo smanjili platu. Razumom shvatam da je sve za moju najveću dobrobit, ali na podsvesnom nivou sam ipak nervozna i teško mi je na duši. uputite me, molim vas, šta da radim i da li ovako mora da bude?

Po svemu sudeći, tekuće linije vašeg života su jako „zaprljane“. Znate, kad telo, zagađeno pogrešnim načinom života, pređe na zdrav režim, započinje intenzivno čišćenje koje je propraćeno bolnim procesima – krizama.

Otprilike se isto dešava i s vašim životom. Šaljete u svet nove mentalne obrasce a svet oko vas, poput ogledala, počinje da se prestrojava. Ali da biste transformisali odraz u ogledalu, potrebno je vreme tokom kog su mogući neki „izdaci“, kao u vašem slučaju.

Ne prepuštajte se panici i ne očajavajte. Sad vam je potrebno ne samo da budete strpljivi, već da prosto likujete i radujete se promenama koje vam se dešavaju u životu. Čini se da je svet s takvim žarom počeo da brine o vama da se događa nešto poput kompletног renoviranja, pri čemu se, kako je poznato, mora nešto i uništiti. Važno je da te promene ne doživljavate kao negativne. Ako budete istražno sledili princip koordinacije namere, uskoro ćete se

uveriti da događaji koji su vam se činili neprijatnim, zapravo nisu bili takvi, već da su, baš obrnuto, radili vama u korist.

Uspeh zavisi od toga u kojoj meri razum dobrovoljno prihvata za njega neverovatnu činjenicu, da čovek svojim mislima može da stvara sloj sopstvenog sveta. Samo bih želeo da vas upozorim na dve krajnosti. Jedna je – upadanje u euforiju. Treba da budete svesni da niko nije zaštićen od grešaka i neuspeha. Ne računajte na to da će sve uvek ići glatko. Ostavite mesta za poraze. Dopustite greškama i neuspesima da se ponekad događaju – nemojte se boriti s njima.

S druge strane, šta god da se događa, u vašoj je moći da neuspeh proglašite uspehom. Jer, budući da ste doneli odluku da je svet taj koji se brine o vama, vaš razum možda i ne zna šta je za njega zaista dobro. Vaš svet to bolje zna. Vi ste gospodarica svoje sudsbine, pa to i prihvatile, iskoristite svoju moć da prividan neuspeh zapravo radi u vašu korist.

Druga krajnost je kad pozitivno raspoloženje smatramo svojom obavezom, zbog čega primoravamo sebe da uvek budemo zadovoljni. Pozitivno raspoloženje mora biti posledica uverenja da vam je to od koristi. Samo treba da budete svesni toga da vaš stav formira odraz u ogledalu vašeg sveta. Ali to ne treba da smatrate svojom obavezom. Jer, vi ste slobodna kraljica svog sveta, što znači da određujete da li ćete ponekad biti nezadovoljni i hiroviti. Ne zatvarajte se u okvire iznuđene potrebe, već priuštite sebi zadovoljstvo igrom u ogledalu sveta.

Ne znam šta da radim i kako da se ponašam. Reč je o mojoj majci – pri tom nisam besna, ali sam uvređena. Jako bih volela da joj oprostim, ali... ne mogu. Stalno mi nenamerno stvara neke probleme. To je teško (naročito mate- rijalno), jer imam porodicu – muža i sina. Ne mogu svu svoju energiju da pružam majci i zbog toga nastaje konflikt – zbog čega osećam krivicu. Verovatno sam jako glupa, zar ne? Ali ponekad me jednostavno dovodi do ludila!

Nisu mi poznati detalji vašeg odnosa s majkom i zato vam ne mogu dati konkretne savete. Najverovatnije su svi vaši problemi povezani sa osećajem krivice od koje nikako ne možete da se oslobidite. Ako postoji osećaj krivice, u scenario će obavezno biti uključena kazna u nekom obliku. Na primer, čovek može (u najboljem slučaju) da poseče prst, ili da na sebe svali opterećujuću obavezu ili da se suoči s neprijatnim problemom. Beskorisno je boriti se protiv osećaja krivice. Ne postoji način da se oslobidite krivice, bez obzira da li je osnovana ili ne. Taj problem se može rešiti samo konkretnim delovanjem, u smislu da prestanete da se pravdate. Čak se i u pismu pravdate: „Verovatno sam jako glupa, zar ne?“ O sebi ne smete tako da govorite. Jer, u ogledalu sveta se odražavate u skladu s odnosom koji imate prema sebi. Treba da se ponašate kao da sebi nemate šta da prebacujete. Tada će ogledalo da oblikuje sloj

vašeg sveta u kome nema mesta osećaju krivice. Ugrizite se za jezik svaki put kad poželite da se pravdate. Zabranite sebi da to činite. Pravdajte se samo u krajnjem slučaju, kada je zaista neophodno da objasnite svoje postupke. Ako imate prilično snažan kompleks krivice, onda za početak neće smetati da čak malo „prigušite“ svoju savest. Čim nestane navika da se pravdate, nestaće i osećaj krivice, a samim tim i scenario kazne.

Dali tehniku Transurfinga ispravno praktikujem ako je izvodom „tako i tako“ (Opis delovanja nije naveden - prim.prev.)? U čemu grešim?

Stvar nije u tome da li nešto pravilno radite ili ne, već u tome koliko sami verujete u svoju ispravnost. Ako mislite da postupate pogrešno, onda ćete praviti grešku bez obzira šta činili. Ako sumnjate, postajete neodlučni.

Zamislite sledeću situaciju: došli ste u galeriju u kojoj umesto slika na zidovima vise samo ogledala. Sva imaju različite ramove, ali im je

suština ista – to su ogledala u kojima vidite svoj odraz. Ja ću biti vaš vodič u toj galeriji ogledala.

Zamislimo da mi postavite pitanje koji metod je najbolje da odaberete kako biste postigli cilj – da li jedan ili drugi, a možda bi npr. trebalo da se pozabavite svojom karmom? To znači da me pitate: „U koju salu galerije bi bilo najbolje da se uputim?“ Moj odgovor je: „U bilo koju, gde teže vaša duša i razum.“ „A kako pravilno da sledim odabrani metod?“ postavljate mi sledeće pitanje. To znači da vas zanima kako treba da stojite pred ogledalom da biste se u njemu ogledali.

Kako god da stojite pred ogledalom, u njemu se odražavate i u to ne treba da sumnjate. Samo vam preostaje da odaberete izraz lica koji želite da vidite u odrazu. Odluka je na vama. Ako želite da vidite veselo lice, ne pitajte na koji način treba da se osmehujete. Jednostavno se osmehujte, i to je sve. Ako želite da vidite mračan izraz lica, samo to učinite – poznato vam je kako. Čemu takva pitanja?

U tome je suština Transurfinga: sami formirate odraz u ogledalu sveta. Odredite, imenujte svoju nameru kao izraz lica i priuštite sebi zadovoljstvo da posmatrate kako se, pritom, menja odraz. Dajte sebi

za pravo da budete u pravu. Jednostavno recite sebi: „Ja najbolje znam kakvo ogledalo da izaberem i kako da stojim pred njim!“ Upravo tako postupa dete kad se nađe u galeriji sa ogledalima. Odrasli su zaboravili da su i oni nekad davno znali kako treba da se ponašaju. Shvatate li o čemu vam govorim?

Prema svim tehnikama se treba odnositi opušteno, tj. pridržavati ih se, ali ostaviti sebi dovoljan stepen slobode za tumačenje i improvizaciju. Zanimajući se za moje mišljenje o metodu vaših dejstava, tražite od mene savet da li treba da pravite grimase pred ogledalom na ovaj ili onaj način. A kakve to veze ima sa mnom? Vi opet stojite pred ogledalom i pitate mene: „Da li ogledalo pravilno oslikava moj odraz?“

Ogledalo je slično „Solarisu“ Stanislava Lema – ono samo ponavlja vaše misli. Ako brinete zbog svojih problema – brinite, i oni će biti uz vas dok ste vi s njima. Dok se zamlaćujete

s problemima, samo se zamlaćujete i ništa više od toga. Zar nije jednostavnije bataliti ono čega želite da se oslobođite i razmišljati o onome šta želite da dostignete? Ako ste odlučili da držite kurs ka Antarktiku, tamo ćete i dospeti, bez obzira na to gde se nalazite: u Africi, Americi ili Aziji. Važno je odabrati cilj i konstantno držati kurs prema njemu. To je sve što je zaista neophodno.

Pričitomljavanje klatna

Osmislili smo, izgradili i ljudjamo svoje „klatno“. Projekat traje već skoro dve godine i prilično je ambiciozan. Puno je toga već učinjeno, ali nam još nije doneo novac. Nismo samo pasivno sedeli i čekali kada će nam doći uspeh. Ne, mi radimo, ali sve nam nekako teško uspeva. Moje pitanje je sledeće: kako stvarati klatna, upravljati njima i kako ih razvijati?

Delimično je ova tema već obrađena u knjizi „Jabuke padaju u nebo“. Tome mogu da dodam sledeće: kad grupa ljudi počne da razmišlja u jednom pravcu, to ne ostaje bez traga.

Zbirna energija odašiljanja misli nigde ne iščezava, već se pretvara u energoinformacionu suštinu – klatno. Svaka struktura stvara svoje klatno koje se uzdiže nad njom kao energoinformaciona nadogradnja.

Svaka struktura živi i razvija se ne samo kao posledica svesnog delovanja ljudi – njenih elemenata. Strukturu pokreće klatno slično kao što rad automatskog mehanizma upravlja algoritmом. Članovi strukture mogu da vrše proizvoljna dejstva, ali nisu slobodni u svojim

motivima i po pravilu su prisiljeni da nesvesno deluju u interesima strukture.

Na primer, birokratski aparat neće dopustiti da na rukovodećem položaju bude saradnik koji ima briljantne karakteristike, iako svi znaju da je on najbolji.

Na rukovodeći položaj će biti postavljena prosečna osoba koja najviše odgovara interesima strukture, to jest koja nije „najbolja“, već „njapodesnija“. Iza svih sličnih stvari stoji klatno kao vladajuća nadogradnja.

Klatno ne poseduje svesnu namjeru, ali utiče na motivaciju ljudi tako što učvršćuje stabilnost svoje strukture što je moguće više, a potkopa položaj konkurenциje. Može nam se učiniti da to svesno rade sami ljudi, međutim to nije sasvim tako. Članovi strukture koji se nalaze pod uticajem klatna, nesvesno mu se pokoravaju. Ipak, dešava se da namere ljudi nadjačaju i tad oni deluju protiv strukture, što vodi ka njenoj destabilizaciji.

Ako su poznate osobine klatna, mogu se ispravno postavljati prioriteti u strategiji razvoja preduzeća. Treba razumeti da je procvat

strukture u interesima klatna i zato ga treba učvršćivati na sve moguće načine.

Klatno je snažnije što je u njemu više uporišnih tačaka. Dakle, osnovne napore treba usmeriti na stvaranje tih uporišta, npr. na distributivnu mrežu. Rukovodilac preduzeća kaže: „Pa i sam to znam!“ Ništa on ne zna. Tačnije, zna, ali nije svestan. Njegov razum je upoznat s činjenicom da distributivna mreža igra važnu ulogu, ali stereotip: „Najbolje preduzeće je ono koje proizvodi najbolji proizvod“ vrlo ga često primorava da sve snage usmerava na stvaranje najboljeg proizvoda. Kao što vam je poznato, najprodavaniji proizvodi su daleko od najboljih i to je činjenica.

Šta je najbolji proizvod? I ovde razum rukovodioca opet tvrdi: „Mi proizvodimo remek-dela!“ Ali to je tako s njegove tačke gledišta kao proizvođača. Remek-delo može da uopšte nema potražnju. Potražnju određuje tok varijanti. Stoga, glavne snage marketinga ne treba usmeriti na reklamiranje sjajnih kvaliteta svojih „remek-dela“, već na određivanje aktuelne potražnje i tendenciju njene promene.

Reklo bi se da je to svima jasno, ali opet ljudi ne znaju, već su samo obavešteni. Oni bukvalno spavaju i stvaraju identična klatna ne razmišljajući o tome kako da se istaknu i počnu da proizvode nešto deficitarno čega još niko nije svestan, ali što nedostaje. Za to je potrebno izaći iz gomile i krenuti svojim putem. Svi veliki uspesi su se dostizali samo ako bi preduzetnik počeo da radi nešto drugačije od ostalih. Da biste pronašli svoj put treba da oslušnete glas svog srca. Reklo bi se da takva lirika nema veze s biznisom. Mnogi

ne obraćaju pažnju na intuitivne osećaje, već se rukovode isključivo glasom razuma i u tome se krije velika, zamršena, ali principijelna greška.

Transurfing pruža savršeno konkretan argument činjenice da glas duše ima apsolutno realnu prednost nad glasom razuma. To nije prazna filozofija, već stvarnost. Uglavnom, radeći u kolektivu, treba osluškivati svoje podsvesne motivacije zato što ih stvara klatno. Na primer, birajući saradnika na rukovodeću funkciju, ljudi su skloni da se oslanjaju na razum koji im govori da treba nominovati najboljeg. Ako pak slabašan glasić podsvesti ukaže na potpuno drugog

kandidata, to znači da ga treba pažljivo oslušnuti, budući da klatno navodi da odaberete onoga ko najbolje odgovara dužnosti. Može se dogoditi da „najbolji“ svojom energijom, idejama i inicijativom dovede preduzeće do propasti, dok onaj „njapogodniji“ učvrsti stabilnost i u kritičnom trenutku donese jedinu adekvatnu odluku.

Reklama takođe povećava broj uporišnih tačaka. Što je veći broj ljudi kojima se u mislima pojavljuje informaciju o proizvodu, time je jače klatno. Ali ovde postoji jedna principijelna osobenost. Greška mnogih koji se reklamiraju jeste u tome što primarni oslonac postavljaju na hvaljenje proizvoda. „Mi smo prosto savršeni, neophodni smo vam, kupite nas!“ S gledišta Transurfinga, robu treba predstavljati sasvim drugačije. Osnovna reklamna formula treba da zvuči ovako: „Svi nas kupuju!“ Eto tako, jednostavno, ništa suvišno. Pritom reklamu treba prezentovati kao očiglednu činjenicu, kao nešto što se samo po sebi podrazumeva. Šta se tad događa? Takva reklama jednim potezom odmah ubija dve muve. Kao prvo, svako potajno zna da loš proizvod neće svi da kupe, što znači da je on najbolji. Ali najvažnije je to što se misli većine ljudi fiksiraju na činjenicu da je određeni proizvod najprodavaniji. Masa potencijalnih kupaca će nesvesno konstatovati formulu konačnog cilja proizvođača. Možete da zamislite kakvu moć poseduje misaona

forma ako je istovremeno deklamuje višeglasan hor!? Kao rezultat toga, harizmatični oblak o kome se govorilo u „Jabukama“, otelotvoriće se u materijalnoj realnosti. Svet će, kao ogledalo, pretvoriti ljudske misli u stvarnost. Dogodiće se to da će sami kupci reklamirani proizvod učiniti atraktivnim.

Takođe je vrlo važno održavati jednoglasnost svih saradnika kada je reč o ključnim pitanjima. Ako nema jedinstva, treba obavezno pronaći put do njega. Namera svih elemenata strukture mora biti usmerena u jednom pravcu. U suprotnom, klatno neće dugo opstati. Volja jednog rukovodioca nije dovoljna. Jedinstvo kolektiva i težnja ka cilju imaju veliku snagu. Zajednička namera učvršćuje klatno i ostvaruje ciljni sektor u prostranstvu varijanti. Važno je da se ne dopuste negativne misli. Preduzeća u kojima radni dan započinje sveopštom kuknjavom zbog toga što nema novca – osuđena su na propast. Takvim mentalnim obrascem sami oblikuju svoju stvarnost. Po svaku cenu treba dostići zajedničko pozitivno raspoloženje – opštu usmerenost ka cilju i to tako kao da je uspeh neminovan. Po čemu se želja razlikuje od namere detaljno je opisano u knjigama o Transurfingu.

Treba postaviti strateški cilj, zatim okupiti ljude i objasniti im kako se koristi ciljni slajd. Potrebno je ubediti saradnike u to da je

zajednička namera moćan instrument oblikovanja stvarnosti, da se to radi u interesu preduzeća, što znači da je to i u njihovom ličnom interesu. A zatim definisati rad sa ciljnim slajdom kao jednu od najvažnijih obaveza. Moguće je čak okupljati se bar na pola sata dnevno i zajedno praviti crteže procvata preduzeća. Ipak, postoji jedan uslov: rezultate takvih projekata treba očekivati samo ako se budu dosledno sprovodili. U suprotnom će se sve svesti na beskorisne i glupe maštarije. Redovno i dosledno zalaganje svih saradnika u radu s mentalnim obrascima, uprkos tome što će izgledati pomalo neobično, zasigurno će se opravdati. Neke firme se bave i gimnastikom, pa to niko ne smatra besmislenim.

Kao dobar primer i potvrda efikasnosti takvog pristupa, poslužiće svima poznato japansko „ekonomsko čudo“. Od slaborazvijene agrarne države Japan se u kratkom roku pretvorio u jednu od tehnološki najrazvijenijih zemalja. Jedan od najvažnijih faktora brzog ekonomskog rasta bila je nacionalna karakteristika Japanaca – jedinstvo. Na odgovarajući način je bila uređena i organizacija posla. Specifičnost japanskih preduzeća zasniva se na posebnoj ideologiji koja poziva na zajednički napor celog kolektiva radi uspešnog proizvodnog razvoja. Težnje svih, kao i svakog pojedinca, usmereni su na dobrobit preduzeća. Japanci nakon posla čak ne idu kući, već

u kafić gde s kolegama nastavljaju da pričaju o temama povezanim s proizvodnjom.

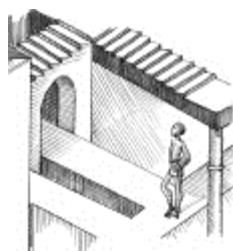
Naravno, uopšte nije obavezno implementirati isto iskustvo i u svom životu, a tim pre nasilno uvoditi praksu Transurfinga. Važno je da ljudi shvate suštinu metoda i da sami požele da ga koriste. A za to je pre svega potrebno da budu zadovoljni i zainteresovani. Ovde će dobro doći principi Frejlinga – moćnog instrumenta menadžmenta za zaposlene i marketing.

Još jedno svojstvo klatna koje se može iskoristiti je njegova težnja da uveća *energiju konflikta*. Taj konflikt ne nastaje unutar strukture, već u kontaktu s konkurencijom. Ne treba se plašiti konfrontacije s konkurentima, jasno – u razumnim granicama. Klatno će zbog toga samo povećati svoju snagu. U ovom svetu se neretko događa da se koriste

najrazličitiji metodi koji su usmereni na to da potkopavaju stabilnost konkurenčije. A zatim, što je više glasina, što je skandal bučniji, veća je popularnost. Takva je stvarnost.

Generalno, ako razmislimo, poznavanje principa Transurfinga nam omogućava da jasno postavimo prioritete, odnosno odaberemo strategiju kad je reč o mnogim pitanjima. Koristeći te principe,

strategiju upravljanja možemo da učinimo transparentnom, što znači i efikasnom. Ako na prvo mesto postavite razvoj i jačanje klatna, onda će ono samo obaviti veći deo posla što se tiče napredovanja sopstvene strukture. Kad klatno dostigne dovoljnu snagu, samo će se pobrinuti da „pogodne“ na upravljačkim pozicijama zamene „bolji“, da proizvod ne bude samo najprodavaniji, već najkvalitetniji i da struktura doživi procvat.

Tuđa namera

Nemam neke posebne želje – živim samo za sreću svoje dece.

Ludo ih volim i ceo život sam se molila: „Gospode, učini moju decu srećnom!“ Upravo je u tome i bila greška.

Stariji sin (student, ima dvadeset dve godine) priznao mi je da puši marihuanu i da ga to čini srećnim. Eto kako se završila moja molitva... Svako ima svoju predstavu o sreći. Ispostavlja se da je trebalo moliti: da bude pametan, zdrav i jak duhom. Naravno, sada se molim da ga Gospod usmeri na pravi put. Sinu sam rekla da ga jako volim i da verujem da će se sam izboriti s tim problemom. I zaista verujem da će se sve srediti. Ali moje srce krvari. Zamislite, lečim ljude pomoću masaže, obnavljam im energiju, a svom sinu ničim ne mogu da pomognem. Suze mi teku u potocima, istina, samo kad sam sama. Teško je upravljati brodom u kome se ne nalazimo samo mi, već i deca. Iskreno govoreći, ne shvatam kako se ovde može iskoristiti princip koordinacije namere i generalno – kakva tu može biti namera, jer se ovo ne može nazvati neprijatnim okolnostima.

Ne treba da mislite kako svojom namerom možete suštinski da utičete na sudbinu drugih ljudi. Raspolažete samo slojem svog sveta. Na okolinu možete da utičete samo indirektno, preko sila ravnoteže. Tuđa neprijateljska namera može da utiče na sloj sveta pomoću klatana, ali to je već druga tema.

Ključna rečenica u vašem pismu je: „Ludo ih volim...“ ukazuje na suštinu problema. Ako su na točku previše zategnute žbice s jedne strane, s druge će doći do krivljenja. Isto se tako krivi i stvarnost. Što više volite i obogotvorujete svoju decu, više će biti razloga za razočaranje. Na taj način sile ravnoteže pokušavaju da održe sklad.

Princip koordinacije sa ovim nema veze. U odnosu prema bližnjima treba se rukovoditi pravilom Transurfinga: dopustite sebi da budete ono što jeste, a drugima – da budu ono što jesu. Potrebno je da „otpustite“ decu i da ih ne gušite svojom ljubavlju. U suprotnom će na energetskom nivou nastati sledeća slika: „Toliko vas volim da ću vas ugušiti!“

Očigledno je da deca ne mogu da se oslobole vašeg „zagrljaja“, pa zato i lepršaju poput listova koje je zahvatio vetar sila ravnoteže. A taj vetar je usmeren tamo gde se dešava nešto što se ne može voleti.

Istovremeno bi trebalo da razumete da nije sve što se događa uslovljeno isključivo metafizičkim uzrocima. Možda ovde vaš uticaj uopšte ne igra nikakvu ulogu. Ali jedino čime stvarno možete da pomognete svojoj deci je da sledite pravilo Transurfinga.

*Donekle mi je jasno kako da se zaštitim od sopstvenih briga i
uticaja klatna.*

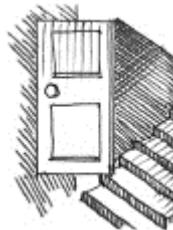
*Ali ukažite mi kako da se zaštitim od briga i strahova bliže
rodbine, roditelja? Mislim da njihove brige nisu ništa manje opasne
od naših sopstvenih briga i nemira.*

Ako ne uspevate da im objasnите štetu koja nastaje od negativnog odnosa, nikako se nećete zaštititi. Ali, generalno, njihov uticaj na vaš život nije tako velik jer osnovni ulog u formiranje sloja svoga sveta unosite sami. U određenom smislu brige i strahovi rođaka zbog nekih aspekata vašeg života imaju pozitivnu ulogu zato što će sile ravnoteže nastojati da uspostave balans. Što su gora njihova očekivanja, vama će ići bolje. U svakom slučaju, bitno je ne pridavati veliki značaj onome šta o vama govore rođaci. Inače, ako počnete

da mislite da su spo sobni da osetno utiču na sloj vašeg sveta, tako će se i dogoditi. Jer svet, poput ogledala, odražava vaša uverenja.

Zbog zamršenih socijalnih, porodičnih i drugih okolnosti često nismo sami, u Vek je neko uz nas.

Kao primer, uzmimo neki par. Jedan čovek želi da promeni uslove svog životnog veta, svoj „sloj“, zbog čega uspostavlja odgovarajući odnos prema okolini i na njega je već spremna da se izlije „zlatna kiša“. Kiša u tom slučaju neće pasti samo na jednog, već na par, zajedno. Reklo bi se da je tako. Ali, šta ako druga osoba vidi sve negativno u životu, ono loše, i ne želi da promeni svoj odnos? Zapravo, po logici stvari, ne bi videla sreću ni kad bi stala pred nju. Logički, pitanje je sledeće: ko će od njih „nadjačati“? Ne bismo razmatrali opcije da se razidu i da svako dobije svoj deo. Međutim, razumom shvatamo da ovde postoje neki problemi s uzročno-posledičnom vezom. Ili će prvog optimistu zaobići uspeh zbog pesimizma drugog, ili će se na drugu, mračnu osobu, proliniti nezaslužena bujica obilja.

Ako ispitamo samo metafizički aspekt formiranja stvarnosti, svaki čovek svojim mislima stvara svoju zasebnu realnost. Ogledalo tačno odražava vaš doživljavaj sveta. U zavisnosti od toga s kakvim stavom stajete pred to ogledalo, takav odraz u realnosti i dobijate. Takav je zakon. Ne treba da vas brine na koji je način formiran taj odraz. Vaš zadatak je da usmeravate misli, tačnije, nameru u potrebnom smeru.

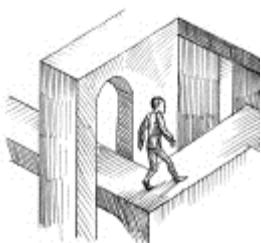
Ako to počnete redovno i ciljano da radite, namera će se otelotvoriti u stvarnost. Drugi ljudi tome nikako ne mogu da budu prepreka. Naprotiv, ako vam bližnji budu zasmetali, za njih će se to završiti tako da će nestati iz vašeg okruženja. Na primer, vi ćete oputovati negde daleko. To je ono što mi je zasigurno poznato. Druga razmišljanja, poput: „Kome je dato da bude srećan zbog svojih misli, a kome nije“, nisu ništa sem spekulacija. O onome o čemu ništa ne znam neću ni da govorim. Međutim, trebalo bi da shvatite da ste vi u potpunosti gospodar sloja svog sveta samo u slučaju ako nameru usmeravate na njegovo uređenje.

Ako nemate nikakav cilj i ne kontrolišete svoj odnos prema stvarnosti oko sebe, puštajući tok misli da proizvoljno teče, brodić vaše subbine će izgubiti kontrolu i biće prepušten volji talasa.

Vaša kuća će se pretvoriti u ambar bez vlasnika u koji će svako moći da uđe i radi šta god mu se prohte.

Tuđa namera može indirektno da utiče na sloj vašeg sveta preko sila ravnoteže. Kad ljudi o vama razmišljaju na način koji ne odgovara stvarnosti, dolazi do polarizacije. Sile ravnoteže će nastojati da uspostave sklad. To je najjednostavniji put da vas nateraju da se ponašate potpuno suprotno u odnosu na ono što o vama misle. Ako nemate unutrašnji oslonac a vaš doživljaj sveta ima amorfni oblik, vetar sila ravnoteže će se igrati vašim brodićem. Da to ne biste dopustili, neophodno je da se bavite Transurfingom, odnosno da imate jasno orijentisanu namenu i upravljate tokom svojih misli, a ne da se samo haotično batrgate u životnim okolnostima.

*Ako ne očekujem nikakve probleme i ako sam usmeren na dobro,
dok moja žena, suprotno tome, paniči, koji će
se scenario ostvariti s većom verovatnoćom? Da li će ovde biti
presudno čiji je energetski potencijal veći?*

Kad živite s nekim zajedno, vaši slojevi se svakako presecaju. I dobro i loše se mogu prelivati iz jednog sloja u drugi. Naravno, nivo energije igra određenu ulogu. Ali glavni faktor je ipak namera. Zajednički život ljudi s različitim ciljevima je poput dva čamca koja su vezana. Kod onog koji se svesno kreće prema cilju, jedro je napunjeno vетrom i strogo usmereno ka zadanom kursu. Kod drugog, koji plovi kako ga talasi nose, jedro se nadima na vетru – niti naročito pomaže, niti smeta. Ipak, ako drugi ima patološku sklonost ka negativnostima, njegov čamac može da usporava zajedničko kretanje.

Međutim, ne treba se mnogo uzrujavati ako bližnji ne želi da sledi principe Transurfinga. Sasvim je dovoljno da ih sledite vi. Ako ste pozitivno raspoloženi, onda će u sloj vašeg bližnjeg prodirati sve više dobrog, što znači da će on imati sve manje povoda za nezadovoljstvo. U svakom slučaju, čamac kojim se upravlja dostiže cilj, pa čak i ako bude morao da se dovuče. Važno je da pazite na svoj odnos prema svetu i održavate tok misli u željenom smeru. Ako je s tim sve u redu, sve drugo je nebitno.

Pokušavam da primenim teoriju Transurfinga. Ponekad sa iznenadenjem otkrivam da deluje. Imam sledeće pitanje:

šta da preduZmem ako moja majka misli da sam gubitnica, da živim na ivici siromaštva, da će u budućnosti biti još gore i da sam sama kriva za takvu sudbinu? Budući da je ona jaka žena koja ceo život pokušava da upravlja mnome (pokušavam da ne reagujem na njene savete kako treba da živim), čini mi se da odašilje vrlo jake impulse negativne energije prema meni. I sve smernice koje sebi zadajem pre ili kasnije nailaze na neke prepreke. Majka je takva osoba koja ne priznaje nikakve argumente. Beskorisno je s njom razgovarati i ubeđivati je kako je kod mene sve u najboljem redu i da dobro živim. Ona na to ima samo jedan odgovor: „Ja to ne primećujem!“

Majka utiče na sloj vašeg sveta isključivo zato što vam se, kako sami pišete, „čini da ona šalje vrlo jake impulse negativne energije prema vama“. Još jednom ponavljam: poput savršenog ogledala, svet bestrasno i precizno reprodukuje sliku koju sami crtate svojim nemirima i strahovima. Duša i razum uvek postižu jedinstvo u najcrnjim očekivanjima. Zapravo, ne odašilje vam majka negativne uticaje, već vi sami, budući da tako razmišljate.

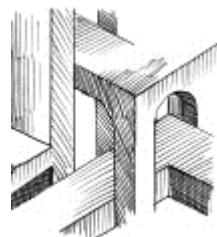
Neophodno je da promenite svoj odnos, odnosno – shvatite jednu prostu stvar. Kad ljudi, nebitno da li su bliski ili nisu, misle i govore o

vama ono što ne odgovara stvarnosti, drugim rečima iskrivljuju realnu sliku, sile ravnoteže će nastojati da isprave tu deformaciju. Kao posledica njihovog delovanja uvek nastaje tendencija preoblikovanja slike u suprotnu stranu.

Ono od čega stvarno treba da zazirete su nezaslužene pohvale, ode na vaš račun. Kad vas suviše veličaju, treba da smislite „šta bi se moglo loše učiniti“ da biste sami uspostavili ravnotežu. Na primer, ako o vama govore da ste pametni, zauzmite položaj „četvoronoške“ i s pametnim izrazom lica proizvedite zvuke koje ispušta neka životinja–kopitar. Ako se oduševljavaju vašom snagom, padnite u nesvest. Ako zavide vašem bogatstvu, zatražite od njih pozajmicu. A ako imaju drskost da glasno izjave kako ste neponovljivi, napravite strašnu grimasu.

Sasvim je druga stvar kad vas iznenada neosnovano grde ili vređaju. Što je lošije njihovo mišljenje, vama će ići bolje. Ali samo pod uslovom da ne počnete da izmišljate razne gluposti o tome kako tuđa namera navodno može da prodre u sloj vašeg sveta. Ako ne pridajete značaja tuđoj zloj nameri, ona se prosto odbija od vas, kao zrna pasulja od zida. Prosudite sami: oduvek su postojali političari koji su bili predmet svenarodne mržnje. Zamislite kako bi im bilo kad bi tuđa namera i najmanje uticala na njih.

Zato, kad se sretnete s negativnim odnosom prema sebi,
preostaje vam samo da se potajno kikoćete i zadovoljno trljate ruke.
Radujte se!

Jednostavno Transurfing

Čitanje knjiga o Transurfingu mi iz nekog razloga ide jako sporo.

Prvi tom sam pročitao za otprilike osam meseci.

Možda su knjige jako teške za razumevanje... Jer, neka poglavlja sam morao da pročitam po nekoliko puta. Ili same knjige zahtevaju da se čitaju polako, da se vari i razmišlja o onome što je napisano... Generalno, rezultati usvajanja su neznatni. Još nešto smatram jako važnim: teško je, veoma je teško oslobođiti se suvišnih potencijala. uporno se iznova pojavljuju. Znam da ne smem emocionalno da „izgaram“ u nekoj situaciji, ali šta činiti ako sam emocionalan? To mi jednostavno nikako ne uspeva.

Želim da s vama podelim svoja zapažanja. Evo o čemu se radi. Posmatrajući sebe, odavno sam primetio jednu pojavu pomoću koje sad dostižem svoje ciljeve. Radim u telekomu- nikacijama.

Zaužimam određenu funkciju u Velikoj kompaniji. Posedujem nekoliko svojih polja u toj grani koja mi donose određene procente. I tako sam naučio da svoj posao dohram- njujem energijom. Odnosno, da privlačim uspeh baš u poslovnoj sferi. I, šta mislite, u čemu se krije tajna? u običnom čitanju profesionalne literature. Ukratko, nekada ima perioda kad nema želje za radom, kao ni klijenata niti

projekata. A onda nastupaju periodi kada je posla preko glave, klijenti navaljuju i najapsurdniji projekti lako uspevaju a lični interesi se ostvaruju bez naročitog napora.

Evo kako sam do toga došao: naoružao sam se popriličnim informacijama u Vezi posla: pratim nekoliko periodičnih časopisa na telekomunikacijske teme, internet newslettere i pretplaćen sam na tendere. ukratko, sve što je potrebno da se zatrparm informacijama od glave do pete i bacim se na njihovo proučavanje. I tako, koračam i kupim časopis koji mi je potreban i počinjem da ga čitam. Da, da, prosto čitam. uveče, nekad i noćima, u toku pauze za ručak, tj. u Vek kada mi se ukaže prilika.

I šta se događa? Evo šta: posle određenog vremena, otprilike nedelju dana, oko mene počinje da oživljava poslovna aktivnost. Praktično se niotkuda pojavljuju potencijalni klijenti kojima mogu nešto da prodam ili ponudim. Kao iz vazduha se pojavljuju različiti projekti. u svemu Vidim svoju priliku, svoj interes, da se aktivno bavim projektima i radim s klijentima. Osećam kako je sve ponovo oživelo, zavrtelo se, da sam opet u centru događaja. Klijenti se pojavljuju sami od sebe preko starih kanala na koje sam već zaboravio. Obnavljaju se pređašnje veze, otpočinju novi odnosi.

Ovde zaista radi neka magija.

Zatim sam otišao korak dalje. Promenio sam izbor informacionih izdanja. Malo sam prošarao svoj informacioni jelovnik, konkretno – jednom mesečno sam kupovao politički časopis. I šta sam postigao posle određenog perioda? Počeo je moj uspon na poslovnoj lestvici.

Pristizale su nove ponude iako nisam naročito tome težio. To je zaista neka mistika. Drugačije se to ne može nazvati.

Sad proučavam vašu knjigu. Baš je proučavam, jer je reč „čitam“ neprimerena. Potrebno ju je studirati kao specijalan akademski kurs na fakultetu. Napisali ste: „Da bi se varijanta ostvarila, treba je pojačati sopstvenom energijom“. Ali kakvom tačno energijom? Ako emocionalnom, onda dobijamo čist suvišni potencijal. Ali kako u sebi izdvojiti i odrediti koja je naša energija? Kako znati koja tačno informacija privlači potrebne varijante? Možemo li znati kom tačno cilju odgovara koja informaciona hrana? Onda bi to zaista bila magija.

Ovde nema nikakve magije. Magija je u uobičajenom smislu reči to kad se događa nešto što se ne može objasniti. Ovde je sve daleko jednostavnije. Koliko puta moram da ponovim da se u svetu koji vas okružuje, kao u ogledalu, odražava vaš stav prema njemu? Svojim mentalnim obrascima stvarate sloj svog sveta. Da biste shvatili šta

se dešava vama i oko vas, dovoljno je da prosto obratite pažnju na svoje misli.

Kad se upuštate u proučavanje specijalizovane literature, tok vaših misli se uravnotežuje zbog čega u ogledalu sveta počinje da se pojavljuje odgovarajući odraz. Ono što je na ulazu, to je i na izlazu. Trivijalno. Jednostavnije ne može biti.

Ali, ako je sve tako jednostavno, zašto se onda želje ne ispunjavaju, a mašte ne ostvaruju? I ovde je sve trivijalno. Stvar je samo u tome što ljudi ne ispunjavaju dva savršeno prosta uslova.

Kao prvo, ogledalo sveta reaguje sa zadrškom jer je za materijalizaciju misaonih oblika potrebno određeno vreme. Ali ljudi nisu navikli da čekaju. Jer, ako delujemo u granicama unutrašnje namere, posledice se odmah pojavljuju. Međutim, rad spoljašnje namere je neprimetan i teško je propratiti uzročno-posledične veze. Zato ljudi ne veruju da se pomoću misli zaista može kreirati stvarnost i takve stvari ne doživljavaju ozbiljno.

Kao drugo, da bi se misaoni oblik učvrstio u materijalnoj stvarnosti, potrebno ga je sistematski stvarati. Drugim rečima, treba redovno vrteti ciljni slajd u mislima. Za razliku od beskorisnih maštarija koje se sporadično dešavaju, ovo je konkretni posao.

Obično se ljudi brzo zapale za neku ideju a onda podjednako brzo ohlade. Jer, čuda se ne dešavaju! Treba obaviti određen posao – ali u ovom slučaju ne rukama, već glavom. Zar može ogledalo koje reaguje sa zadrškom da formira vaš odraz ako pred njim zastanete za trenutak a onda odmah pobegnete?

Na primer – kad počnete da proučavate literaturu, vi time usmeravate misli na potrebnu stranu. Čak i ako se time nerедовно bavite, ogledalo ipak pruža vidljiv rezultat.

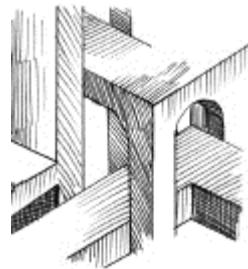
Možete li da zamislite šta vas očekuje ako učinite manje napore i svoje misli počnete da kontrolišete? Rad sa ciljnim slajdom, ako se sprovodi dosledno, donosi zaprepašćujuće rezultate.

Misli koje se puštaju da proizvoljno teku stvaraju mutnu sliku. U tom slučaju se dobija odgovarajući odraz – haotična i nekontrolisana stvarnost koja upravlja vama. Međutim, misli organizovane u striktnom pravcu, stvaraju moćan snop namere. To je isto što i lasersko svetlo u poređenju sa svetlošću obične lampe. Upravljavajući tokom svojih misli, vi upravljate stvarnošću.

Međutim, to niko ne radi! A potrebno je samo to i to je sve. Vaš osnovni problem je najvećim delom u tome što ste važnost teorije Transurfinga uzdigli do neverovatnih visina. Doslovno ste podigli granitni spomenik i sa strahopoštovanjem obilazite oko njega, plašeći se da mu se približite.

Transurfing ne treba proučavati kao udžbenik iz više matematike. Treba samo ispunjavati elementarne preporuke koje su u mojim knjigama izložene vrlo konkretno. I to je sve.

Takođe, ne opterećivati glavu nepotrebnim pitanjima poput: „Koju energiju uzeti i gde je usmeriti?“

Uhvatiti korak sa Suncem

Još uvek nisam uspeo da izgradim dovoljno jasan ciljni slajd.

Možda zato što u teoriji Transurfinga pronalazim jednu bitnu nedoslednost. Naime, ciljni slajd se zasniva na nameri da imamo, što se potpuno razilazi sa principom Frejlinga: „Odrecite se namere da nešto dobijete, zamenite je namerom da nešto date i dobićete ono čega ste se odrekli.“ Nije jasno kako to spojiti u jasnu sliku, budući da preostaje razgraničenje.

Nikakve nedoslednosti ovde nema, budući da Frejling i slajd nemaju ništa zajedničko. Frejling je tehnologija međuljudskih odnosa. Njegovi principi se primenjuju u delovanju, tj. u procesu komunikacije. Prvi princip menja smer procesa – sa „dobiti“ na „dati“. Slajd nije proces, već statična slika u kojoj je cilj već postignut. Baveći se vizualizacijom slajda, zamišljate da već imate ono što želite. Vidite li u čemu je razlika? „Dobiti“ je proces, a „imati“ je krajnji rezultat. Frejling reguliše smer unutrašnje namere, a slajd spoljašnje.

Kako vizualizovati cilj, ako ih ima nekoliko?

*Možda još nisam pronašla taj jedan, pravi, ali oni, za koje znam
da mi se dopadaju su sledeći:*

*generalno renoviranje stana (sam stan mi se dopada, ne
želim da ga menjam), automobil (znam model, mogu jasno da ga
zamislim), drugi posao (znam kako izgleda poslovni ambijent), i još
dve-tri stavke koje se tiču zdravlja i slično.*

Raspršiti se ka brojnim ciljevima nije svrsishodno, a teško je usredsrediti se na jedan. Ipak, oni su na neki način povezani kao generalna predstava o svom životu.

Cilj koji se u Transurfingu naziva vašim, privući će ispunjenje svih ostalih želja i zato je najbolje težiti ka njemu. Vaš cilj je ono što će vam život pretvoriti u praznik. Šta je to – zapitajte sebe. Ako to još niste pronašli, možete se i raspršiti ka mnogim ciljevima. Važno je da to redovno činite.

*U knjigama o Transurfingu čini mi se da je jasno i puno napisano
o vizualizaciji slajda.*

*Ali kad vrtimo svoju sliku, javlja nam se sumnja: možda je to ipak
fantaziranje, odnosno beskorisna zanimacija, a ne vizualizacija?*

*Koliko godina sam maštala o raznim stvarima! Kad vidim sebe u
automobilu, čak i sa spremnošću da ga imam, čini mi se kao da se
maštanja nastavljaju. Da li se odlučnost da imamo može uvežbati?*

Rad sa slajdom se razlikuje od maštanja jer se sprovodi dosledno i usmereno. Vi obavljate konkretan posao. Sa slajdom treba raditi bar pola sata dnevno, ali bez naprezanja, na način koji vam je najudobniji kako biste osećali zadovoljstvo od slike u kojoj je vaš cilj (ili nekoliko) postignut. Odlučnost da imamo će se ili odmah pojaviti, ili se postići upornošću, redovnom praksom rada sa slajdom. Ne postoje čuda. Jedino što slično niko ne praktikuje: ili ne veruju dovoljno ili su prosto lenji. Ali ako praktikuju – rezultat će biti nalik čudu.

*U Transurfingu na ovaj ili onaj način nešto postižemo budući da je
to tehnika za dostizanje ciljeva.*

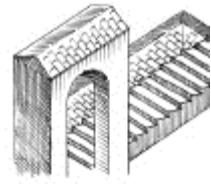
Ako nešto želimo da postignemo, onda je tu prisutna želja, a samim tim i važnost. Ali isti taj Transurfing savetuje da se rezultatu ne pridaje važnost. Proizilazi neki neshvatljiv paradoks: S jedne strane želimo da nešto postignemo, a s druge se pretvaramo kao da ne želimo. Ali ako naučim da ne treba da želim ono što jako želim, čemu uopšte služi moj cilj i zar je bitno da li će biti ostvaren ili neće?

Ako želji dodamo odlučnost da delujemo, dobijamo namjeru. A ako dodamo sumnju u realnost njene ostvarivosti i strah od neuspeha, nastaje žudnja. Upravo to i jeste važnost koju treba svesno umanjivati. Obična želja neće stvoriti primetan suvišni potencijal – on nastaje kad svojim sumnjama i strahovima hvatamo svet za gušu.

Nema smisla da se pretvarate kako „ne želite“ da dostignete cilj – nećete uspeti da prevarite sebe. Potrebno je samo da ne mislite o tome na koji način ćete ga postići, da se ne fokusirate na svoj scenario. Kada će cilj biti dostignut – ne treba da znate. Vaš zadatak je da radite na vizualizaciji slajda i pokrećete noge ka cilju. Kontrolu ne treba da usmerite na scenario realizacije cilja, već na poštovanje principa koordinacije i tada će se razum smiriti, a strah i sumnje nestati.

Kako pravilno formirati slajd da bi se izbeglo izobličenje?

Na primer, želim da dobijem sredstva da bih završio izgradnju kuće. Smislio sam sledeću afirmaciju: „Moj svet mi daje sredstva da bih završio izgradnju kuće“. Treba li naznačiti rok za ispunjenje porudžbine? Svetu novca? Osećam da ne treba da ograničavam svet. Ali, s druge strane, želeo bih da dobijem pomoć u doglednoj budućnosti tako da bude pravovremena.

Razmišljajući o rokovima ispunjenja, novčanoj svoti i o tome da li će se nešto ostvariti i na koji način, razmišljate o sredstvima postizanja cilja. Sumnja poput: „Da li sam pravilno formulisao afirmaciju“ odnosi se na istu temu. Proizilazi da s jedne strane želite da se svet pobrine o vama, a s druge ste zaokupljeni brigom kako će on to uraditi, i da li će uopšte.

Potrebno je da izaberete jedno od dva: ili prihvivate kao aksiom neverovatnu pretpostavku da će svet na neki način sve urediti ili ćete dejstvovati u okvirima uobičajenog pogleda na svet i uzdati se samo

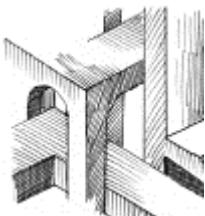
u svoje snage. Ako znate kako treba da dejstvujete i tačno znate da je to realno ostvarivo, možete izabrati drugu varijantu. Ako nemate predstavu šta i kako činiti, moraćete ipak da dopustite da se dogodi nešto neverovatno. Ili da ostanete bez ičega – ali zato u okvirima zdravog razuma.

Neophodno je da vam pojasnim jednu vrlo prostu stvar: svet, poput ogledala, tačno prenosi vaše misli i namere. Ni više ni manje. Dok lupate glavu nad tim gde da nabavite novac, u stvarnosti se materijalizuje proces vašeg traženja sredstava koji može da traje vrlo dugo. Kakva je slika, takav je i odraz. Ali možete da učinite i obrnuto: da se usredsredite na konačan cilj, odnosno vrtite slajd o tome kako se kupuje različit materijal, dovozi kući, dolaze majstori, kuća se završava. Ne brine vas kako će se nabaviti novac – koncentrisani ste na postignut cilj.

I u jednom i u drugom slučaju ogledalo sveta će nepristrasno da reprodukuje onu realnost koju ste odabrali. Primećujete li razliku? Razmišljajući o sredstvima postizanja cilja, u stvarnosti dobijate upravo to – sve vaše brige i glavobolje se vrte oko konkretnog problema. I obrnuto, razmišljajući o tome da se cilj ostvaruje i kako je već postignut, dobijate željeni rezultat. Sredstva će se naći sama od sebe i to iz takvog izvora na koji niste ni pomicali. Ali naći će se

samo pod uslovom da vaša pažnja bude usredsređena na konačni rezultat.

Zamislite sledeću situaciju: nalazite se u nepoznatom gradu i treba da stignete do visoke kule koja se vidi sa svih strana. Evo šta radite dok razmišljate o sredstvima postizanja cilja: zauzimate četvoronožni položaj, upirete pogled u zemlju i počinjete da se otežano krećete napred u granicama svojih mogućnosti i spoljašnjih okolnosti. Očigledno ćete na putu do cilja morati dugo da lutate i da nailazite na najrazličitije prepreke. U životu tako i biva – stalno prevazilaženje teškoća. Ali biće sasvim drugačije kad stanete na noge i pokrenete se napred, stalno imajući cilj u vidokrugu. Put će se sam pronaći.

Sve ovo naizgled zvuči ispravno, ali vas je ipak strah da u to poverujete, zar ne? Ako pokušate slična razmišljanja da objasnите nepripremljenim osobama, počeće da vas ismevaju.

Uistinu, teško je iskobeljati se iz stiska zdravog razuma. Ali ja vas ne pozivam da verujete. Sve što je potrebno je da prestanete da mislite na sredstva za dostizanja cilja i da preusmerite pažnju na

sam cilj. Takođe: ne čekajte momentalni rezultat, već radite sa slajdom sistematski, jer ogledalo sveta reaguje sa zadrškom – potrebno mu je određeno vreme da formira odraz.

Uopšte ne želim da kažem da je dovoljno sedeti prekrštenih ruku i baviti se kontemplacijom ciljnog slajda. Stvarnost ima dva objektivna oblika: fizički i metafizički. Ne treba polagati svu nadu isključivo na jedan ili drugi. Nećete samo stajati na mestu gledajući kulu, već morate pokrenuti i noge. Zato rad sa slajdom nikako ne isključuje, već obrnuto, prepostavlja dejstva u granicama uobičajenog iskustva. Jedno ne predstavlja prepreku drugom. Ali koristeći metafizičku stranu realnosti, višestruko povećavate šanse za uspeh.

Znači, nema nikakvih čuda. Ne treba verovati, već raditi konkretni posao – s nepromenljivom postojanošću fokusirati svoje misli na postignuti cilj. To nije tako teško, ali je potrebno RADITI. Po pravilu, ljudi to ne rade. Naprotiv, razmišljaju baš o sredstvima, što se i odražava u stvarnosti: ako se cilj i dostigne, onda je to po cenu velikih napora. Eto odakle se stiče iskustvo „na tuđim greškama se uči“. Poklonici zdravog razuma sami sebi stvaraju takvu mučnu realnost. Oni pokušavaju da sustignu sunce koje zalazi. A kako učiniti da nam sunce krene u susret? Prosto se okrenuti na drugu stranu – odvojiti svoje misli sa sredstava za ostvarenje i preusmeriti

ih na sam cilj. Tada će se u stvarnosti odraziti konačni rezultat, a ne borba za njega. Stvarnost je ogledalo naših misli.

Paradoksalne situacije

Čitam vaše knjige i trudim se da koliko mogu sledim Transurfing.

*Tek juče sam uspela da se naštimujem da mi bude uspešan
dan i bila sam potpuno sigurna da će tako i biti.*

*Ali od jutra je sve krenulo nizbrdo, problemi su me zasipali sa svih
strana. Ispada da je pogrešno radovati se zadovoljstvu?*

*Isto se često događa i drugim ljudima. Možete li da objasnite ovu
situaciju s pozicije Transurfinga i, najvažnije – kako zaustaviti lavinu
sitnih problema pre nego što postanu krupni?*

Još jednom moram da ponovim kako je svet ogledalo koje reaguje sa zadrškom. Teško da možete za samo jedan dan da načinite oko sebe srećno okruženje. Naprotiv, jednom kad naštimujete sebe na „uspešan dan“, s velikom verovatnoćom ćete se suočiti s nizom neprijatnosti. Jer, vaša stvarnost još nije uspela da se reorganizuje, a vi ste je već proglašili čudesnom. Sile ravnoteže će se u tom slučaju obavezno pobrinuti da uspostave okolnosti koje odgovaraju stvarnosti, a klatna će, kad primete vaše nezadovoljstvo i razočaranje, dodati ulje na vatru.

Srećna stvarnost je ravnomerno i svakodnevno poštovanje principa koordinacije namere, kao i igra sa ogledalom koje brine o vama. U skladu s mojim zapažanjima, da bi se naštimovala relativno srećna realnost, potrebno je tri do sedam dana, pa i više, u zavisnosti od nakupljenih negativnosti.

U svojim knjigama pišete da ne treba da udaramo u staklo poput muVe, već da tražimo put s najmanje otpora. Ako nas negde ne puštaju, znači da to nije naš put i da treba da potražimo nešto drugo.

Jedna moja prijateljica je deset godina uZastopno polagala prijemni ispit za medicinski fakultet. Za to vreme je završila medicinsku školu i rodila četvoro dece. I jedanaesti put je po- ložila!

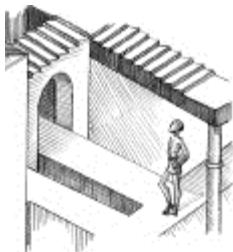
Već dugo godina radi kao vrhunski urolog. Ništa strašno se nije dogodilo, ona jako voli svoj posao. ubedena je da ako je čovek odlučio da nešto postigne, treba da ide do kraja i da ne odustaje.

Kao primer navodi žabu koja je upala u bokal s mlekom i u njemu umutila maslac.

Druga moja prijateljica je do svoje dvadeset četvrte godine imala dvoje dece, bila je udata za uzbekistanca iz vrlo bogate i konzervativne porodice.

Takođe je završila medicinsku školu, ali joj muž nije dopuštao da upiše fakultet. Hteo je da je zatvori u kuću, i pri tom joj je bacao udžbenike. Ali ona je potajno upisala vanredne studije biologije. Mogao bi da se snimi film o tome na koje se sve načine skrivala tokom prvih semestara. Zatim je i njen muž odustao od toga da joj stvara prepreku. Paralelno je počela da radi kao medicinska sestra, zatim je postala glavna medicinska sestra u specijalnoj bolnici, stekla poznanstva na visokim položajima, završila biologiju s najboljim ocenama i jedinstven je slučaj u istoriji: posle najzahtevnijih ispita i oficijelnih zalaganja, dobila je kvalifikaciju lekara fizioterapeuta. Tada je imala trideset pet godina života i sedamnaest godina staža medicinske sestre. Za to vreme je muževljeva porodica bankrotirala, njegov biznis je propao i sada ih ona sve izdržava.

Kakvo je vaše mišljenje? Treba li biti uporan u ostvarenju onoga što želimo? I kako da razlikujemo pravi cilj od lažnog?

Prva prijateljica koju navodite je stvarno „umutila maslac“. Stigla je do cilja, ali po koju cenu? Takvi tegobni metodi samo svedoče o

neverovatnoj upornosti i tiraniji razuma koji i sad ne daje duši da izusti ni reč, dok svi tvrde da je to bio njen cilj i da je ona svim zadovoljna.

A druga vaša prijateljica – nije li možda baš ona „razorila“ muža? Jer, njegova je porodica bogata i konzervativna, a ona je „urušila“ njen temelj. Sada je, naravno, nemoguće propratiti sve uzročno-posledične veze. Ali očigledno je to da ako čovek aktivno vesla protiv toka varijanti, ne slama samo svoju sudbinu. Možda ne direktno, ali indirektno.

Uporna težnja razuma da istera svoje po svaku cenu može biti izazvana time što su mu još u detinjstvu usadili ubedjenje da obavezno mora da bude „neko“. Za devojčicu je dobro da bude učiteljica ili lekar, a dečak – astronaut. Ako ne dostigneš određeni status, znači da si niko i ništa. Ne dopuštaju deci da sama razmisle o tome šta zaista žele da postanu – nego ih zasipaju primerima tuđeg uspeha. Tako se i dogodi da je razum zombiran javnim mišljenjem, a duša saterana u mračni plakar, vezanih ruku i nogu sedi zapušenih usta.

Oba primera svedoče o tome da su ljudi probijali tuđa vrata, ali je njihov razum uvek tvrdio da treba do kraja da idu do cilja. Dobro, reći ćete, ali obe su postigle ono što su želele i vrlo su zadovoljne?

Ne verujem. Nakon toliko truda, one ni za šta na svetu neće ni sebi, ni drugima priznati da su nezadovoljne.

Pokretač im nije bila predanost snovima, već težnja za samodokazivanjem. Kako razlikovati svoj cilj i svoja vrata od tuđih, detaljno je opisano u knjigama Transurfinga. Ne mo-

žemo reći da je put do zavetnog sna posut ružama. Ni sopstveni cilj se ne postiže uvek lako. Ali ne po takvoj ceni!

Ovde postoje osobenosti koje treba znati.

Ako je vaš cilj da zauzmete određeni položaj na lestvici uspeha, odnosno da postanete jedna od mnogih, za njegovo postizanje nije obavezno da težite tome da budete najbolji. Daleko je važnije da potpuno odgovarate potrebama svoje strukture. Ako ste uspešno odabrali svoja vrata i marljivo poštujete pravilo klatna za koje radite, možete se nadati da ćete uskoro postići cilj. Pritom je potrebno da nikad ne zaboravite da klatno ne daje prednost najboljima, već najpogodnjim, budući da je za strukturu tako sigurnije. Iako to uopšte ne znači da ne treba da „rastete“ i usavršavate svoje veštine. Recimo to ovako: treba biti najbolji među najpogodnjim.

Ali ako krećući se prema cilju, stvarate nešto načelno novo u kulturi, nauci, umetnosti, sportu, biznisu, pogotovo ako to za sobom povlači stvaranje još jednog klatna, tada treba da se krećete baš

svojom jedinstvenom stazom, narušavajući ustaljena pravila. Iako će najverovatnije pritom vaš put biti težak. Radi se o tome da stara klatna ne trpe individualnost – pokušavaju da na sve moguće načine odgurnu novajlju u zadnji plan. Ali, ako ste sigurni da se vaša kreacija odlikuje inovativnošću, budite mirni i nepopustljivi – klatna neće uspeti da vas dugo drže u senci. U ovom slučaju treba zaista nepokolebljivo da verujete u svoju zvezdu i da se krećete prema cilju, ne obraćajući pažnju na prolazne neuspehe. Vaša zvezda će se zasigurno uzdići i imaće svoje klatno. Međutim, čak se i trnovit put ka uspehu ne može brojati decenijama, kao u navedenim primerima.

Moj trenutni i potpuno formiran cilj je preseljenje u Peterburg.

Živim na jugu Rusije, u gradu u kome sam se rodila, ali kog ne mogu da podnesem od detinjstva. Apsolutno sam jasno usmerena na preseljenje, imam slajdove koji se stvaraju lako i vrlo jasno. Moj cilj nije samo klasičan intelligentni „odskok“, tj. u smislu da želim da se maknem u prestonicu ruske inteligencije. Kada sam prvi put posetila ovaj grad, osetila sam se izvanredno, kao nikad ranije, imala sam osećaj da se nalazim na PRAVOM mestu za mene. Napuštajući ga, kao da napuštам svoj dom. Tamo imam prijatelje, perspektivu za posao, osećaj vrednosti i... pravu, istinsku ljubav.

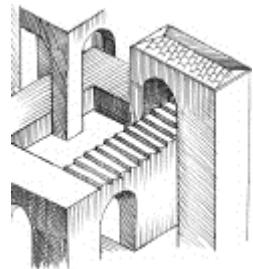
Nemojte misliti da je to šuplja poetska slika – to je istina.

Ponavljam, usmerena sam na preseljenje. Učinila bih to već sutra.

Jedino što mi otežava situaciju je odnos s bakom, koja ima preko osamdeset godina, a osim nje nemam nikoga, siroče sam. Ona nipošto ne želi da se sa mnom preseli u Peterburg. Nikad nije bila tamo, a jedno vreme je čak smatrala da u tom gradu pola godine vlada polarna noć! Eto... Osećam rascep između svoje uverenosti i osećanja prema njoj. Ona je jedina moja krvna rođaka, volim je, othranila me je. Strašno mi je da je ostavim samu. Ona može da živi sama (u krajnjoj meri, za sada), bodra je (pu–pu–pu – da je ne ureknem), ali vreme ide. Stara je. Ni ja ne želim da je zauvek ostavim. Ali ona čak ni u daljoj perspektivi ne želi da živi u severnoj prestonici. Razumem je, u njenim godinama se seliti... Ali drugi život za sebe, osim u Peterburgu, ja ne mogu da zamislim. Rastrzana sam.

Imam još jedno pitanje. Nudite nam praksu da propustimo kroz sebe negativnu informaciju. A šta je sa saosećanjem? Ako u novinama pročitam da negde umiru deca, to me do-takne. Do suza.

Da li to znači da sam previše nesavršena za vaš Transurfing?

Potrebno je da rešite jedno konkretno pitanje: za koga živite – za sebe ili za druge? Ako ste čitali knjige o Transurfingu, tamo je napisano da saosećajnost nije uvek velikodušnost, već možda duševna praznina, ma kako to zvučalo neobično. Praznina zbog toga što sopstvena duša nije zadovoljna, a „samilosni“ razum je prisiljava da sebe daje drugima. Neću vas ubedjavati. Sami treba da donešete odluku: da li živite za samilost i brigu o drugom ili da biste crpeli zadovoljstvo iz života?

Samo me nemojte ponovo okriviti za ravnodušnost: „Oh! Nije mu žao dece!“ Odsustvo spoljašnje važnosti nije ravnodušnost, već trezvena procena, razuman egoizam, ako želite.

Žao mi je dece. Ali ja se ne opijam svojim sažaljenjem. Šta znači opijati se? Npr. desila se neka nesreća. Jedan čovek će se opijati tom svojom nesrećom, iz sve snage će žaliti sebe, tragično oplakivati i sa ushićenjem ljudima oko sebe pričati o svojoj teškoj sudbini. A drugi čovek će se, nakon što padne, podići, otresti prašinu i krenuti dalje – život se nastavlja bez obzira na sve. Isto možemo da kažemo

i kad je reč o saosećanju prema drugima. Ako ničim ne mogu da pomognem, moja tuga je besmislena. Ako stalno slušamo vesti i žalimo sve nesrećne, možemo da poludimo. U svetu svakodnevno umire desetine hiljada jako dobrih ljudi i svako od njih je dostoјan saosećanja.

Neko će se pobuniti: „Dakle, treba da živimo samo za sebe i ne brinemo o bližnjima? To je baš interesantna filozofija.“

Ne bavim se filozofijom, kao ni demagogijom. Ako saosećajnost, koju smo svi navikli da smatramo vrlinom, okrenemo naglavačke, ispostaviće se da ono ima dvojnu prirodu.

Saosećanje može biti izazvano iskrenom empatijom, a može da proizilazi i iz osećaja dužnosti koji je uslovljen kompleksom krivice. Osećaj krivice, ponekad nesvesno, pobuđuje čoveka da na svaki mogući način odradi svoju krivicu, ispuni dužnost. Ali taj faktički uzrok ljudi uvek radije čuvaju u dubini podsvesti, a na površini ga predstavljaju kao vrlinu, tobožne inicijalnu.

Kako razlikovati lažnu saosećajnost od prave? Vrlo prosto: iskreno odgovorite sebi na pitanje: kakvo je pravo lice vašeg odnosa – da li je to iskreno saosećanje ili osećaj dužnosti? Ili na drugi način: čega u njemu ima više? Ako je osećaja dužnosti, tada od njega

možete da odustanete čiste savesti zato što o vrlini u tom slučaju nema govora. I

takva pozicija nas ne čini bezosećajnima, budući da se o svojim bližnjima po pravilu iskreno brinemo, Ali, ako se desi da briga preraste u opterećujuću obavezu, treba se posavetovati s dušom i razumom – neka oni zajedno odluče šta treba činiti s umišljenom vrlinom.

Na kraju krajeva, u životu je svako obavezan da se brine prvenstveno o svojoj duši, a tek onda o duši drugih. Iako je govoriti o ovoj temi isto što i hodati po oštreci žileta. Previše jetoga mnogoznačno. I ja bih zaista imao velike sumnje u vezi s tim šta da odgovorim čitateljki ako ne bi bilo poslednjeg pasusa njenog pisma koji pokazuje očigledne znake kompleksa krivice. Tako da to treba uzeti u obzir.

Važno je da se problem ne rešava samo razumom koji je navikao da se uplašeno osvrće na javno mnjenje. Potrebno je sebe pitati i iskreno odgovoriti: šta više želimo – da poklon damo drugome ili da ga radije ostavimo sebi? Stanje duševne nelagodnosti biće znak pogrešnog odgovora. Duša oseća tugu i razočaranje ako je razum

liši omiljene igračke – to ćete osetiti srcem. Istina, ponekad zasedanje duše i razuma može doneti odluku da žrtvujemo sopstveni život zbog drugih. Ali u takvim slučajevima se obično uopšte ne pominje vrlina.

Pokloni i komplimenti

U poređenju s drugim sistemima delovanja na ljudе, principi Frejlinga poseduju mekoću i toplinu. Postoje psihološke tehnike pomoću kojih je moguće grubo potčiniti ljudе svojoj volji ili ih lukavo navesti da deluju u korist tuđih interesa. To su metodi direktnog uticaja na svet unutrašnjom namerom. Grub uticaj na svet je nedovoljno efikasan, ima nuspojave i oštro se protivi principima Transurfinga. U „transodnosima“ spoljašnja namera koristi unutrašnju nameru ljudi, ne povređujući njihove interese.

Ni o kakvom upravljanju ili potčinjavanju ovde ne može biti govora. Daleko je priyatnije i efikasnije koristiti metode koje se zasnivaju na iskrenom saosećanju ljudi. Bolje je ljudima činiti dobro, uvećavajući njihovu važnost i od njih zauzvrat dobijati isto. Ali i to treba raditi mudro.

Jedan od najjednostavnijih i najpristupačnijih načina da se naglase partnerove vrline je upućivati mu komplimente. Međutim, to nije tako jednostavno. Osim prijatnih osećaja, kompliment u sebi nosi i primesu neke više značnosti. Čovek kome se upućuje kompliment uvek ima razloga da posumnja u iskrene namere onoga koji mu ga upućuje. To se događa zato što dobar odnos ima

tendenciju da se pretvara u dobre manire. Kao što shvataste, maniri nisu uvek ispoljavanje iskrenosti. Kada se učešće svodi na bonton, onda se pretvara u prostakluk koji ponekad ima uvredljiv karakter.

Čak i ako čovek ima probleme, prinuđen je da navuče masku spoljašnje sreće i da se pretvara da je kod njega sve u najboljem redu. Kad ga veselo pitaju: „Kako si?“, prinuđen je da odgovara standardnom „bontonskom“ frazom. Kako se on pritom oseća? Ako se ne uvredi, onda u krajnjem slučaju oseća potrebu da još više ojača svoj štit. Zna da živi u džungli u kojoj svako gleda samo sebe i nikog ne brinu tuđi problemi. Što se tiče džungle, možda je malo preuveličano, ali je u suštini sve baš tako.

Iskrenost je uvek ispunjena energijom istinskog saosećanja. Ali klatnima ne odgovara da ljudi međusobno razmenjuju energiju, duševnu toplinu. Zato su klatna formirala stereotip pravila pristojnog ponašanja kada se iskrenost zamenjuje jeftinim surogatom dobrih manira. Pa, zar „biznis-osmeh“ dolazi iz duše? U dobrim manirima nema ništa loše sve dok ne počnu da istiskuju iskrenu pažnju, simpatiju i saosećanje.

Naravno, upoznati ste sa bontonom i raznoraznim „dvorskim“ manirima. Njih ponekad koristite svesno, ali najčešće automatski. Ako svesno pokušate da uobičajene besadržajne manire zamenite iskrenim saosećanjem, dobićete vrlo unosnu prednost. Okolina će odmah osetiti vašu iskrenost. Svi su navikli na rafinirane kopije, pa će redak original odmah izazvati živo zanimanje i pobuditi simpatiju.

Vrlo je jednostavno dobre manire zameniti iskrenim saosećanjem. Za to je potrebno samo da preusmerite pažnju sa sebe na ljude i pokažete interes prema njima. Nema potrebe da proučavate psihologiju. Sasvim je dovoljno da sebi postavljate pitanja: šta pokreće ljude? čemu teže? šta ih zanima? Kad se stavite u njihov položaj, lako ćete pronaći sve odgovore. Nakon što ste odredili usmerenost unutrašnje čovekove namere, stavite mu do znanja da cenite njegov trud. To je sve što je potrebno. Zauzvrat ćete dobiti zahvalnost i blagonaklonost.

Lažni standard komplimenta se može zameniti prirodnom alternativom – poklonom. Čoveku nešto poklanjate kada mu stavljate do znanja da cenite njegov trud u smeru uvećanja svoje važnosti. Unutrašnja namera je obično usmerena ka određenoj strani. Čovek

nastoji da naglasi i uveća svoju važnost u konkretnom smeru. Očekuje da će drugi obratiti pažnju upravo na ono što on želi da naglasi i da će mu u tome priznati njegov značaj.

Na primer, muškarac upućuje ženi kompliment da joj je lepa haljina. Ali nju to uopšte ne dotiče – takvih haljina ima na desetine. Međutim, on, recimo, nije primetio njenu novu frizuru. Njegov unutrašnji pogled je uperen ka sebi i zato ne primećuje i ne može da odredi gde je usmerena unutrašnja namera žene. Ona je uložila napor u sasvim drugom pravcu i očekivala je da će on baš to da vrednuje kod nje. Kompliment naglašava ili nešto generalno ili nešto sasvim drugo. Poklon je uvek usko usmeren i pogađa tačno u cilj. To je original.

„Lepo izgledaš!“ je standardni kompliment koji, naravno, naglašava važnost, ali zvuči šablonski, formalno i neodređeno, pa time i neuverljivo. Treba odrediti što je čovek uradio da bi dobro izgledao. U čemu se sastoji posebnost, draž? Ako se iskreno interesujete za čoveka, neće vam biti teško da uočite cilj i pogodite poklonom baš u metu.

Ako vam ne uspeva da odredite pravac namere, tada, u krajnjem slučaju, treba da izbegavate šablonske fraze. Svaka improvizacija će biti doživljena kao iskrena ocena. „Ne izgledaš li predobro za ovako

oblačan dan?“ – ne zvuči konkretno, ali je poklon. Kompliment koji je upućen u vidu ukusne šale takođe postaje poklon: „Da li si stvarno tako lepa ili se meni to samo čini?“ Ravnodušan komentar često deluje snažnije od komplimenta zamotanog u ambalažu oduševljenja koje može biti lažno. „Po svemu sudeći, imaš dobar ukus“ – takav poklon izaziva prikrivenu radost.

Poseban efekat se može postići ako se poklon ne predaje direktno u ruke, već preko posrednika. Ako u čovekovom prisustvu drugima nešto lepo govorite o njemu, i to bez ikakvih emocija, kao da se radi o nečem najobičnijem, možete biti sigurni da će ta osoba biti jako zadovoljna. Još bolje će biti ako pohvalite njene vrline kad ona nije prisutna, a zatim joj drugi ispričaju što o njoj mislite. Neće vam reći „hvala“, ali ćete za nju biti izvor pritajene radosti i zadovoljstva.

Postoji još jedna razlika između poklona i komplimenta a sadrži se u tome što se нико neće postideti da vam zahvali na komplimentu, dok ćete za poklon dobiti samo čutljivu zahvalnost. „Hvala“ zvuči kao „vrlo ste ljubazni“ i ništa više od toga. Svima je dobro poznato da

takva zahvalnost ništa ne košta, kao ni sam kompliment. Ako je vaš poklon pogodio cilj, čovek to nipošto neće priznati, izuzimajući retke slučajeve. Kad uručite poklon, nećete čuti reči zahvalnosti. Dobićete nešto više – iskrenu blagonaklonost te osobe.

Ne možete da zamislite koliko ljudi vole poklone! Okružuju vas mnoga bića koja su zabrinuta zbog svojih negativnih slajdova i kompleksa, iako se spolja trude da pokažu da je kod njih sve u redu. Mnogi čak pogrešno smatraju da apsolutno nemaju čime da se ponose i pate zbog svog osećaja niže vrednosti. Kad dobije poklon, čovek osnaži duhom i oseti priyatnu, pritajenu gordost. Brižno će sačuvati vaš poklon u skrivenom kutku svoje memorije zato što ste mu omogućili da oseti da on nešto znači u ovom svetu.

Komplimenti se brzo zaboravljaju. Ljudi će pamtiti poklone mnogo godina, a možda i celog života. To možete sami da proverite na svom iskustvu. Složićete se da je bilo slučajeva kad je neki čovek rekao nešto lepo o vama, odao vam priznanje i naglasio vaše vrline. Ako ste smatrali da je pohvala zaslužena, i danas se toga sećate. A najvažnije je to da je u vašoj duši ostalo mesta za tu osobu koja vam je nešto poklonila. Vidite li kako su pokloni moćno sredstvo delovanja na ljude!

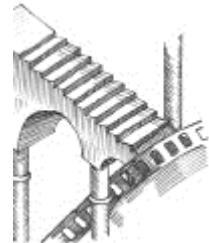
Smislite poklon za druge. To je prilično lako, iako nešto zahtevnije nego uputiti mu ištancovan kompliment. Treba se samo iskreno zainteresovati za njega, pa makar i na kratko.

Čovek je navikao da živi u agresivnoj sredini u kojoj stalno mora da se štiti i potvrđuje svoj značaj, i u kojoj je svako zaokupljen isključivo svojom personom, trudeći se da na sve načine naglasi svoju važnost, ne propuštajući da pritom umanji važnost suparnika. U takvim uslovima se svako ispoljavanje saosećanja i simpatije ceni kao suvo zlato. Ako se odreknete borbe za svoju važnost i preusmerite se na osvetljavanje važnosti drugih, postaćete „zrak svetlosti u carstvu tame“. Ceniće vas kao blago.

Kada se odreknete sopstvene važnosti, steći ćete je u nezamislivim količinama. Za to je potrebno samo malo: preusmeriti svoju unutrašnju namjeru na potvrđivanje važnosti drugih. Ulizivanje i laskanje će odmah biti razotkriveni. Potrebna je iskrena pažnja, saosećanje, podrška i nesebični pokloni. Čovek će vam biti vrlo zahvalan na poklonu. Ali to još nije sve.

Događa se da poklon izazove kardinalan preokret u čovekovom životu. Mnoge poznate osobe poput umetnika, muzičara i pisaca – otpočinjale su svoj put zahvaljujući poklonu nekog dobrog čarobnjaka. Poklon može biti uručen slučajno, nemerno. Poznat je

slučaj kada je jednom dečaku neko uzgred, ne pridajući tome posebnu važnost, rekao da poseduje sjajne sposobnosti i da može da postane muzičar. I dečak je zaista postao veliki muzičar.

Slični pokloni imaju sudbonosnu snagu – u sebi nose cilj ili otvaraju vrata. Darodavca to ničim ne obavezuje niti opterećuje. Ali onaj ko je dobio poklon, počinje da sija od sreće. To se događa u slučaju ako su dotaknute senzitivne strune duše – ona odmah oživi i razveseli se jer shvata da joj je upravo to bilo potrebno.

Zamislite kakve sve darove možete poklanjati ljudima! Ako udelite komplimente i naučite da poklanjate, možda će vam se i posrećiti i uspećete da nekome ukažete na njegov put.

Živa kuhinja

Često dobijam pesimistična pisma u kojima mi se ljudi žale da ne mogu da pronađu svoj cilj, ne znaju šta žele, ili ne razumeju kako mogu da promene svoj život. Mnogi se nalaze u položaju iz kojeg, reklo bi se, nema izlaza. I skoro se uvek sve svodi na materijalna sredstva. Gde oputovati iz grada ili sela? Odakle nabaviti novac za nekretninu? Kako razmotati klupko porodičnih problema? Gde pronaći pristojan posao?

U Transurfingu je neizostavno postojanje pozitivnog raspoloženja, ali odakle crpeti optimizam kad je uokolo bezizlazna, mračna stvarnost i ne znamo šta s njom da uradimo. Ne posedujemo neke izvanredne talente, godine nam prolaze, perspektive se ne vide, život nam je zaglavljen u svakodnevnoj rutini, kao u močvari. U takvim okolnostima nekako nemamo poverenja u neograničene mogućnosti koje Transurfing obećava. Takođe ima i jako puno ljudi koji imaju ozbiljne zdravstvene probleme. Kako se izvući iz tog začaranog kruga?

Ako stvari slično stoje i kod vas, onda nikako. Baš nikako se ne možete izvući iz tog bezizlaza i Transurfing vam neće biti od pomoći.

Stvar je u tome što nemate dovoljno energije, ne samo za sam Transurfing, već ni za to da mu se bar nekako približite. Pod energijom se ovde ne podrazumeva fizička snaga koja je korisna samo za to da biste iskopali rupu, već slobodna energija koja čoveku omogućava da realizuje svoju volju.

Kad nema slobodne energije, nema ni namere. Drugim rečima, ništa ne želite i ništa ne možete, a imate snage samo za životarenje i obavljanje rutinskih radnji. Energija namere je životna sila zahvaljujući kojoj se u čoveku budi želja da se raduje životu, da aktivno deluje, stvara, kreira, osvaja nove vrhove i da konačno – oblikuje svoju realnost.

Sve je vrlo jednostavno. Pri niskom nivou energije, optimizam prelazi u pesimizam, ogledalo sveta otelotvoruje tu sliku u stvarnost, zbog čega se pojavljuje još više razloga za pesimizam. Tako i nastaje začaran krug bezizlazne stvarnosti iz koje ne samo što nemamo snage da se iščupamo, nego čak ni da razmislimo kako se to može učiniti. Pri niskom nivou energije namere ne treba ni pomicati da se bavite Transurfingom. Čovek sa oslabljenom energijom nije u stanju da upravlja čak ni svesnim snovima – to je provereno.

Postoje samo dve opcije. Prva je da ostavite sve kako jeste, pomirite se s neizbežnim i nastavite da životarite bez nade za poboljšanjem. Ali u tom slučaju ne treba da cmizdrite i da mi šaljete pisma s jadikovkama kako vam ništa ne ide od ruke. Vaš izbor je vaš izbor. Osim vas samih, niko vas ne sprečava da izaberete drugu varijantu – pozabavite se svojom energijom. Tada će se pojaviti i optimizam, i cilj, i snaga za njegovo ostvarivanje. Moći ćete da oblikujete svoju realnost kako vam se dopada i steći ćete sposobnost da dostignete ono o čemu niste smeli ni da sanjate. Ali za to je potrebno podići energiju namere na potreban nivo. Dalje će biti reč o tome kako to da učinite.

Ono što ćete sad pročitati, može u vama da izazove strašno negodovanje, ushićenost ili bljesak nove nade. Ceo je niz razloga zašto ova informacija nije postala široko rasprostranjena. Praksa, s kojom vam predstoji da se upoznate, omogući će vam da podignite energiju na kvalitativno novi nivo. Iste rezultate možete postići i na druge načine, među kojima su joga, različite vežbe i meditacije. Međutim, treba biti

svestan da je to vrlo dug i težak put. Predlažem vam najkraći, najjednostavniji i najprirodniji. Zbog ekstremnog načina (što se, uostalom, samo čini na prvi pogled) danas ga praktikuje vrlo ograničen broj ljudi. Upozoravam vas da ovu informaciju dajem samo onima koji će je smatrati korisnom za sebe, a ne s ciljem nametanja sopstvene tačke gledišta. Samo vi odlučujete da li vam je potrebna.

I tako, krenimo redom. Glavni, ako ne i jedini razlog deficit-a slobodne energije je banalna zaprljanost tela, što, uz sve drugo, postaje izvor i uzročnik svih bolesti. Telo prosečnog čoveka čuva u sebi čestice odumrlih ćelija, belančevine i masno tkivo – njima su zakrčena međućelijska prostranstva i bukvalno ispunjeni limfni i krvni sudovi. Ovo smeće ometa normalno funkcionisanje organizma, sprečava „komunikaciju“ ćelija, smanjujući snagu električnih signala koji se njima prenose.

Iako ova tema izlazi van okvira Transurfinga, nemam drugog izbora sem da joj poklonim pažnju. Ali ona to *zaslužuje*, jer globalni problemi kao što su gojaznost, bolest, starenje, depresija, pesimizam, nedostatak životne energije, mogu zahvaliti svoje postojanje čudovišnom neznanju. Zadivljujuće je da uz tako visok stepen razvoja informacija ljudi žive u neznanju o uzroku svojih

problema. Očigledno, klatnima ne ide u korist velika rasprostranjenost znanja koja će omogućiti masovnu pojavu slobodnih ličnosti koje mogu da gospodare svojom realnošću.

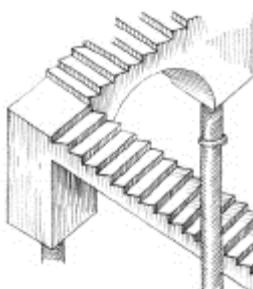
Uzrok je elementaran – *nepravilan način ishrane*. Ali reći tako – isto je što i ništa ne reći. Svi navodno to shvataju, ali nisu svesni. Ovde, kao što to često biva, nije bitno znanje, već informisanost. Uobičajeni šablon skriva suštinu znanja, ostavlјajući na površini neosnovane spekulacije. Obično se sve svodi na to da je to i to štetno jesti. Na tome se, po pravilu, završavaju podaci o zdravoj ishrani. Takođe postoji mišljenje da vas mogu spasiti dijete i specijalno spravljeni suplementi.

Da li je sve tako komplikovano? Neko se bavi istraživanjima, neko proučava složene šeme ishrane, proizvodi kvalitetne preparate. Generalno, to je cela industrija. Pogađate li kome je to potrebno? Postoji veliki broj zabluda, a nikakve koristi. Čak i strogo vegetarijanstvo ničemu neće doprineti ako ne budemo znali i pridržavali se principa pravilne ishrane. A ti principi su zapravo vrlo

jednostavni i nisu ih razradivali slavni naučnici, već sama priroda, a sertifikat kvaliteta potiče od Boga.

Kao prvo, prema svojoj fizionomiji, čovek je plodojed. Ali čak ni to nije toliko bitno. Bitno je to da je varenje uređeno na poseban način; za usvajanje hrane potrebno je da oni zajedno dospevaju, postupno, međusobno se ne mešajući. Ako se to pravilo narušava, hrana se ne vari i počinje da gnjili, zagađujući i trujući ceo organizam. I na kraju, hrana koja se termički obrađuje, uzrokuje ekstremno opterećenje za organizam budući da je gotovo sve vredno u njoj uništeno. U prirodi nijedno živo biće ne priprema hranu na vatri. Kulinarstvo se pojавilo relativno skoro a digestivni trakt se formirao milionima godina.

Neobično je što ljudi marljivo brinu o spoljašnjoj higijeni dok o unutrašnjoj malo ko razmišlja. Međutim, u telu prosečne osobe nalazi se čitava deponija smeća. Ono se ne vidi, ali može da se nagomila i nekoliko kilograma (ponekad i desetak). Sistem za izlučivanje ne uspeva da se izbori sa otpacima i organizam je

prisiljen da svu tu prijavštinu odgura gde god je to moguće. Posledica toga je da telo vrlo brzo počinje da se zagađuje i liči na stare vodovodne cevi koje se nikad nisu čistile. Rezerve organizma su velike i zato čovek

nekad uspeva da dogura do sedamdeset godina, pa i duže. Međutim, svemu dođe kraj. Već na sredini životnog puta počinje da oseća posledice zagađenosti: bolesti, gojaznost, tromost – i više nema snage kao nekad i ništa nije kao što je bilo u mladosti.

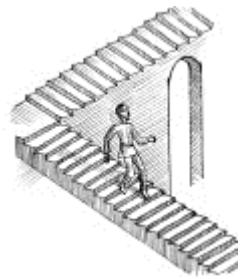
Cela stvar je u tome što čovekovo energetsko telo osetljivo reaguje na začepljenje svoje „kanalizacije“. Čakre se začepljuju, energetski kanali sužavaju, energetski tok se pretvara u slab potočić što dovodi do gubitka životne snage. Slablenje energije povlači za sobom patološke poremećaje u fizičkom telu. Dobijamo zatvoren, začaran krug. Ako ne upravljate svojim telom, kako možete upravljati stvarnošću?

Ali mi možemo da vratimo prethodnu bodrost, pa čak i da zadobijemo takvo zdravlje kakvo nikad nismo imali! Ali za to je potrebno da *mrtvu kuhinju pretvorimo u živu*. Šta vam se u njoj nalazi? Šporeti, lonci, tiganji? Ako želite da svoje telo oslobođite od smeća i da vremenu koje imate na raspolaganju dodate mnoge sate

koje ste gubili pored šporeta, uskoro će sav taj pribor za umrtvljivanje hrane nestati iz vaše kuhinje.

Možda će se ovo nekome učiniti šokantnim. Ali niko nikoga ne vuče za uši. Uopšte vas ne pozivam da me sledite, već samo slažem činjenice na police. Da li hrana na koju ste navikli vredi vašeg zdravlja, energije, života? Postoji jedna poslovica koja se obično izgovara s tugom: „Kad bi mladost znala, kad bi starost mogla.“ Dakle, možemo postići to da nam preostane samo mladost koja će znati i moći.

Prvo od čega treba krenuti je pročišćenje sopstvenih „sanitarija“, posebno jetre. U mnogim knjigama je opisano kako se to radi. Zašto postoji navika da održavamo spoljašnju, ali ne i unutrašnju higijenu? Zato što se prljavština vidi samo spolja? Međutim, ako pređemo na pravilnu ishranu, unutrašnju higijenu će održavati sam organizam. To treba činiti postepeno, u nekoliko etapa: postupna ishrana, razdvojena, izbacivanje određenih namirnica i na kraju – *sirova hrana*. Ako odmah pređemo na konzumiranje isključivo prirodnih namirnica, može se dogoditi da ne izdržimo nagle promene, a takođe je i organizmu potrebno da se prestroji.

Princip postupne ishrane sastoji se u tome da se istovremeno ne jedu sve namirnice, već prvo jedna vrsta, pa druga, itd. Prvo se jede ono što se najbrže usvaja. Kad hrana prolazi kroz želudačno-crevni trakt u zasebnim slojevima, to znatno olakšava njeno varenje i smanjuje količinu štetnih otpadnih materija. Tečnost se može unositi samo petnaest minuta pre obroka ili dva sata nakon njega. U suprotnom, želudačni sok se razvodnjava i hrana se ne usvaja već jednostavno trune (Eto o čemu sve mora da se piše. Šta da se radi, kako drugačije objasniti principe uvećanja energije?).

Druga etapa na koju je poželjno što pre preći je *razdvojena ishrana* koja ne podrazumeva samo postupno unošenje hrane, već i namirnica koje međusobno mogu da se kombinuju. Iako, treba reći istinu: sve su one praktično nespojive. Vreme i uslovi varenja različitih namirnica se veoma razlikuju, pa zato, ako se mešaju, neizbežno nastaje „proizvodni otpad“ koji, ne uspeva da se izbaci, već se odlaže u organizmu u obliku masnoća i prljavština.

Jedino što se može kombinovati sa skoro svim je sveže zeljasto povrće. Zato je idealno da količina namirnica, koja se unosi za jedan obrok, bude svedena na minimum. Principi razdvojene ishrane su detaljno opisani u knjigama koje nije teško pronaći.

Ceo niz namirnica je potrebno postepeno isključivati iz jelovnika. To su pre svega zrnaste kulture: žitarice, prerađevine od belog brašna, hleb s kvascem, kao i mleko i konzervirane namirnice. U njima ne postoji ništa korisno. Na primer, sve hranljivo u žitaricama se nalazi u klicama i ljsuci. Belo brašno najviše sorte dobija se čišćenjem zrna pšenice od ljske i klica. Na taj način se uklanja sve što je vredno, a ostaje samo mrtva masa koja se uglavnom sastoji od skroba. Tom beživotnom delu zrna, priroda je namenila ulogu građevinskog materijala i poput je kace masti za klicu. Zatim se brašnu dodaju veštački vitamini, tj. hemija. Hraniti se prerađevinama od belog brašna najbolje sorte je

isto što i u prodavnici kupiti skrob i jesti ga kašikom. Jetra se zagađuje mazutnom masom, skrob se u organizmu taloži u obliku sluzi, zidovi creva se začepljuju naslagama. Uz to, žitarice sadrže vrlo loše izbalansirane belančevine. U mleku se sadrži kazein zahvaljujući kome životnjama rastu rogovi i kopita. Mleko se u

čovekovom telu pretvara u kserogel – materiju nalik stolarskom lepku.

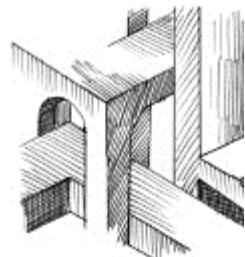

Sa ovakvim jezivim opisima možemo nastaviti unedogled. Kako čovek uopšte uspeva da živi i da se oseća manje-više zdravim? Stvar je u tome što on i ne zna šta znači pravo zdravlje, niti ga je osetio od samog rođenja. Zato ne treba navoditi šablonska opravdanja poput: „Od pamtiveka su se svi tako hranili“. Naravno, ako ne želite da imate iste probleme kao i ostali.

Na kraju, u svakodnevnom jelovniku treba da budu samo prirodne namirnice: sveže, zamrznuto ili sušeno povrće i voće, morske alge, koštunjavovoće, semenke i med. Treba ih konzumirati bez ikakve termičke obrade, u sirovom stanju (samo nemojte koštunjavim voćem da nazivate kikiriki – on je mahunarka i pritom ne baš korisna). Ali nagli prelazak sa naviknutih namirnica na sirovo povrće i voće neće dovesti ni do čega dobrog. Organizmu je potrebno vreme da se prestroji. Zato prelazak mora biti postepen, tako da se smanjuje udeo kuvane biljne hrane i povećava količina sirove. Ako

se čovek ceo život hranio prvenstveno prerađenim namirnicama, mikroflora mu je prilagođena upravo takvom načinu ishrane.

Nagli prelazak je u principu moguć, ali to je za one koji imaju vrlo dobro zdravlje.

Mikroflora se u potpunosti promeni za godinu dana. Na kraju tog perioda jelovnik više ne treba da sadrži nikakve prerađene namirnice. Poznato je da u namirnicama koje se termički obrađuju ne samo što se uništavaju gotovo svi vitamini i mikroelementi, već se obrazuju i kancerogene materije – otrovi. Dok sirova hrana ne zagađuje organizam, već ga, baš naprotiv, čisti. I kuhinjsko posuđe i svi unutrašnji organi ostaju savršeno čisti. Razlika je principijelna. Može se učiniti da je jako teško preći na sirovu hranu. Šta, na primer, jesti zimi? I skupo će verovatno koštati. Ali sve to nije tako strašno. Naprotiv, mogućnosti je bezbroj i takva ishrana će biti jeftinija od uobičajene. Samo treba početi i otkrićete mnoštvo

raznoraznih jela za koja niste ni znali da postoje. To je ceo jedan neistražen svet. Ovde ću govoriti samo o jelima iz proraslog semena, koja će pomoći da pregurate prelazni period.

Prilično velik udeo u našem jelovniku zauzima zrnevlje – žitarice, mahunarke i drugo. Zrno se sastoji od polufabrikovanih, tj. konzerviranih građevinskih materijala. Uglavnom su to skrob, belančevine i masti. Uz to, u njegov sastav ulaze inhibitori – materije koje ometaju varenje. Priroda se pobrinula da životinje i ptice zrnevlje prenose neoštećeno na veća rastojanja.

Kada zrno klija, u njemu se odvijaju munjevite promene: inhibitori se uništavaju, skrob se pretvara u sladni šećer, belančevine u aminokiseline, a masti u masne kiseline. Isto se događa i tokom varenja hrane u telu. Proizilazi da je najveći deo posla u proraslim klicama već obavljen. Štaviše, u njima se sintetizuju vrlo korisne materije i mobilišu rezerve kako bi se sva energija usmerila u razvoj biljke. Konzervirane i uspavane snage zrna oživljavaju i oslobođaju ogroman potencijal za rađanje novog života.

Klice koje sadrže mnoštvo vitamina i mikroelemenata poseduju visoke lekovite i biostimulišuće osobine. Teško mi je da ih sve nabrojam. Zahvaljujući njima, poboljšava se razmena materija,

organizam se čisti, jača imunitet, pojačava se radna sposobnost i leče se mnoge bolesti. Prorasle klice imaju sve što je priroda brižno predvidela za razvoj novog života i opstanak u agresivnoj okolini. One su sjajno izbalansirana, lako usvojiva hrana i istovremeno efikasan lek.

U ishranu se mogu uključiti klice pšenice, kukuruza, pasulja, leblebije i mungo pasulja. **Tehnologija pripreme je vrlo jednostavna.** Rano ujutro semenke treba namočiti u vodu.

Uveče ih prebaciti u cediljku, isprati i pokriti vlažnom gazom. Ujutro ćete ugledati živu hranu. Kukuruz i pasulj (preporučljivo je koristiti crveni jer je korisniji) treba namakati 24 časa i isto toliko ih ostaviti da klijaju, nekad i duže, povremeno ih ispirajući.

Pšenica i kukuruz se mogu jesti sirovi. Pšenične klice imaju neverovatna lekovita svojstva. Žvakati ih treba pažljivo (bar dve velike kašike na dan), ali ako se pritom u ustima stvori supstanca koja podseća na gumu, znači da ta sorta ne odgovara i da treba potražiti drugu. Mahunarke, nažalost, u sirovom obliku nisu baš ukusne. Treba ih ubaciti u kipuću vodu i tek onda dovesti do

ključanja. Mungo pasulj je dovoljno preliti ključalom vodom i ostaviti desetak minuta.

A da li znate kako pripremiti živu vodu? U emajliranom loncu zapremine pet litara treba dobro prokuvati običnu vodu, „česmovaču“, dovodeći je do „belog ključa“. Lonac treba brzo ohladiti u kadi, u hladnoj vodi. To je prvi stepen strukturizacije. Takva voda je već deset puta korisnija u poređenju sa onom koja je samo prokuvana.

Zatim u lonac treba dodati pet do sedam kamenčića crnog kremena (mineralni kvarc - prim. prev.) koji se može kupiti u apoteci, prekriti gazom i ostaviti da stoji dva dana. Zatim vodu treba pažljivo izliti u drugu posudu, pri čemu donji sloj od dva do četiri centimetra treba baciti, zato što kremen taloži patogene mikroorganizme i nepoznate hemijske elemente. Silicijumska voda već poseduje lekovita svojstva – još je više strukturirana i zasićena silicijem, najpotrebnijim mikroelementom čiji nedostatak u organizmu uzrokuje nemogućnost da se usvajaju gotovo svi drugi mikroelementi.

Dobijenu vodu treba staviti u zamrzivač. Čim se na površini i uz zidove posude stvori prvi led, vodu treba preliti u plastičnu posudu

koju ponovo treba staviti u zamrzivač. Taj prvi tanki led treba odbaciti, jer tako odstranjujemo tešku vodu. Ona sadrži izotope vodonika – deuterijum i tricijum, zamrzava na temperaturi od tri stepena i nije dobra za organizam.

Poslednje zamrzavanje treba sprovoditi upravo u plastičnoj posudi zato što može da popuca emajl na loncu. Kad se dve trećine vode zaledi, u ledu treba napraviti otvor i baciti preostalu vodu – taj „rasol“ sadrži sve nepoželjne primešane. Preostaje samo pričekati da se led otopi na sobnoj temperaturi, nakon čega se dobija otopljena voda najvišeg kvaliteta koja se još naziva i protijeva voda, budući da je očišćena od teških izotopa.

Na kraju, ako imate magnet u obliku prstena ili magnetni levak, propustite kroz njega vodu kako bi se još više učvrstila struktura. Dobijena voda poseduje lekovita svojstva – čisti organizam i dugotrajnom upotreboom vas oslobađa čitavog niza bolesti. Rok upotrebe njenih svojstava je ograničen – oko sedam sati. Takvu vodu nigde nećete kupiti ni za kakav novac.

Eto, upravo je to predivna živa kuhinja u kojoj se hrana ne kuva, već raste. Za razliku od obične kuhinje, koja ubija hranu, ova je, naprotiv – oživljava. Možete se sami uveriti: jela od proraslog

zrnevlja uz dodatak različitih začina i umaka neuporedivo su ukusnija od obične hrane. Da ne pominjemo i to kako su ta jela u svakom kontekstu puno vrednija od, na primer kaša, koje loše informisani ljudi smatraju navodno korisnim.

Prorasle klice sadrže puno belančevina koje se vrlo lako usvajaju što organizmu pomaže da se prebaci na ishranu biljnog hranom. Nova mikroflora nadalje neće prerađivati samo sirove namirnice, već će takođe biti izvor belančevina. Upravo je na taj način uređeno varenje životinja – biljojeda.

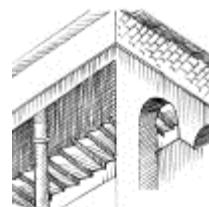
Može se postaviti pitanje: a kako jesti sirovo povrće, koje treba prethodno skuvati, na primer krompir ili tikvice? Evo kontrapitanja: a da li ih je potrebno jesti? Povrće s visokim sadržajem skroba organizmu ne daje ništa sem praznih kalorija i sluzi. Eto gde nastaje bolest koju nazivamo prehladom. Da bi se utovile masnije svinje za prodaju, farmeri ih, između ostalog, hrane kuvanim krompirom. Otkrili su da se svinje tako brže goje, što je ekonomski isplativije.

Međutim, od si rove hrane je prosto nemoguće udebljati se, nezavisno od količine „pojedenih“ kalorija.

Da ne biste tugovali zbog rastanka s jelima na koje ste navikli, u ishrani se može uvećati učešće morskih plodova. Svu morsku ribu i ljskare možete jesti bez termičke obrade.

Nije teško naučiti kako se mogu usoliti. U sirovom obliku, sa začinima, sve je daleko ukusnije. Iako strogi sirojedi ne samo što ne jedu sve što trči, skače, leti i pliva, već ne koriste čak ni so.

Sveže povrće i voće, naročito klice, poseduju neverovatno pročišćujuća svojstva. Treba primetiti da u skladu sa onim kako budete prelazili na sirovu hranu, može doći do jedne ili nekoliko pročišćujućih kriza tokom kojih dolazi do intenziviranja pređasnijih bolesti. Ne treba da se brinete niti pokušavate da nekako otklanjate simptome bolesti. Oni svedoče o tome da se organizam konačno oslobađa od nagomilanog otpada tokom mnogih godina i da se prestrojava na normalan režim rada. Jedina mera koja će biti korisna u toku krize je gladovanje na destilovanoj (prokuvanoj) vodi tokom jednog ili nekoliko dana.

U principu, ako zdravlje nije previše zapostavljeno, možete odmah 100% preći na sirovu hranu. U tom slučaju će se kriza pročišćenja ispoljavati jače, ali kod svakog pojedinca će se pojavljivati u različitim oblicima. Može se primetiti značajno smanjenje kilograma. To znači da se organizam oslobađa od mrtvog tkiva i ponovo se obnavlja. Gojazne osobe su zapravo hodajući kosturi. Zbog nepravilne ishrane i pasivnog načina života njihovo telo se transformisalo u gomilu masnih naslaga i otpada. U njemu gotovo da nije ostalo živog tkiva, sve je uglavnom mrtav balast. Taj suvišni šljam se i odbacuje. Važno je da se pritom ne uz nemiravate. Organizam će se pročistiti i sve će doći u normalu. Ali mu treba pomoći. Obavezno u ishranu treba uključiti morske alge, cvetni polen i laneno ulje, što će tokom prelaznog perioda kompenzovati privremen deficit neophodnih materija. Takođe, na internetu treba potražiti dodatne informacije na temu sirove hrane. Prilično ih je malo. To je zaista neobičan, ali izuzetno efikasan, mogli bismo reći, elitni put ponovnog rađanja.

Mnogima se sve rečeno može učiniti zastrašujućim ili, blago rečeno, potpuno neobičnim. Po pravilu, čovek se vrlo teško rastaje od starih navika. Kad pogrešan način života postane uobičajena

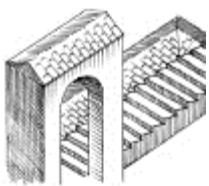
norma, jednostavni i očigledni prirodni principi počinju da se čine neprirodnim. Šta je ono posebno što odlikuje prirodnu ishranu, a da bismo se zbog nje odrekli tolikih kulinarskih izazova? Da li vredi toga? Možda će činjenice koje ču dalje izložiti, i koje su vam najverovatnije nepoznate, imati presudan uticaj na vaše mišljenje.

Sirova hrana je nauka o ishrani namenjena ljudima trećeg milenijuma – civilizaciji trećeg talasa. Najpoznatiji promoter sirove hrane je Aršavir Ter–Ovanesjan (Aterov). U svojoj knjizi „Sirova hrana ili Novi svet, oslobođeni od bolesti, poroka i otrova“ koja je objavljena u Teheranu, predstavljeni su osnovni principi sirove ishrane. Aterov je, nakon što mu je dvoje dece umrlo, othranio najmlađe dete, čerku, isključivo na sirovoj hrani. Odrastala je kao neobično zdrava devojčica, fizički i intelektualno vrlo razvijena. Evo šta on piše u svojoj knjizi:

„Moja čerka ima skoro sedam godina, ali nikad nije okusila ni mrvicu degenerisane hrane. Njeno zdravlje je potpuno savršeno.

Sada vidim koliko je lakše odgajati stotinu dece koja jedu sirovu hranu, nego jedno dete – na kuvaroj hrani. Nikad ne moram da brinem o dečjim bolestima kao što su prehlada i rinitisi, prolivi i zatvori, ili o tome da li su danas dovoljno jeli ili nisu. Moja devojčica je vesela kao ptičica i uvek može da priđe stolu i uzme ono što želi

da jede. Igra se, peva i pleše neumorno po ceo dan, nema suza i hirovitosti, plača i vriske, ne stvara nikakvu pometnju ljudima oko sebe. Tačno u osam sati uveče leže u postelju i nakon što nekoliko minuta malo pevuši, zatvori oči i spava čvrstim snom do šest sati ujutro. Ne možemo da se setimo slučaja, počev od prvih meseci njenog života, da se budila noću. San joj je toliko dubok i krepak da nikakav šum ili kretnje ne mogu da je probude.“

Aleksandar Čuprun, poznati promoter naturopatije, autor knjige „Šta je sirova hrana i kako preći na tu vrstu ishrane“ u mladosti je zbog teške hronične bolesti postao invalid prve kategorije. Svi isprobani načini lečenja nisu doveli do poboljšanja. Kada je prešao na ishranu sirovom hranom, potpuno je ozdravio. Čuprun je ponudio neočekivano, ali poražavajuće očigledno tumačenje problema s imunitetom.

Njegova suština je u tome da organizam namerno isključuje imunitet u toku infekcijskih bolesti. Poznato je da čovek oboli po

pravilu onda kad mu je organizam oslabljen, preopterećen otpadnim materijama, kad ima manjak vitamina i drugih životno važnih materija. Zapaženo je da ako čovek u takvom stanju zakači neku infekciju, smanjuje mu se proizvodnja interferona – zaštitne sile kao da se namerno isključuju dopuštajući bolesti da se razvije. Ispostavlja se da se mikroorganizmi, koji uzrokuju bolest, hrane otpadnim materijama koje „sistem kanalizacije“ ne uspeva da izbací zbog neadekvatne ishrane. Zbog toga organizmu ne preostaje ništa drugo nego da dopusti mikrobima da se razmnožavaju. Kad oni bar delimično ispune svoj zadatak pročišćenja, imunitet se obnavlja i bolest prolazi.

„U principu“ – piše A. Čuprun – bakterije i virusne bolesti treba blagosloviti jer su one tipične isceljujuće krize: na taj način se organizam samoisceljuje od najveće nevolje – zagađenosti otpadnim materijama iznutra i to se postiže bez bilo kakvih lekova. Ali pritom je potrebno iskoristiti te krize na jedini ispravan način: uvodeći običaj da se sprovede

potpuno gladovanje tokom svega nekoliko dana kako bi se ublažile akutne pojave. To će biti najbolja pomoć prirodnim silama organizma koje se bave samoizlečenjem uz pomoć bakterija i virusa. Jednog dana, u budućnosti, civilizovani svet će naučiti da ih koristi isto kao sapun i zubnu četkicu.

Međutim, po svemu sudeći, to neće biti baš tako brzo: nauka se razvija, a neznanje raste...“ Otuda sledi zaključak: zašto dovoditi organizam do takvog stanja kad mu postaje svejedno ko će ga i na koji način očistiti? Zar nije bolje održavati inicijalnu čistoću? Praksa potvrđuje: oni koji se hrane sirovom hranom – uopšte se ne razboljevaju.

Ostaje nesumnjiv jedan fundamentalni princip: živ organizam mora da dobija živu hranu. Značaj tog principa je prvi dokazao dr Frenk Potendžer, koji je još na početku dvadesetog veka sproveo opsežan eksperiment. Deset godina je devetsto mačaka hrano sirovom hranom i sve su sačuvale dobro zdravlje i izdržljivost. Druga grupa mačaka je dobijala kuvanu hranu i kod njih su se razvile gotovo sve ljudske bolesti: anemija, paraliza, ispadanje zuba, tromost, nervozna i tako dalje, to jest stradali su praktički svi sistemi organizma. Mačići koji su se rađali u prvoj generaciji bili su slabašni i

bolesni, a u drugom je bilo mnogo mrtvorodenih, dok su u sledećem pokolenju mačke počele da oboljevaju od neplodnosti.

Dr Edvard Hovel, jedan od osnivača sistema prirodnog ozdravljenja, došao je do zaključka da su enzimi glavna komponenta koja sirovu hranu razlikuje od one koja je termički obrađena. Ustanovio je da se te „jedinice merenja životne energije“ uništavaju na temperaturi većoj od pedeset stepeni. Zašto ih je tako visoko rangirao, nazvavši ih „jedinicama za merenje životne energije“?

Enzimi su materije koje omogućavaju život. Neophodni su u svakoj hemijskoj reakciji koja se odvija u našem organizmu. Bez enzima uopšte ne bi mogla da postoji nikakva aktivnost u živom telu. To su „trudbenici“ koji grade organizam slično kao što građevinari grade kuće. Hranljive materije, vitamini i mikroelementi, samo su građevinski materijal. Sve aktivnosti na „gradilištu“ omogućavaju upravo enzimi. Pritom, oni nisu samo interni katalizatori koji ubrzavaju hemijske reakcije. Dokazano je da u procesu svog delovanja

uzrokuju određeno izlučivanje, što se ne može reći za katalizatore. Enzimi se sastoje iz belančevinastih transportera koji su ispunjeni energijom kao u električnoj bateriji.

Odakle naš organizam crpi enzime? Po svoj prilici, prilikom rođenja mi nasleđujemo određeni enzimski potencijal. Ta ograničena zaliha energije predviđena je da traje tokom celog života. To je isto kao kad bismo dobili određeni početni kapital. Ako ga samo trošimo, doći će do bankrota. Isto tako, što brže potrošite energiju enzima, brže će se iscrpiti životna snaga. Kad dostignete trenutak kad vaš organizam više nije sposoban da proizvodi enzime, život se završava. Baterija je na rezervi.

Upotrebljavajući termički obrađenu hrana, ljudi besmisleno rasipaju svoju ograničenu zalihu enzima. Kako smatra dr Edvard Hovel, to je jedan od osnovnih uzroka svih bolesti,

prevremenog starenja i rane smrti. Sirove namirnice sadrže svoje enzime koji omogućuju autolizu – hrana se lako usvaja jer se sama vari u sopstvenom soku. Ali kad jedete pripremljenu hranu koja je lišena enzima, organizam je prisiljen da odvaja svoje rezerve za njen varenje. Upravo to dovodi do smanjivanja ograničenog potencijala enzima.

Zamislite da ste odlučili da renovirate stan. Postoje dve varijante razvoja događaja. U prvom slučaju su vam radnici dopremili potreban materijal, sve istovarili na gomilu i otišli. Morate sami da se latite posla i utrošite jako puno snage i vremena da biste obavili težak posao. U drugom slučaju, zajedno s materijalom, stigli su i majstori koji su sve

sami obavili, dok ste vi za to vreme odmarali i vreme posvetili sebi. Upravo je o takvoj razlici reč kad je u pitanju konzumiranje prerađene i sirove hrane. Kad čovek jede termički obrađene namirnice, sva životna snaga se usmerava na težak posao varenja. Enzimi, ti „trudbenici“ koji bi trebalo da se bave svojim zadacima: čišćenjem i obnavljanjem živih tkiva, prisiljeni su da sve ostave i rade posao koji im nije svojstven. Više nemaju vremena da se bave organizmom i on prelazi u stanje zapuštenosti.

Možete li da zamislite situaciju u kojoj ljudi iznenada prestanu mirno da sede i započinju jurnjavu bez obzira na svoj velik umor? Na isti način se razlikuje režim rada organizma

sirojeda od režima rada organizma „običnog“ čoveka: jedan mirno šeta, a drugi juri večiti maraton dok ne padne od umora.

Posle svega rečenog više nema sumnje da ishrana prerađenom hranom nanosi neverovatnu štetu organizmu. Prednosti koje čovek dobija prelazeći na režim korišćenja sirove hrane najbolje je formulisao jedan od sledbenika prirodne ishrane, Nikolaj Kurdjumov (www.kurdyumov.ru). Evo šta on piše:

1. *Ne možete da se razbolite od upala i prehlada.* Grip praktično neprimetno prolazi. Nestaju praktično sve psihosomatske bolesti (poremećaji u radu organa, bolesti zglobova, bol – jer se svi organi pročišćuju i podmlađuju). Imunitet se podiže s veštačkog minimuma – na prirodnu normu: tri sata možete da se valjate po snegu ili da plešete u kupaćim gaćicama na temperaturi od –18 °C i ništa se neće dogoditi. I sve to bez nekog ekstremnog prekaljivanja!

2. *Prilično je visoka osetljivost na štetne materije,* reakcija burna, čak može biti i bolna, ali je pritom telo brzo eliminiše, odbacuje, neutralizuje i praktično nema posledica trovanja.

3. *Vrlo je visoka otpornost podnošenja hrane.* Ako ste prinuđeni da pojedete nešto na šta niste navikli, ili je nesvarljivo,

sve će se lako usvojiti i neutralizovati bez posledica. Filteri će sve obaviti u jednom mahu. „Želudac je kao kod noja“.

4. *Apsorpcija hrane je za stepen viša, tj. koeficijent usvajanja.* Čovek koji jede sirovu hranu i izdržao je osmomesečnu krizu se može najesti od tri jabuke i par krastavaca. Zasitiće ga divlje šumsko zeljasto bilje, lišće povrća, izdanci vinove loze – sve je prikladno za ishranu.

5. *Jedinstven osećaj nezavisnosti od okolnosti.* Nećemo navoditi visokoparne reči o jedinstvu s prirodom, ali šta god da se dogodi, gde god da se nađete – makar i u šumi – uvek ćete biti siti bez bilo kakvog novca. Preživećete.

6. *Osećaj ukusa:* ne jezikom i očima, već celim telom. Telo odobrava ili ne odobrava hranu i signalizira željom, ravnodušnošću ili odbacivanjem.

Osećaj sitosti: objektivan, iz tela, i zato ne postoji mogućnost da se prejedete. Uopšte, veoma je teško prejesti se sirovom hranom.

7. *Osećaj gladi nakon „krize“ nije nešto što frustrira.* Nema neuroze, koju nazivamo apetitom. Postoji razumevanje:

Aha, mogao bih da jedem. Zaneo sam se, zaboravio dan ili dva – ništa strašno. Setio sam se, jeo – dobro je. Iz ovog proizilazi:

8. „Efekat kamile“: sposobnost da hranu ne unosimo dan,

dva ili tri bez osećaja neugodnosti i trpljenja. Jesti jednom dnevno – „puna kapa“. Isto je i s tečnošću, čak i pri velikim fizičkim naporima.

9. Kao rezime: *dobra fizička izdržljivost*. Trčanje je prijatna okupacija. Može se trčati nekoliko sati i nakon toga čovek ne oseća zamor. Uopšte se ne umara, nema potrebu da sedne ili prilegne. Životna efikasnost je daleko viša. I sve to bez naročitih treninga.

10. *Mentalna izdržljivost je pri bilo kakvom opterećenju podjednako visoka*. Razum je jasan i kristalno čist. Pamćenje radi idealno. Jasnoća mišljenja je takva da se svi ispitи polažu skoro bez pripreme i učenje prestaje da bude problem.

11. *Potreba za snom se svodi na šest sati*. Lako je izdržati nedostatak sna. Na primer, u šezdesetoj godini možete tri dana neprekidno da vozite auto, a da vam ne oslabi samokontrola i paž-

nja. Buđenje je lako, bodro i radosno. (Eh, barda nam je ovog poslednjeg...)

12. *Energija – visoko interesovanje za život.* Raspoloženje je ujednačeno, radosno. Problemi samo još više motivišu. Tolerancija na konfrontaciju je visoka: praktično je nemoguće posvađati se – ništa vas ne razdražuje, sve se percipira svesno.

13. *Visoka sposobnost donošenja odluka i odgovornosti.*

Nema opsativnih stanja – ne upravlja telo vama, već vi upravljate telom. Postajete gospodar svih telesnih potreba, uključujući i seksualne. Pri upotrebi sirove hrane, nema zavisnosti od alkohola. A ukoliko je postojala, prolazi.

14. *Značajno se razvija sposobnost kontrole nad telom* – ono postaje izvežbano i poslušno. Zamislite koliko se uvećavaju mogućnosti za sam život.“

U svoje ime ću dodati i to da problemi zbog fizičkog izgleda, koji zabrinjavaju mnoge ljude, automatski otpadaju jer telo poprima svoju prvočitnu prirodnu lepotu. Starijim ljudima se vraća vreme – može se umanjiti za dvadesetak godina, a kraj žurke, koji se naziva životom,

produžiti na neodređeno vreme. *A za sve to je potrebno samo promeniti način ishrane!*

Naročito ću naglasiti: *ovo nije još jedan režim ishrane koji donosi neke prolazne rezultate, već kompletan način života.* Ako ste odlučili da pređete na sirovu hranu, to treba da činite postepeno, a najvažnije – da ni u kom slučaju ne namećete ovakav način ishrane ni sebi, niti drugima. Ovde je potrebno naročito pažljivo slediti pravilo Transurfinga. Zajednička trpeza je neodvojiv deo našeg života i zbog toga će ljudi oko vas zasigurno biti zbumjeni i pokušavati da vas ubede da se bavite glupostima. Ne pokušavajte da ih razuverite – oni se tako mnogo uznemiravaju zato što imaju jak predosećaj da ste u pravu. Idite spokojno i veselo svojim putem, bez opravdavanja i nikome ništa ne dokazujući. Vaš procvetao izgled će sve reći sam za sebe.

Ali pre svega, naravno, nemojte nagovarati sami sebe. Ako radite u skladu s principom „mora“, ništa dobro iz toga neće proizaći – pre ili kasnije doći će do pucanja i sve će se vratiti na staro. Prelazak

treba da se odvija u stanju jedinstva duše i razuma: ne „moram“, već „želim“. Upravo vam zbog toga predlažem da to činite postupno, ne forsirajući svoju volju i organizam. Brojna iskušenja je zaista teško izdržati. Generalno, do tridesete godine još i možemo da budemo bezbrižni, ali posle toga je bolje dobro razmisliti. Jer, iako neprimetno, „baterija“ ipak „iscuri“.

Ne treba da zaboravite na fizičke vežbe. Kontrastno tuširanje i svakodnevna šetnja u trajanju od sat vremena – neophodan su minimum. Trčanje i nije obavezno. Ono je ekstremno i neprirodno stanje za organizam. Nema smisla forsirati trčanje ako ne težite da postignete sportske rezultate. Jer, priroda ne teži rezultatima, već optimalnoj ravnoteži. Hodanje je druga stvar, ono je više nego korisno. Vežbe možete da izaberete po svom ukusu. Na primer, tibetanske vežbe koje su opisane u knjizi Pitera Keldera „Oko otkrovenja“, jednostavne su i istovremeno vrlo delotvorne za povećanje energije.

Nov način života podići će vašu energiju namere na takav nivo da ćete jednog lepog dana moći sami себи da kažete: ja zaista upravljam svojim telom i svojom stvarnošću. I to nisu samo reči, već savršeno konkretni osećaj. Bukvalno ćete osjetiti kako možete da

formirate sloj svog sveta prema svom nahodenju. To ce biti porazavajuć, organski osećaj koordinacije: *bez obzira na to što se događa, moja namera se ostvaruje, sve ide ka tome i sve ide kako treba.*

Trolejbus posmatrača

Želim da vam postavim pitanje koje mi odavno ne da mira. Da li pišete kao teoretičar ili kao praktičar?

Da li sami sledite sve ono o čemu pišete? Primenujete li to u životu? Ako da, kakvi su rezultati? Uglavnom, vezano za ishranu... Isto tako i Transurfing. Da li ste se lično ubedili u korist Transurfinga, tačnije u to da ova teorija deluje?

Naravno da je sve o čemu pišem ne samo provereno, već je i sastavni deo mog života. Na primer, kao rezultat prelaska na prirodnu hranu, dobio sam više slobodne energije a to je u meni probudilo kreativne sposobnosti i pružilo priliku da efikasno koristim tehniku Transurfinga.

Ranije sam morao, kao što to čini većina ljudi, da se dugo i naporno trudim kako bih dostigao svoje ciljeve. Pritom je značajan deo napora bio utrošen uzalud. Uobičajenim metodama teško da je moguće mnogo toga postići. Sad mogu da oblikujem sloj svog sveta – stvarnost u kojoj živim – onako kako želim. Sve se ostvaruje samo

od sebe, bez borbe, usmeravanjem energije namere u potrebnom pravcu. Ali pre svega treba posedovati tu energiju.

Imam preko četrdeset godina, a zdravlje mi je sad bolje i vitalnost veća čak i od one koju sam imao s četrnaest godina, kad sam, zbog viška energije, umalo sebi slomio vrat prilikom izvođenja opasnog salta, skačući na skijama s trampolina. Spolja ne izgledam onako kako se očekuje od čoveka u mojim godinama. Ako biste me smestili u publiku, među studente, niko ne bi primetio bitnu razliku. Istina, na „pravi“ put sam stupio tek kada sam budalastim načinom života sebe doveo u takvo stanje da mi je čak bilo teško i da se krećem. Kad se čovek nade u sličnoj situaciji, preostaje mu dva puta: ili da se pozabavi lečenjem ili zdravljem. Mnogi odaberu prvi put. Posledica toga je da im se prethodne bolesti zadrže, a pojave se nove. Zar može biti drugačije? Jer, ogledalo besprekorno odražava sliku: „Bavim se lečenjem svojih bolesti“, tačnije, „Negujem svoje bolesti, dadiljam im, vučem se po bolnicama, jadikujem i zagorčavam život i sebi i ljudima oko sebe“. Drugi put, koji sam odabrao, oblikuje sasvim suprotnu sliku: „Osnažujem svoje zdravlje.“

I rezultat je u skladu s tim. Očigledno je da su to dva principijelno različita pristupa.

Mnogi ljudi, sve dok su u dobroj fizičkoj kondiciji, ne žele ni da čuju za sirovu hranu i slične „nastranosti“. Međutim, treba imati u vidu da je zdravlje prolazna pojava ako se ne budemo brinuli o svom telu. Zašto čekati neprijatne promene? Jer, može se desiti da budu nepopravljive. A šta je ono što tome smeta? Nedostatak želje da promenimo stare navike koje su nam usadila klatna.

Zaista, kako da se odrekнемo toliko primamljivih jela na koje smo navikli? Čak je strašno i pomisliti na tako nešto. Ali stvar je u tome što su ceo taj „ukusan svet“ izgradila klatna i ono što nas privlači uslovljeno je stiskom omče u kojoj se nalazi najveći deo stanovništva. Naivno je misliti da su u poročni krug uvučeni samo narkomani, alkoholičari i pušači. Predstavnici medicinskih, „dobrih“ klatana koji se suprotstavljaju „lošim“, te ljude proglašavaju bolesnim i pokušavaju da leče njihovu tobоžnju fiziološku zavisnost.

Ali zavisnost od hrane na koju smo navikli, u suštini ima istu prirodu kao i narkomanija – stisak omče. Sa istim uspehom se može lečiti opsesija slatkišima ili mesom. To se lako može proveriti i već su više puta proverili oni koji su se oslobođili „ukusnih“ klatana, hraneći se prirodnim proizvodima. Na primer,

dovoljno je da čovek koji se „skinuo sa igle“ prehrambene narkomanije, uveče pojede kolač ili bombonu, a da sledeće jutro oseti mamurluk sličan onome što ga izaziva alkohol.

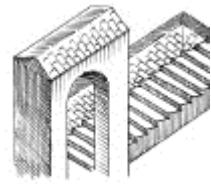
Na udici klatna se poput narkomana njišu i oni koji koriste štetne, iako opšteprihvaćene proizvode. Zato im je teško da zamisle kako se može preživeti bez sveg tog smeća koje im se čini ludački ukusnim.

Pojam „ukusno“ nije ništa drugo do privrženost određenom klatnu. Sve je relativno. Uopšte nije obavezno lišavati se zadovoljstva. Zaista je teško i nimalo priyatno izbaviti se od stiska omče pomoću samoograničavanja. Postoji bolji izlaz: treba promeniti orijentaciju ukusa i zadovoljstvo neće nestati – samo će biti drugačije. Najpouzdaniji način je da postanete sledbenik drugog, ne toliko destruktivnog klatna kao što je odvojena ishrana ili ishrana sirovom hranom.

Pobornici sirove ishrane, na primer, uopšte ne primoravaju sebe da se tako hrane, kako to možda izgleda sa strane. Naprotiv, oni su zaokupljeni prirodnom hranom i pritom u njoj uživaju kao najveći gurmani. Možete zamisliti: mrkvica iz bašte za njih predstavlja iskušenje kao što je ljubitelju slatkiša najfiniji kolač.

Sklonosti se menjaju čim se promeni klatno – i to je sve. Pritom, život nije liшен zadovoljstava, već ih, naprotiv, biva sve više, budući

da se, zahvaljujući prilivu životne energije, pojavljuju nova, koja ranije nisu bila dostupna.

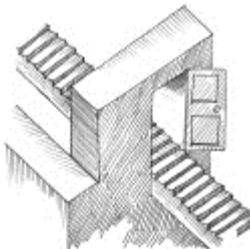

S druge strane, kad na primer idem u goste, nisam hirovit u vezi s tim da navodno ovo ne jedem a to ne pijem. Ako me na to nateraju okolnosti, mogu sebi dopustiti da jedem bilo šta jer sam se „skinuo sa igle“ i više nisam zavisan od „kreditora“. To izgleda kao kad bih ponekad u prolazu utrčao u banku, uzeo novca koliko mi je potrebno i mirno otišao, ne brinući o tome da li će pri sledećoj poseti morati da platim. Drugim rečima: mogu da preživim ne samo u šumi, već i u gradu.

Važno je probuditi se u snu i osloboditi se stiska omče klatna. Prelazak na prirodnu hranu najbolji je put do slobode. Obratite pažnju: na knjižarskim policama nećete pronaći nijednu knjigu o sirovoj hrani. Naći ćete knjige o lečenju i o pročišćenju organizma. Ali ne i o onom najosnovnijem, što lečenje i pročišćenje čine nepotrebnim! Zato što za klatno predstavlja smrt otklanjanje većine problema s kojima se svako suočava. Prihvatljivo je bilo šta – samo ne to! Svestan povratak prirodnoj čistoći i nezavisnosti urušava

džinovski konglomerat robe i sfera, koji su direktno ili indirektno povezani s čovekovim zdravljem i vitalnošću.

Imajte na umu da vas ne ubeđujem (zašto bi mi to bilo potrebno?) niti ikoga pozivam da me sledi, već samo dajem informaciju *koja nekome može da bude od koristi*. Mnogi ljudi idu pod hirurški nož, a potom završe u grobu samo zato što nisu bili informisani o tome da se njihova bolest lako može izlečiti samom prirodom. Nema ništa glupljeg od smrti zbog neznanja. Čovek drema u omči klatna i krajičkom uha slušajući o novom trendu, misli: „Pobornici sirove ishrane? Kakvi li su to kreteni?“ A klatno mu umirujuće šapuće: „Mada, to su tupani koji jedu samo sirovu hranu. Samo ti jedi svoje viršle, jedi!“ I čovek nastavlja da živi u neznanju.

Što se tiče konkretnih rezultata koje sam uspeo da postignem pomoću tehnike Transurfinga, ne bih želeo da ih reklamiram. Privatni život treba da bude zatvoren od očiju javnosti, jer u suprotnom prestaje da bude privatn. Nadam se da me pravilno shvatate. Mogu reći samo jedno: tehnika deluje besprekorno ako se redovno prate saveti iz knjiga o Transurfingu. I nije sve tako komplikovano kako se

možda čini. Određene napore treba uložiti samo u početnoj fazi da bi se stekle navike Transurfinga. Jer, principi su vrlo jednostavnii – samo ih treba sistematski pratiti a ne od slučaja do slučaja.

Iskreno govoreći, nisam očekivala da ćete odjednom pokrenuti ovakvu temu...

Da li ste se iscrpeli? Izvinite, ali kad nema šta da se kaže, mislim da je bolje čutati. A zatim – da li sebi treba uskraćivati zadovoljstvo od ukusno pripremljene hrane? Svejedno ćemo pre ili kasnije umreti. Ili se neko možda spremio da večno živi? Možemo beskonačno da nagađamo da li je to štetno ili korisno. Sve su to samo pretpostavke. Nemoguće je to dokazati eksperimentima na zečevima. Čovek ipak nije zec i, po mom mišljenju, ne mogu se porebiti. Takođe, čovek se ne hrani samo materijalnom hranom. Zar zadovoljstvo nije energija? Jednostavno treba osluškivati svoj organizam i to je sve. A jedenje sirove hrane „nije naša metoda“, tačnije, moja sigurno nije.

Kao prvo, ovakvo pismo ni najmanje ne zrači spokojstvom, već pre uznemirenošću. Obraćajući se onima koji su odlučili da se odvaže na tako drsko rušenje uobičajenih stereotipa, kao što je prelazak na sirovu hranu, upozoravao sam da će se odmah

uskomešati različiti subjekti koji smatraju da potkopavate temelje njihove komforne močvare. Oni će na sve načine pokušavati da raskrinkaju vaša uverenja i, učtivo se izražavajući, da vas etiketiraju kao „čudaka koji nije s ovog sveta“.

Jedni će to raditi iz najboljih namera, želeći vam dobro iz sve snage: „Zamlaćujete se glupostima, odbacite te budalaštine i živite kao sav normalan svet!“ Drugi će vaše ponašanje doživeti kao izazov i u skladu s tim reagovati neprijateljski. Sve te „zabrinute“ u suštini povezuje jedna želja: da vas postave na svoje mesto: „Gde si pošao? Misliš da si bolji od nas? Živi kao i mi i ne talasaj!“ Sledeći pravilo svog klatna, oni vas uporno prisiljavaju da se pridržavate istih uverenja. Ali pitanje je šta ih tera da s takvom revnošću štite svoja načela? Jer, vi ne namećete drugima svoje mišljenje i ne pokušavate nikoga da preoblikujete.

Paradoks je u tome što, ako biste počeli aktivno svima uokolo da dokazujete da ste u pravu, oni bi se samo nasmejali, mirno odmahnuli rukom na vaše ekscentričnosti. Ali kad, nikoga ne pitajući, sigurno sledite svoj put, to izaziva negodovanje okoline. Njihova uznemirenost je izazvana podsvesnim sumnjama u sopstvenu ispravnost bez obzira na to što je razum čvrsto uspavan uhodanim stereotipima.

Na primer, čovek u zoološkom vrtu ugleda tablicu „Zabranjeno je hraniti životinje“. Njegov razum munjevito sklapa logički sled: životinje se razboljevaju od hrane namenjene ljudima – to je za njih nenormalna ishrana; životinje su zdrave kad jedu svoju hranu; čovek jede svoju hranu, razboljeva se-to je takođe normalno. Ovde nešto nije u redu. Zar ne? Zaista, svi ljudi pre ili kasnije počinju da pate od najrazličitijih bolesti i svi su na to navikli. Ali da li je to ipak normalno?

Korisnost ili štetnost određenih namirnica više nećemo analizirati, nije u tome stvar. „Zabrinuti“ se uzrujavaju jer se plaše da ostanu bez naviknutog komfora *koji se stvara energijom klatna*. Spokojni posmatrač je pravilno primetio: zadovoljstvo od ukusno pripremljene hrane je energija (iako je pojam „ukusno“ relativan). Kao što sam već pominjao, svi uobičajeni prehrambeni proizvodi, a naročito oni koji se izdašno reklamiraju, kreditori su klatna. Oni sami nemaju snage da se odreknu svakodnevne „doze“, nemaju snagu duha, a nepodnošljivo im je da gledaju one koji je imaju. Zato se „zabrinuti“ i trude da uravnoteže svoje unutrašnje oscilacije, otvarajući paljbu ogorčenosti na te nadobudne koji su se usudili da „naruše pravilo“.

Oni čak iskreno mogu da veruju da u prehrambenim pristrasnostima slede isključivo svoja ubedjenja. Ali ne: onaj ko je ubeden da se pravilno hrani, ne piše takva pisma, već mirno nastavlja svojim putem, propuštajući kroz uši nepotrebnu informaciju. Ako nema sumnje, onda nema ni potrebe da nekome nešto dokazuje. Ni ja takođe ništa ne dokazujem, već jednostavno iznosim informaciju onima kojima je ona potrebna.

Nezadovoljni odjeci, poput ovog, na prste se mogu izbrojati, dok je pisama s molbom da pomognem u rešavanju zdravstvenih problema veoma mnogo. Ali ponavljam: kako Transurfing može da pomogne ako i sam zahteva postojanje dovoljne količine slobodne energije koju ne može da poseduje osoba koja nije potpuno zdrava? Odakle uzeti tu energiju? Odgovor je očigledan – potrebno je ozbiljno se pozabaviti svojim fizičkim telom. Kako da

čovek bude gospodar sloja svog sveta ako ne gazduje čak ni svojim telom?

Oni koji se za sada nisu suočili sa zdravstvenim i energetskim problemima, nemaju zbog čega da se uzrujavaju. Mislim da čitaoci koji su usvojili principe Transurfinga neće nikoga pitati kako treba da se hrane, niti će svoje mišljenje nametati drugima. Iskoristite svoje pravo da budete u pravu. Ako ste gospodar svoje stvarnosti, nemate potrebu da

tražite tuđe savete. Sumnjajući, u svakom slučaju ćete postupiti pogrešno. Ali, ako je postignuto jedinstvo duše i razuma (ovde ćemo dodati – i želuca), možemo jesti šta god poželimo i to je ono što je potrebno.

Ako sam apsolutno siguran da mi kolači neće naštetiti, znači da mogu da ih jedem. Jer, dao sam sebi za pravo da budem u pravu i zato se nalazim u onim sektorima prostranstva varijanti u kojima mogu da jedem koliko želim bez štetnih posledica za zdravlje. Svestan sam svojih dejstava i svesno uzimam kredit. Ali to je moguće, naglašavam, u uslovima postignutog jedinstva. Ali ako

organizam traži, a razum govori da je štetno, znači da će zaista biti štetno. Spokojni posmatrač piše: „Jednostavno treba osluškivati svoj organizam i to je sve.“ Da li je baš sve? Iz takvih naviknutih kalupa, koji su navodno upakovani u ispravnu formu, i stvaraju se lažni stereotipi.

Organizam čije su se potrebe formirale u omči klatna, stalno će tražiti nove doze energetske pozajmice. Ali stvarnošću ne upravlja organizam već spoljašnja namera koja nastaje *u jedinstvu duše i razuma* – kako oni zapovede – tako će i biti. Organizam treba osluškivati. Ali on ne govori uvek istinu. Ako se telo nečemu protivi, nešto odbacuje, onda mu se može verovati – ono neće lagati. Ali o potrebama, ako su daleko od prirodnih, naš organizam najčešće govori glasom klatna. Znači, potrebno je jako pažljivo izvagati da li je zaista dostignuto jedinstvo želuca, duše i razuma.

Ako razum odbija pozive da treba „pravilno da se hrani“, a i duša nije sklona tome, onda je sve u redu – možemo zaista gutati sve redom bez naročite štete po zdravlje. Sve dok jedinstvo ne počne da se narušava znacima koji signaliziraju da treba uvoditi neka ograničenja. Odbijati hranu takođe treba u stanju jedinstva duše i razuma – upravo je to najbitnije! Ne treba da prisiljavamo sebe. Na prirodan način ishrane možete preći s lakoćom i zadovoljstvom ako

to budete činili postupno, vodeći se svojim uverenjima, a ne zato što je tako nužno. Tada će biti i zdravlja i spokojstva. Nema ništa gore nego mučiti sebe, a još i drugima ukazivati kako treba da žive.

Mnogima će se (kao i za mene svojevremeno) prelazak na sirovu hranu učiniti preterano ekstremnim korakom. Ako je tako, ne mučite se pitanjem da li taj korak treba da načinite ili ne. Prirodan način ishrane u život treba da uđe spontano, kako zapovedaju srce i razum, a ne pod pritiskom bilo kakvih autoriteta. Takođe, tome treba dorasti i sazreti.

Ova informacija ima vanplanski, fakultativan karakter i nudim je samo onima koji su spremni da je prihvate. Pre svega se to odnosi na osobe koje imaju ozbiljne zdravstvene probleme, kao i na one koje nameravaju da podignu svoju energiju na kvalitativno viši stepen. Ali, ponavljam, sve to nije obavezno.

Postoji još jedna situacija koja je zanimljiva iz perspektive Transurfinga: kada se trolejbus (ili tramvaj) zaustavi zbog nestanka struje na liniji, taj događaj remeti ustaljeni scenario i tera ljude da se probude. Svi putnici privremeno postaju, u nekom

smisu, posmatrači i dele se na tri grupe. *Prvi* odmah i bez razmišljanja napuštaju trolejbus i nastavljaju pešice. Oni su „odlučni posmatrači“. Prihvatili su promenu okolnosti i u skladu s tim su korigovali svoj scenario. Nemaju vremena da čekaju i odlučno odlaze svojim poslom.

Drugi takođe prihvataju situaciju i ne oklevajući ostaju na svojim mestima. Oni nigde ne žure i mirno čekaju dalje promene u toku varijanti. To su „mirni posmatrači“. Ako prolazimo pored zaustavljenog trolejbusa, prosto vam je smešno kako vas pomno posmatraju, kao neke velike i mudre ptice. Smirenost drugih nije ništa manje vredna od odlučnosti prvih.

Na kraju, *treću* grupu čine oni koji se premišljaju, ne znajući da li treba da ostanu ili izađu. Nakon kratkog komešanja polako napuštaju trolejbus. To su „nemirni posmatrači“. Ne žele da se pomire s promenom u scenariju i zato ne mogu da donesu čvrstu odluku. Ravnoteža je narušena i u njima počinje borba. Još jedan deo „nemirnih“, koji ne žele da nastavljaju borbu u sebi, počinju da ispoljavaju bes prema okolini: bune se, zahtevaju, ili izražavaju tiho neodobravanje prema onima koji su odluku doneli bez oklevanja.

Čini mi se da se pravi Transurfer nikad neće naći među ljudima iz treće grupe, kao ni među pripadnicima manjine. Šta vi mislite?

Gospodar piva

Bogati ljudi su stalno okruženi proizvodima klatna: otmeni parfemi i kozmetika, brendirana odeća i automobili...

Nemam nameru da živim u siromaštvu i zato bih voleo da znam koliko su opasna ta klatna.

Jer, to su atributi skupog života. u principu, bez njih se može živeti, ali volim da ih nabavljam i koristim. Da li treba ignorisati ta klatna, a samim tim ne kupovati sve navedeno?

Kad govorim o tome da su svi civilizacijski plodovi energetski krediti klatana, to uopšte ne znači da ih se treba potpuno odreći. Nema smisla bežati spasavajući se od klatna. Gde se uopšte možete sakriti od njih?! Suština je u tome *da ne budete njihov rob*. Postanite gospodar. Na primer, vlasnik skupih automobila, luksuznih hotela i automata za igru... Spisak možemo nastaviti do beskonačnosti. Možemo hodati ulicom i razmišljati (nije preporučljivo vikati): „Hej! Ja sam vlasnik svih mobilnih telefona! Zar niste znali?!”

Samo imajte u vidu da ste gospodar sve dok ne upadnete u zavisnost od svega toga, izgubite slobodu. Klatno zna tako lako i

neprimetno da vas zanese, da nećete stići ni da dođete sebi, a već ćete se naći u . U svakom slučaju, jednog dana će vam račun stići na naplatu.

Po pravilu, događa se da od jednog trenutka kredit klatna počinje jako da vam opterećuje zdravlje ili novčanik. I klijent bi već rado odustao od zajma, a ako ne može, pretvara se u roba. Na primer, danas ste „gospodar piva“, sutra „gospodar porto vina“, a zatim „gospodar votke“. A možda i „gospodar heroina“?

Da li imate snage da ostanete gospodar? Jedva. Čim ste osetili da je neki od kredita počeo da vam oduzima zdravlje ili novac, bolje je prekinuti odnose s poročnom bankom. U svetu klatana treba biti jako oprezan i održavati svesnost na visokom nivou da biste sačuvali slobodu.

Neko će se usprotiviti: kakva je to besmislica – koristim sve civilizacijske blagodeti, dopadaju mi se i nemam nameru da ih se odrekнем! Isto tako bi mogla da razmišlja i krava kad bi joj svesnost bila malo viša: jedem svoju hranu i ljudi me poslužuju. Sviđa mi se takav život, divlje krave ga nemaju. Zaista, sve je u redu, s razvojem klatana se kvalitet života poboljšava. Postoji samo jedno „ali“: *što je viši nivo upotrebe proizvoda klatna, niža je svesnost i veća zavisnost.*

Sećate li se priče o Sinbadu moreplovcu? Jednom su se putnici našli u zemlji gde su ih srdačno prihvatili i posluživali ukusnom hranom od koje im je telo brzo dobijalo na težini, a svest im se zamućivala. Kako se ispostavilo, žitelji te zemlje su strance tovili da bi ih kasnije pojeli.

Reći ćete da je to samo bajka. Ni u kom slučaju. Uzmimo za primer najrazvijeniju zemlju klatana – SAD. U njoj otprilike jedna trećina stanovništva pati od gojaznosti, jer konzumira poznatu vrstu hrane. Ti proizvodi se nisu rasprostranili zato što su tako dobri, već kao posledica rasprostiranja sistema klatana, koji su formirali način života. Sedimo u bioskopu, a u rukama nam je kesa. Otrčimo s posla da nešto prezalogajimo – jasno gde i kako. A šta kod kuće naručujemo? Te namirnice nećemo navoditi poimence, ionako su svima poznate.

Reklo bi se da tu nema ništa strašno: potrošači su zadovoljni – dopada im se. Ali zašto im se dopada? Zato što to odgovara strukturi klatana. Potrošačima se samo čini da sami toželete. Ali upravo struktura tera one koji u nju ulaze da žele ono što je potrebno za održavanje njihovog postojanja. Pomoću razgranate informacione mreže formiraju se stereotipi „ispravnog“ načina života: „šta je dobro i kako ga dostići“. Kao posledica toga, čovekova svest se

„reprogramira“ tako da bi mogla da bude utisnuta u ćeliju matrice, odnosno da se učini elementom koji zadovoljava sve zahteve strukture.

Čovek koji živi u snu na javi, postepeno i neprimetno prelazi u stanje svesti u kome mu se čini kao da sam želi ono što odgovara strukturi. Sve se to radi postepeno i nemetljivo.

Proizvodi klatna se pomoću reklama povezuju s najrazličitijim svakodnevnim situacijama i postaju neodvojivi atributi načina života. Na primer, ranije nisu postojali mobilni telefoni i biznismeni su mnogo više radili nego što su pričali. A danas je „razgovaranje“ postalo gotovo preovlađujuća funkcija. Na taj način klatna, ugrađujući svoje proizvode i u životne procese, u ispletenu mrežu, hvataju celo društvo.

Ruski gradovi, koji su nas tako radovali svojom arhitekturom, sada su pretrpani mrežom jeftinih kioska – to vidimo na materijalnom nivou. A na energetskom planu to izgleda kao da je sve isprepleteno odvratnom paučinom. Dakle, bez ikakvih alegorija – sve je baš tako.

„Dobro“, reći ćete, „a gde je paralela sa Sinbadovim putnicima koje su tovili da bi ih pojeli?“ Vrlo jednostavno: upotrebljavajući civilizacijske plodove, čovek će zaraditi bolesti i postati zavisan od sledećeg klatna – *medicine*. Pogledajmo stvarnosti u oči: cilj

medicine generalno, sa izuzetkom nekoliko grana, poput hirurgije, nije izlečenje pacijenata, već sam proces lečenja. Ako ste se odlučili za lečenje umesto zdravog načina života, lećiće vas do groba, ne otklanjajući uzrok bolesti. Večno ćete tumarati po zdravstvenim ustanovama u stalnoj potrazi za novim metodima lečenja i to se nikad neće završiti zato što su vas uvukli u začarani krug. Ovde su sva klatna: zdravstveno osiguranje, farmaceutska industrija, reklama – međusobno povezana i, zauzvrat, zavise od mnogih drugih.

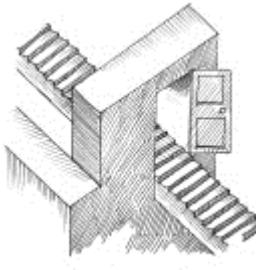
Paučina klatna se razgranala do te mere da se pretvorila u grandiozan hijerarhijski sistem koji čoveka uvlači u ceo niz procesa i pretvara ga u sićušan detalj čudovišnog mehanizma. Treba zapaziti da klatna, na posedujući svest, uopšte ne deluju s namerom. Njihova mreža se razvija sama po sebi kao sinergijski sistem. Zamislite kako je vaša bašta zahvaćena korovom– biljkama–parazitima. One ništa ne misle i ne slede nikakve ciljeve, već prosto bujaju. Takva su i klatna.

Na taj način, korišćenjem proizvoda klatana, u svakom slučaju postajete učesnik u procesu njihovog razvoja, a samim tim i element strukture. Stepen vaše zarobljenosti je direktno proporcionalan udelu veštačkih fabrikata u vašem jelovniku. I obrnuto, slobodniji ste što više koristite prirodne, neobrađene proizvode. Na prvi pogled se

takva povezanost između slobode i potrošačkih navika može učiniti sumnjivom. Ali ako analiziramo, primećuje se direktna povezanost, samo što smo mi navikli na život unutar paučine klatna.

Malo je ljudi koji su svesni da je nepravilna ishrana prauzrok svih bolesti, a još je manje onih koji će imati snagu duha da se odreknu nezdrave hrane. Da bi se razumela ova jednostavna činjenica potrebna je svesnost koja ne postoji – svest je zombirana. A da bi se čovek oslobodio, potrebna je *energija namere*. Ali odakle je uzeti ako je potrošač preko glave zaglibio u kredite klatana? Mislite da je teško odreći se pušenja? Ne, daleko je teže da prestanemo da konzumiramo hranu na koju smo navikli. Ili treba imati snažnu volju ili postepeno isključivati oblike kredita, jedan za drugim.

Samo što se tad nameće pitanje: da li se to isplati? Ovo pitanje svako rešava sam za sebe i opet puno toga zavisi od nivoa energije, jer za odluku da promenite život mora da postoji slobodna energija. Ako ne postoji želja da se nešto promeni, znači da se energija namere nalazi na vrlo niskom nivou – kreditni dug je izuzetno visok.

Sećam se priče jedne vrlo poznate holivudske zvezde. Kad je glumica zašla u kritične godine, a njen izgled izgubio svoj pređašnji sjaj, prestali su da je pozivaju na snimanja. Slavna ličnost koju niko nije htio, nije želela da se pomiri s nekim bednim ulogama koje su joj nudili i osamila se daleko od elite. Svi su pomislili da je zauvek otišla. Ali kakvo

je bilo njihovo iznenađenje kad se nakon nekoliko godina vratila, i to u formi koja je bila još efektnija nego ranije! Tajna ponovo rođene mladosti se ispostavila vrlo jednostavnom – ona je počela da konzumira prirodnu hranu.

Ne daj Bože da pomislite da se ovde bavim agitovanjem. Potpuno sam ravnodušan prema sudbini i zdravlju nepoznatih ljudi, zato što je sve u njihovim rukama. Ja samo pružam informaciju koja može da vam otvori oči.

Niko neće osporavati da je fizičko i psihičko zdravlje, koje čoveku otimaju klatna, bolje što je on bliže prirodi i dalje od civilizacije. Najdestruktivnija komponenta koja otima zdravlje, energiju i slobodu

je energija klatna koja se sadrži u njegovom fabrikatu. Zamislite samo koliki je ogroman broj ljudi učestvovao u proizvodnji vašeg sendviča. Neko je pripremao njegove sastojke, neko je trgovao, neko reklamirao, prikupljaо plodove, proizvodio kombajne, izvlačio gorivo i tako dalje – praktično celo društvo. Ko god je učestvovao u procesu proizvodnje sendviča, uložio je u njega deo svoje energije. Energija, kao što je poznato, ne nestaje bez traga – nju akumuliraju klatna i ona se očitava u obliku kredita. Dobijajući materijalni proizvod, vi ne samo što plaćate novcem, već istovremeno uzimate i energetsku pozajmicu koju ovako ili onako vraćate s kamatama.

Upravo vas to ropstvo uvlači u strukturu oduzimajući vam slobodu i energiju.

Kako se oslobođiti od te zavisnosti? Ponovo svako mora sam da odluči. Sasvim konkretan put oslobođenja je ponudila Anastasija, poznata po knjigama Vladimira Megrea. Danas su mnogi ljudi u Rusiji poneseni idejom da osnuju sopstveno zavičajno imanje. Neki

čak grade ekonaselja u kojima se trude da vode maksimalno prirodan način života.

Glavni princip se sastoji u sledećem: što je veći udeo prirodnih proizvoda, slobodniji ste u svim aspektima. Ali, naravno, ne treba se bacati u krajnosti ako duša ne želi da se rastane od grada. Najoptimalnija varijanta je raditi u gradu, a živeti izvan njega. Nebitno je da li vam to trenutno nije finansijski izvodljivo – zato i postoji Transurfing. Generalno, nemojte pitati ni mene, niti bilo kog drugog šta da radite. Vi znate najbolje. Možete se zadovoljiti pozicijom „gospodara piva“. Ali ako imate drskosti, niko vam neće stati na put da postanete Gospodar svoje stvarnosti – potrebno je samo da dopustite sebi to pravo.

Ubijanje životinja

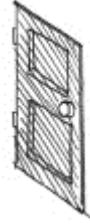
Čovek je zaista kralj životinja jer ih po svojoj okrutnosti daleko nadmašuje.

*Mi živimo po cenu tuđih života. Naša tela su pokretne grobnice!
Doći će vreme kada će se na ubistvo životinje gledati istim očima
kao i na ubistvo čoveka.*

Leonardo da Vinči

Upozorenje: Ovo poglavlje može pričiniti vrlo neprijatne trenutke osobama koje su preosetljive i ako se loše budete osećali, predlažem vam da odložite čitanje. Unapred vas molim da mi oprostite.

Prema materijalima međuregionalnih novina „Zavičajno imanje“

Naučnici–lekari su odavno dokazali vezu između ateroskleroze, srčanih bolesti i konzumiranja mesa. U „Časopisu američke lekarske asocijacije“ iz 1961. godine je napisano: „Prelazak na vegetarijanski način ishrane u 90–97% slučajeva sprečava razvoj kardiovaskularnih bolesti. Alkohol, cigarete i upotreba mesa glavni su uzroci smrtnosti u Zapadnoj Evropi, Americi, Australiji i drugim razvijenim državama sveta.

Što se tiče malignih bolesti, istraživanja poslednjih dvadeset godina pouzdano ukazuju na postojanje veze između konzumiranja mesa i raka debelog creva i rektuma, dojke i materice. Rak ovih organa se retko susreće kod vegetarianaca.

Zašto ljudi koji konzumiraju meso imaju veću sklonost ka ovim bolestima? Osim njegove hemijske zagađenosti i toksičnog dejstva stresa koji životinja oseća pred smrt, postoji još jedan vrlo važan razlog koji je uslovljen samom prirodom. Prema mišljenju nutricionista i biologa, čovekov digestivni trakt nije prilagođen da probavlja meso. Životinje mesožderi

imaju relativno kratka creva, koja su samo tri puta duža od tela, što im omogućava da iz organizma blagovremeno izbace meso koje se brzo raspada i izlučuje toksine. Kod biljojeda su creva šest do deset puta duža od tela jer se biljna hrana raspada značajno sporije od mesne. Nakon što čovek, čije je crevo šest puta duže od tela, pojede meso, truje se toksinima koji otežavaju rad bubrega i jetre, talože se i s vremenom uzrokuju razvoj najrazličitijih bolesti, između ostalog i raka.

Meso se obrađuje posebnim hemikalijama. Odmah nakon što je životinja ubijena, njen telo počinje da se raspada i za nekoliko dana poprima odvratnu sivo-zelenu boju. U fabrikama za preradu mesa takvu promenu boje sprečavaju tako što meso tretiraju nitratima, nitritima i drugim materijama koje doprinose da se sačuva intenzivno crvena boja. Istraživanja su dokazala da mnoge od tih hemijskih materija poseduju svojstva koja stimulišu razvoj tumora. Problem se dodatno komplikuje time što se u stočnu hranu životinja namenjenih za klanje dodaju ogromne količine hemijskih supstanci.

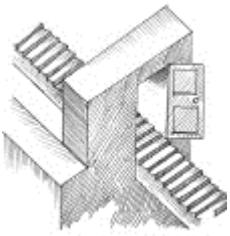
Gari i Stiven Nal u svojoj knjizi „Otrovi u našem organizmu“ naveli su činjenice koje bi trebalo da podstaknu čitaoca da se ozbiljno zamisli pre nego što će kupiti novi odrezak mesa ili šunku. Ubijene životinje tove hranom u koju su dodati trankvilizatori, hormoni,

antibiotici i sl. Proces „hemijske obrade“ započinje i pre nego što se životinja rodi i nastavlja se dugo nakon njenog klanja. Iako su sve ove materije prisutne u mesu koje dospeva na police prodavnica, zakon ne obavezuje da se naznače na ambalaži.

Najozbiljniji faktor koji ima krajnje negativan uticaj na kvalitet mesa je stres pred klanje koji je produbljen stresovima koje životinje proživljavaju prilikom utovara, transporta, istovara, prekida hranjenja, skučenog prostora, trauma, izloženosti visokim ili niskim temperaturama. Među njima je ipak glavni strah od smrti.

Ako ovcu smestite pored kaveza s vukom, ona će za 24 sata umreti od srčanog udara. Životinje trnu kad osete miris krvi, jer nisu grabljivice, već žrtve. Svinje su više od krava podložne stresu, jer te životinje imaju vrlo ranjivu psihu, mogli bismo čak reći – sklone su histeričnim reakcijama.

Nije se bez razloga nekad u Rusiji naročito duboko poštovala osoba koja je pred klanje koračala iza svinje, ugađala joj, milovala je, a u trenutku kad bi iz zadovoljstva podigla repić, preciznim udarcem bi je lišavali života. Prema tom repiću koji štrči poznavaoци su određivali koje se meso isplati kupiti, a koje ne.

Ali takav odnos je nezamisliv u uslovima industrijskih klanica koje su u narodu opravdano nazivali „životodernicama“. Esej „Etika vegetarijanstva“ koji je objavljen u časopisu „Severnoameričko društvo vegetarianaca“ pobija koncept takozvanog „humanog ubijanja životinja“. Životinje koje su određene za klanje i koje ceo život provode u zatočeništvu, osuđene su na nesrećan i mučan život. Dolaze na svet u rezultatu veštačke oplodnje, podvrgnute su okrutnoj kastraciji i hormonskoj stimulaciji, hrane ih neprirodnom hranom i na kraju ih u užasnim uslovima dugo transportuju na mesto gde ih očekuje smrt. Tesan i ogradien prostor, električni štapovi i neopisiv užas u kome one neprestano žive – sve je to još uvek neodvojivi deo „najnovijih“ načina razmnožavanja, transportovanja i klanja životinja.

Istina o ubistvu životinja nije privlačna – industrijske klanice liče na slike iz pakla. Prodorne urlike životinja zaglušuju udarcima čekića, strujnim udarima ili mećima iz pneumatskih pištolja. Zatim ih vešaju za noge na transportnu traku koja ih prevozi kroz pogone

fabrike smrti. Još živima im presecaju grkljan i s njih deru kožu tako da umiru od gubitka krvi. Stres koji životinja oseća pre smrti traje prilično dugo i ispunjava užasom svaku ćeliju njenog organizma. Mnogi ljudi bi se bez dvoumljenja odrekli mesa kada bi posetili klanicu.

Prema materijalima sajta

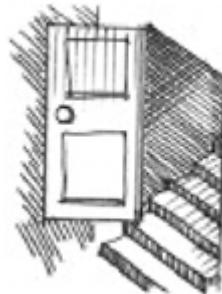
<http://mercy2000.chat.ru>

„Ubistvo životinja se ne može nazvati priјatним zanimanjem i zato ne čudi da većina nas više voli da prebacuje odgovornost celog tog procesa na nekog nepoznatog mesara ili neku udaljenu klanicu, što dalje od naših ranjivih osećanja...

...Evo šta kaže jedan poznati kuvar o mesu životinja koje su pred smrt proživele strah i bol: „Nesumnjivo je da su uplašene životinje i one koje su dugo umirale – loša hrana. Možemo navesti sledeći primer: ako u prodavnici vidite zeca s krvavim i slomljenim nogama, vaš razum vas mora navesti da shvatite da je životinja upala u zamku i pretrpela dugu agoniju i da je zato ni u kom slučaju ne treba jesti. Mudre domaćice neće kupovati zeca ili neku drugu divljač ako je narezana na komadiće da se ne vidi način na koji je ubijena.

U mesu životinje koja je pretrpela užas od nadolazeće smrti, krvotok se ispunjava žlezdanim sekrecijama i zato takvo meso nije

pogodno za jelo.“

Ekskurzija u klanicu

„Prvo što nas je prenerazilo kad smo ušli, bila je buka (uglavnom mehanička) i odvratan smrad. Prvo su nam pokazali kako ubijaju krave. Izlazile su jedna za drugom iz boksova i podizale se na metalni podijum s visokim pregradama. Čovek s električnim pištoljem naginjao se preko ograde i pucao životinji između očiju. To bi je ošamutilo i životinja bi pala na pod. Zatim bi se zid ograđenog prostora podizao i krava bi se izokrenula tako da padne na bok. Izgledala je skamenjeno kao da se svaki mišić njenog tela zgrčio. Taj isti čovek je hvatao lancem tetivu kolena krave i pomoću električnog mehanizma za podizanje povlačio bi je uvis sve dok na podu ne bi ostala samo glava životinje. Zatim bi uzeo velik komad žice kroz koji se, kako su nas uveravali, struja nije propuštala, i stavljaо ga u rupu, napravljenu pištoljem, između očiju životinje. Objasnili su nam da se na taj način prekida veza između velikog mozga i kičmene moždine životinje i ona umire. Svaki put kad bi čovek stavio žicu u mozak

krave, ona se ritala i pružala otpor, iako se činilo da je već bila bez svesti. Nekoliko puta dok smo posmatrali ovu operaciju, krave, koje nisu bile potpuno ošamućene, ritale su se, padale s metalne skele i čovek je morao ponovo da posegne za električnim pištoljem.

Kad bi krava izgubila moć kretanja, podigli bi je tako da joj glava bude na udaljenosti dve do tri stope od poda. Zatim bi čovek zaokrenuo glavu životinje i prerezao joj grkljan. Dok je to radio, krv je u mlazovima šikljala napolje, zalivajući sve uokolo, pritom i nas. Taj isti čovek joj je takođe prerezao prednje noge u kolenima. Drugi radnik joj je odsekao glavu koja je bila okrenuta na stranu. Čovek koji je stajao više, na posebnoj platformi, derao joj je kožu. Zatim su zaklanu životinju prenosili dalje gde su joj trup rasekli na dva dela i izvadili iznutrice: pluća, želudac, creva, itd. Bili smo u šoku kad smo u nekoliko navrata videli kako su iz nje ispadala dosta velika, prilično razvijena telad, što znači da je među ubijenim kravama bilo i onih u poslednjem stadijumu trudnoće. Naš vodič je rekao da su takvi slučajevi ovde uobičajena pojava.

Zatim je čovek s motornom testerom pretesterisao trup duž kičme koji je potom stavljan u zamrzivač. Dok smo se nalazili u pogonu, obrađivali su samo krave, ali je u boksovima bilo takođe i ovaca. Životinje koje su čekale svoju sudbinu primetno su pokazivale paničan strah: dahtale su, raskolačile oči, pena im je izlazila na usta. Rekli su nam da svinje ubijaju električnom strujom, ali da za krave takav metod nije primenljiv, jer da bi se ubila krava, potreban je takav električni napon koji bi izazvao zgrušavanje krvi i prekrivanje mesa crnim tačkama.

Donosili su ovcu, ili odmah tri, i klali je na niskom stolu. Oštrim nožem prerezali bi joj grkljan a zatim vešali za zadnju nogu kako bi iscurila krv. To je garantovalo da procedura neće morati da se ponavlja, jer bi mesar morao ručno da dokrajči ovcu koja se koprcala na podu u agoniji u lokvi sopstvene kivi. Takve ovce, koje ne žele da budu ubijene, nazivali su 'kljakavim životinjama' ili 'glupim izrodima'.

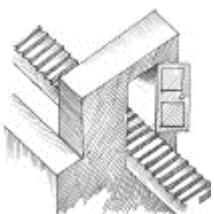
U štalama su mesari pokušavali da pomere s mesta mladog bika. Životinja je osećala dah nadolazeće smrti pokušavajući da se

odupre. Pomoću koplja i bodeža izgurali su je napred u poseban obor gde su joj dali injekciju kako bi meso bilo mekše. Nakon nekoliko minuta životinju su na silu odvukli u boks, glasno zalupivši za njom vrata. Tamo su je omamili elektropištoljem. Noge bi joj popustile, vratašca su se otvorila i bik se izvalio na pod. U rupu na čelu (prečnika oko 1,5 cm) koja je nastala od pucnja, ugurali su žicu i počeli da je okreću. Životinja je neko vreme drhtala, a zatim se smirila. Kad su na zadnjoj nozi počeli da joj učvršćuju lanac, ponovo je počela da se rita i opire, a mehanizam za podizanje ju je u tom trenutku postavio nad lokvom krvi. Životinja je obamrla. Prišao joj je mesar s nožem. Mnogi su videli da joj se pogled koncentrisao na mesara, prateći njegovo približavanje. Opirala se ne samo kad je nož ušao u nju, već i s nožem u telu. Prema opštem mišljenju, to što se događalo nije bilo refleksna radnja – životinja se opirala pri punoj svesti. Dvaput su zabili nož u nju; umrla je tako što je iskrvarila.

Primetio sam da je smrt svinja ubijenih strujnim udarom posebno mukotrpna. Prvo ih osude na težak život zatvarajući ih u svinjce, a zatim ih vrlo brzo voze automobilskim cestama u susret sudbini. Noć pre klanja koju provedu u oboru za stoku, verovatno im je najsrećnija u životu. Ovde mogu da spavaju na piljevini, a uz to ih hrane i peru. Ali taj kratak bljesak je za njih poslednji. Skvičanje koje ispuštaju kad

dobiju elektrošok najžalosniji je od svih zvukova koje samo možete da zamislite.“

Iz knjige Filipa Kaploa „O ljudskoj dobroti“

„Koliko je nas svesno da se 95% od milion kokošaka-nosilja u Americi nalazi u takozvanom 'intenzivnom sistemu' ili 'sistemu rada na tekućoj traci'? To po pravilu znači da su četiri odrasle kokoške stisnute i zatvorene tokom celog svog kratkog života u onome što se obično naziva 'ćelija s kavezom'. Ti kavezici veličine 10 x 45 cm nemaju gnezda i napravljeni su od spiralne žice kako bi izmet propadao kroz dno. Budući da nemaju čvrsto dno koje bi mogle da grebu, kandže kokoške izrastu u vrlo dugačke, zapliću se i često do smrti zaglave u žici. To uzrokuje da se žica ureže i vremenom uraste u jastučiće na nožicama. Povrh toga, svetlo u baterijama je uključeno 18 sati dnevno kako bi se kokoška podstakla da neprestano nosi jaja. U proseku, takva kokoška snese jaje na svaka 32 sata tokom 14 meseci, nakon čega je ubijaju.“

„Danas jedna tipična farma pilića u 'razvijenoj' zemlji praktično nije ništa drugo do mučionica za njene zatočenike. Bez ikakvog prostora za grebanje zemlje, za izradu gnezda, valjanja u prašini, bez mogućnosti da pruže krila ili se jednostavno pomere, svi prirodni

instinkti kokoške se nemilosrdno guše. U takvim uslovima je neizbežno stanje stresa koje svoj izlaz traži u agresiji usmerenoj na suseda. I tako veće kokoške napadaju one slabije koje nemaju mogućnost da se spasu bekstvom i neretko postaju žrtve kanibalizma. Kako bi izašli na kraj s tim problemom, kokoške se 'obeskljunjuju'.

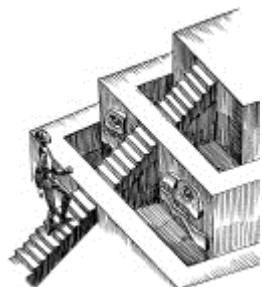
To je postupak sakacanja kojim se kljun, taj najvažniji kokošji organ, sačinjen od kosti, osjetljivog i rožnatog tkiva, nemilosrdno otkida užarenim nožem ili postupkom koji nalikuje giljotini. Ponekad se za života kokoške ovaj postupak obavlja dva puta.“

„Životinje možda najviše pate tokom prevoženja do klanice. To počinje s procesom utovara koji se odvija grubo i u žurbi. Životinje, koje u strahu i smetenosti padaju s klizavih mostića za utovar, često ostanu odbačene da umiru od zadobijenih povreda. Unutar preopterećenih kamiona, prve žrtve nastanu od posledica tiskanja i gušenja zbog krcatosti životinja.

Često se događa da životinje provedu do tri dana u kamionu bez hrane i vode, sve do samog istovara. Iscrpljujući žeđ i glad neretko prati i klimatski faktor: zimi ledeni vetr dovodi do opštег prevelikog prehlađivanja i mestimičnog smrzavanja, dok leti silna žega i direktni sunčevi zraci, zajedno s nedostatkom vode uzrokuju dehidraciju.

Verovatno je najužasnije stradanje teladi koja su samo nekoliko dana ranije bila podvrgnuta kastraciji i odvajanju od majke.“

„Treba s nekoliko reči pomenuti i kastraciju koja je, kako priznaju sami farmeri, izuzetno bolna i dugo vremena drži životinju u stanju šoka. U Americi, gde se ne primenjuje anesteziranje, proces se sprovodi na sledeći način: životinju rastegnu na zemlji i nožem joj presecaju mošnice, odstranjujući joj testise.“

Trijumf apsurda

Kako da sprečim upliv negativnosti u sebe? Pokušavala sam tako što sam menjala TV- kanale, ali sam onda shvatila da, izbegavajući nešto, stvaram suvišni potencijal.

Kao da se umnoži još više negativnosti. Da li novosti treba da percipiramo kao informaciju s druge planete?

Ili da budemo netaknuti događajima u Beslanu (teroristički napad u Rusiji koji se desio 2004. godine kada su teroristi zauzeli školu i gde je tokom trodnevne opsade život izgubilo 334 osobe, od kojih su 186 bila deca – prim. prev.)

Kakva bi reakcija trebalo da bude? Ipak nismo kamenje.

Kad kažemo kako ne treba da dopustimo da u nas prodre negativna informacija, to znači da se prema njoj odnosimo s distancom. Ne uzimajmo je k srcu, ne izbegavajmo je, ne idimo protiv nje i ne štitimo se od nje, već je pustimo da prođe pored nas. Ne treba brkati dva savršeno različita pojma: distancu i ravnodušnost.

Prema rečima istaknutih ljudi: ceo naš život je igra. Ako se predajete igri, dospećete pod vlast okolnosti i postati marioneta – dopustićete da sudbina upravlja vama. Život je u tom slučaju nalik nesvesnom snu – on vam se događa. Ali ako u igri učestvujete s distancom, kao gledalac, moći ćete da vidite realno stanje stvari i upravljate sudbinom prema svom nahodjenju.

Da biste svoj život preokrenuli u svestan san kojim možete da upravljate, pre svega je potrebno *da izadete iz igre dok ste istovremeno u njoj*. Igrajte svoju ulogu, ali sve što se događa posmatrajte sa strane da ne biste izvršavali tuđu volju. Drugim rečima, potrebno je da održavate *svesnost*. U suprotnom niste gospodarica svoje sudbine i život vam se odvija u skladu sa scenarijem koji odgovara nekom drugom, ali ne vama.

Vrlo je lako postati gledalac koji igra: samo treba da budete svesni u čijem se interesu vodi igra. Živimo u svetu koji je hijerarhija klatana

– energetsko-informacionih struktura koje deluju kao nadogradnja svojim materijalnim strukturama. Bilo koja igra se po pravilu vodi u interesu nekog klatna.

Bez obzira na prividnu složenost procesa koji se događaju u našem svetu, svi se oni svode na dve fundamentalne postavke: s jedne strane je konfrontacija – bitka klatana, a s druge se primećuje težnja svakog klatna da učvrsti svoju strukturu. Čime god se klatno bavilo, ono se trudi da ojača svoju strukturu, a da uništi tuđu. Sve što se događa je: stabilizacija i raspad.

Ako bilo koji događaj posmatrate kroz tu prizmu, sve postaje jasno. Istovremeno, s razumevanjem situacije, umesto poetskih iluzija, pojavljuje se svest o prozaičnoj stvarnosti. Koliko su puta ljudi, susrećući se sa okrutnošću, nepravdom i apsurdom, bili zbumjeni. Zašto? Jer, opšteliudske vrednosti su svima nama očigledne: mir, ekologija, milosrđe, ravnopravnost, pravednost. Kada će pobediti glas razuma?

Nikad. Zato što je u svetu klatana sve podređeno *dobrobiti strukture*, a ne ljudima – njenim elementima. Naravno, propagira se sasvim suprotno. Ali, budući da se celo čovečanstvo nalazi u nesvesnom snu na javi, može mu se nametnuti svaka laž: počev od toga da je žurka bez „Klinskog“ (skupocena

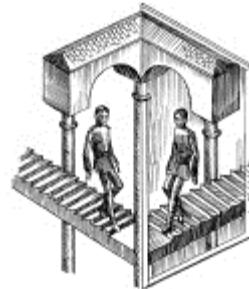
vrsta piva – *prim. prev.*) nezamisliva ili da je ekološki čist motor na vodonikovo pogonsko gorivo neefikasan.

Naivno je misliti da se tamo neko na vrhu vlasti brine o sreći i blagostanju građana. Ne zbog toga što se na vlasti nalaze samo cinici, uopšte ne, oni iskreno veruju da časno služe svojoj otadžbini. Ali zapravo, dok su na vlasti, nemaju kontrolu nad svojim postupcima. Struktura prisiljava sve – kako obične elemente tako i vođe – da nesvesno deluju u njenim interesima. Sve se događa samo po sebi – struktura je samoorganizovana.

Da bi se elementi naveli da rade za strukturu, potrebno ih je smestili u jedno informaciono prostranstvo: mediji, internet, komunikacije. Kad upadnu u takvo prostranstvo, ljudi sami sebe zatvaraju u ćelije. Samo im se čini da su samostalni u svojim motivima i delovanju. Delimično su samostalni, ali samo delimično. Stvar je u tome što energetsko-informaciona struktura navodi čoveka da želi upravo ono što njoj odgovara. Ako ne želite da se pretvorite u marionetu, potrebno je da razlikujete svedočanstva, kao objektivne činjenice, od smišljene interpretacije koju pokušavaju da vam nametnu s određenim ciljem.

Razmotrimo tragediju u Beslanu s tačke dva pomenuta procesa. I na jednoj i na drugoj strani ljudi su koristili kao „topovsko meso“ u

konfliktu između dve suprotstavljene strukture. Bitka je potrebna i jednom i drugom klatnu – iz nje crpe energiju i ostvaruju nameru da se međusobno unište. Zato jedna struktura u početku dopušta drugoj da se približi, da rasplamsa konflikt, a zatim je uništava. To je proces destrukcije. Kako stvari odmiču, pokreće se moćna informaciona kampanja koja veliki broj ljudi navodi da jednostrano razmišlja. Pod parolom jačanja bezbednosti, sprovodi se reorganizacija vlasti. To je proces stabilizacije. Nadalje se svi pozivaju na ujedinjenje u borbi protiv terorizma – opet je reč o stabilizaciji s ciljem pripreme za narednu bitku.

Obratite pažnju: ono što se ovde događa nije rat ideja i principa, već suprotstavljanje dve strukture. Svaka ideologija – bez obzira da li je religiozna ili politička – samo je deo scenografije. Ni jednom ni drugom klatnu uopšte nije stalo do nekakvih moralnih i etičkih normi. Ne ratuju ljudi, već strukture koje su ih pokorile. Ljudi su samo oruđe strukture. Fanatici–teroristi nisu svesni da im njihova svest više ne pripada. Oni služe kao uzorci materijala u koji će se pretvoriti čovek

kad postane element matrice. Žrtve i gledaoci takođe nisu svesni da ih na ovaj ili onaj način iskorišćavaju. Tako da ne treba hraniti iluziju u vezi s navodno neizbežnom pobedom zdravog razuma i humanizmom. Ako ste svedok užasne nepravde ili potpunog apsurda, ne budite ogorčeni i ne postavljajte pitanje zašto. Bolje se zapitajte o kakvom je ovde procesu reč: uništenju ili stabilizaciji.

Kao što sam već govorio, stvarnost ima dve strane: fizičku i metafizičku. Na fizičkom nivou svedoci smo bitke struktura. Na metafizičkoj je to bitka klatana. Suština je u tome da se bitka ne završava sve dok se hijerarhija klatna ne ustoliči na vrhu piramide. Kad se to dogodi, svet će se pretvoriti u matricu. Ostaje nam samo da nagađamo kako će to izgledati. Besmisleno je i naivno računati na glas razuma, trijumf pravednosti i bilo čije dobre namere. U poslednje vreme se situacija znatno promenila: savremeno ratovanje uopšte više nije ono što se ranije podrazumevalo pod zaštitom svoje otadžbine. Borba s terorizmom, u bilo kom obliku, predstavlja bitku klatna u čistom obliku. Učestvovati u takvom ratu znači podrediti svoj život interesima strukture.

Na isti način kako učešće tako i otpor ide na ruku strani koja se bori. Klatna postaju jača od bilo kakve reakcije – pozitivne ili negativne. Jedino sredstvo protiv destruktivnih klatana je *razotkrivanje njihovih skrivenih motiva*. Ona se uvek skrivaju pod religioznim, demokratskim, patriotskim, humanim i sličnim sloganima. Klatno koje je lišeno svih pristojnih scenografija, gubi niti pomoću kojih uspeva da kontroliše svest svojih sledbenika.

Kada vam prijateljski predlože da nešto učinite ili da se za nešto borite, odnosno da se bavite nečim što je za „sveopšte dobro“, možete biti sigurni da se radi o *interesima strukture*. Za klatno je od životne važnosti da misli i delovanje njegovih sledbenika budu usmereni na jednu stranu. Tome u prilog služi da se „opšte dobro“ prikaže kao lična korist: „Hajde da to uradimo zajedno i onda će svakom biti dobro.“ Međutim, u tom slučaju, lični interesi uvek odlaze u zadnji plan, nezavisno od vrste ideologije, kao u pesmi: „Danas nismo važni mi, kao pojedinci, već produktivnost radnog dana.“

Ideja o sveopštoj dobrobiti, miru i blagostanju je utopija, što se više puta potvrđivalo najobjektivnijim sudijom – istorijom. Ličnu sreću

ne možemo graditi baveći se sveopštom srećom. Sveopšta sreća je obična apstrakcija – sreća može da bude samo individualna. Ovom pitanju treba pristupiti s potpuno druge strane. Ako se svako bude bavio isključivo svojom ličnom dobrobiti, blagostanje će postati opšte. U suprotnom će se svako delovanje svoditi samo na jedno – građenje strukture.

Najbliže je problemu sveopštег blagostanja pristupila Anastasija, poznata po knjigama Vladimira Megrea. Ali čak su i njene ideje utopijske zato što ona ne uzima u obzir do kakvih razmera došao uticaj klatana. Podeliti svim ljudima po hektar zemlje da bi svako mogao da obrađuje svoje zavičajno imanje? Ali ko će njima, dragima, to dati?! Lepa, humana i poštena ideja. Evo gde bi moćnici u praksi mogli da pokažu svoju brigu o dobrobiti naroda.

Naravno, niko im je neće dati. I ne zato što zemlja košta. Jer, dopustili su šaćici oligarha da prisvoji društvenu imovinu po principu „bilo je zajedničko, postalo je njegovo“. Radi se o tome da je za strukturu daleko korisnije da pod kontrolom drži grupicu šahovskih figura, nego masu građana. A najbitnije je šta će se dogoditi ako bi svako prestao da radi za strukturu i počeo da brine za sopstveno blagostanje?

Za svaki sistem, lična sloboda njenih elemenata ne samo što nije povoljna, već je jednostavno pogubna. Ali evo šta je zanimljivo: zakone sistema ne donose i ne ispunjavaju konkretni ljudi na vlasti, već sam sistem. Sve se odvija samo po sebi. Miljenici klatna nemaju slobodu da postupaju po svom nahođenju, a sledbenici ni da to požele. Struktura se samoorganizuje tako da svi njeni elementi izvršavaju predviđene funkcije i pritom je svako uveren da sprovodi svoju volju. Elementu strukture se samo čini da je slobodan. Više od toga – ako nije spremam da prihvati slobodu, neće moći ni da je iskoristi.

Šta će čovek učiniti s hektarom zemlje ako je svojom svešću već napola urastao u matricu? Nema smisla buditi uspavanog pojedinca ako sam ne želi da se probudi. Malobrojni „probuđeni“ pokušavaju da prodrmaju svoje uspavanu sabraću. „Pa, otvori oči! Pogledaj gde si! U ćeliji matrice!“ A oni kroz san odgovaraju: „Otkači se, meni je i ovako dobro.“

Evo vam živog primera. Kada sam čitaocima poslao Newsletter o prirodnom načinu ishrane, neki su se jako uznemirili.

Našli su se čak i aktivni protivnici koji su tu informaciju dočekali na nož. Navodno, to nema veze s temom. Najbolje je da sve ostane kao pre: „Mi ćemo da spavamo, a ti nam pričaj o našim snovima, samo

nas ne budi.“ Došlo mi je da urliknem: „Aha, sad ste uhvaćeni!“ Upozoravao sam da nikog ne pozivam ni za sto, niti u snove. Transurfing nije priča za slatke snove, već hladan tuš za buđenje. Mirno spavajte i ne čitajte knjige koje su štetne po san.

„Uspavani“ su nezadovoljni što su ih uz nemirili, nisu svesni da struktura „napasa“ svoje pitomce na „farmi“ i prisiljava ih da istupe protiv svega što je strano. Elementi sistema se nalaze u narkotičkoj zavisnosti od njenih produkata i zato im se čini da oni to sami žele. Tako se događa da struktura „uspavane“ pojedince koristi za postizanje sopstvenih ciljeva, uvlačeći ih u proces stabilizacije i rušenja.

„Razbuđeni“, ali „neprobuđeni“ nisu svesni čak ni toga da nisu slobodni ni od samog Transurfinga. Ako je čovek stvarno otresao sa sebe paučinu opsesije, on postaje sposoban da samostalno odlučuje šta će i kako da radi. „Probuđeni“ više nema potrebe da traži istinu u

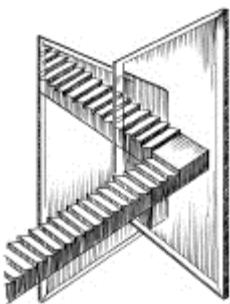
spoljašnjim izvorima – pronalazi je u samom sebi, čak mu ni Transurfing nije autoritet.

Ovde nije reč o tome da se treba odreći produkata sistema i osamiti se negde u planinskoj klisuri. Naprotiv, bilo koji snovi mogu biti ostvareni samo u okvirima ove ili one strukture. Jednostavno, radi se o tome ko jaše u kojoj ekipi: da li vi jašete klatno ili ono vas? Treba biti svestan: radim u strukturi za sebe ili radim za strukturu. Sam sistem, baš kao i njegove proizvode, možete i treba da koristite za sopstvene ciljeve, pod uslovom da to radite svesno. Zbog toga se i vredi probuditi.

„Prvog septembra se svuda uokolo svečano tiskala zabrinuto-radosna dečica sa cvećem. Gotovo sve su pratili roditelji, a mnogi školarci su imali raskošne bukete i skupe uniforme. Šetao sam ulicom gledajući tu prazničnu, bezmalo karnevalsku povorku. Raznобojна stvarnost se slila u jednu sliku: „Sve je u redu, sve ide kako treba, sve je kako i treba da bude.“ Sve je to učinilo da se „uspavam“.

Razbudila me jedna neobična okolnost. Odvojena od cele te praznične gužve hodala je osmogodišnja devojčica. Nije bila odevena neuredno, već vrlo siromašno i skromno, što mi je odmah upalo u oči. Cipele su joj bile kao izvađene iz smeća, a u

rukama je imala nekoliko jadnih cvetića, po svemu sudeći ubranih u bašti. U očima joj je bila skrivena neka ravnodušnost nesvojstvena detetu. Bilo je očigledno da je praznik ne raduje, da se sa svojom sudbinom odavno pomirila i da od sveta više ne očekuje nikakve poklone.

Verovatno su se njeni roditelji jako zadužili kod sistema, koji dobrovoljno svojim elementima daje pozajmice u vidu alkoholne euforije, kako bi još čvršće spavali. Sistem ne zanima tragedija ove devojčice, kao ni hiljade njoj sličnih. Potpuno istovetno strukturu ne brine ni tragedija u Beslanu. Ipak, ako pokaže zabrinutost, znači da na to ima neki svoj poseban pogled.

Sve ovo govorim zbog toga što se informacija strukture, bilo pozitivna bilo negativna, ne daje tek tako, već s određenim ciljem, ma koliko izbor bio „slobodan“. U principu ne postoje apsolutno nezavisni izvori informacija, zato što su svi oni pojedinačne karike jednog sistema – hijerarhije klatna. A cilj

klatna je, ponavljam, da stabilizuje strukturu koja se nalazi iznad njega, a da tuđu uništi.

Ne treba zaboraviti ni sopstvenu osvešćenost i razlikovati kad nešto pokušavaju da vam saopšte, a kad da nametnu. Ako informacija dolazi od klatna, možete biti sigurni da njegova struktura prati neke svoje ciljeve. Klatno uverljivo propagira, slatkorečivo brblja i poverljivo šapuće: „Pobedi tuđince – oni su za sve krivil!“, „Podrži svoje – oni će te učiniti srećnim!“ A glavno je: „Idi u korak sa životom, budi uspešan kao ljudi s reklamnog klipa!“ „Radi kao ja!“ Čak i ako informacija nema ideološku konotaciju, ona za klatno rešava jedan vrlo važan zadatak – privlači pažnju veće mase ljudi u stisak omče. Kada su čovekove misli sinhronizovane u jednom pravcu, njihovom svešću je lakše manipulisati. Najvažnije je ovladati pažnjom, a ostalo je stvar tehnike nametanja. Da se ne biste prepustili zombirajućem uticaju klatna, morate da održavate svesnost i da razlikujete činjenice od interpretacije. Inače se jednom možete probuditi u ćeliji matrice ili se nećete nikad probuditi.

Bitka klatana

Savremeni svet je takav da se danas retko koji čovek oseća bezbedno. Terorizam koji se sve više približava običnim, prostim ljudima, pa okrutnost i agresija.

Svi znamo da ljudi ponekad dospevaju u strašne situacije. Zašto im se to događa?

I kako se, koristeći principe Transurfinga, zaštititi od toga?

Da li je dovoljno samo verovati da će sve biti dobro?

Kao prvo, zastrašujuću informaciju treba propuštati da prođe kroz uši i preusmeriti pažnju na nešto drugo. Potom treba odbaciti osećaj krivice. Ne savesti, već baš krivice, dužnosti, obaveze. Posle straha i najgorih očekivanja, krivica je glavni uzrok svih nevolja. O tome sam već puno govorio i ponoviću još jednom. Osećaj krivice privlači kaznu u najrazličitijim oblicima – od sitnih neprijatnosti do velikih problema. Spoljašnja namera će u scenario neizostavno uključiti neku kaznu. Tako je sazdan šablon čovekove percepcije sveta: nakon greške sledi kazna, a duša i razum su s tim potpuno solidarni. Uz sve to, osećaj krivice znatno pojačava polarizaciju. Posledica toga je da sile ravnoteže na

„krivca“ navlače najrazličitije nedaće.

Ali kako se toga oslobođiti? Ne možemo da ugušimo osećaj krivice, a da ga se tek tako odreknemo – preduboko je usađen u nama. Duša i razum su dugo živeli s tim osećajem: da uvek nekome nešto duguju. Iz tog stanja može da ih izvuče samo konkretno delovanje.

A ono se sastoji iz sledećeg: *prestanite da se opravdavate*. Ovde se radi o onom posebnom slučaju kad lečenje bolesti kao posledice otklanja njen uzrok. Ne treba da ubedujete sebe da nikome ništa niste dužni. Samo pratite svoje uobičajene postupke, za šta vam je potrebna svesnost. Ako ste ranije imali naviku da se zbog i najmanje sitnice izvinjavate, zamenite je drugom navikom: da svoje postupke objašnjavate samo u slučaju kad je to zaista neophodno.

Ne treba da ubedujete sebe da niste obavezni. Neka osećaj krivice ostane unutar vas. Ali spolja ga ne pokazujte. Duša i razum će se polako navikavati na nov osećaj: ne pravdate se, dakle

tako i treba da bude, a samim tim vaša krivica jednostavno ne postoji. To će dovesti do toga da će povoda za „iskupljenje“ biti sve manje. Eto tako, po logici povratne sprege, spoljašnja forma će malo po malo dovesti u red unutrašnji sadržaj osećaj krivice će nestati, a s njim i prateći problemi.

*Šta podrazumevamo pod dve strukture koje su međusobno
suprotstavljene?*

*Na primer, postoji klatno romantike, klatno hrišćanstva, klatno
demokratije...*

*Da li su sva ona različiti nivoi hijerarhije jednog istog, globalnog
klatna? Ili su klatno romantike i klatno hrišćanstva različite,
međusobno
suprotstavljene strukture?*

Nije mi poznato kako su do detalja obrazovana ta klatna. Da bismo ih razumeli, sasvim je dovoljan okviran model. Klatno je energetsko-informaciona struktura koja služi kao nadogradnja neke strukture. Na primer, romantika nije struktura. Takođe nisu ni demokratija ni religija. Ali crkva jeste struktura. Organizacija terorista je struktura. Države koje se bore protiv terorista takođe su strukture.

Ali teroristi ne postoje sami po sebi – oni izražavaju interese struktura iznad sebe. Neću suditi kakvih tačno, jer nisam političar.

Ne shvatam zašto mislite da će jednom postojati matrica? Ona već postoji, proces se praktično završava.

A što se tiče piramide, glavno klatno se već odavno oblikovalo – to je klatno novca.

Sa ovim ne mogu da se složim. Novac je samo atribut. Na fizičkom planu se odvija novčana razmena, a na metafizičkom energetska. Energija ne osigurava samo proces međusobnog delovanja klatna i ljudi, nego i svih živih bića.

Kao prvo, malo je čudan pesimističan ton autora Transurfinga.

Kao drugo, svet će izgledati isto kao i sada, budući da hijerarhija klatna ionako završava na jednom vrhu – klatno planete Zemlje i matrica odavno postoje.

Pesimističan je ton samo kad je reč o celom društvu. Transurfing može da pomogne retkim pojedincima koji već sami znaju, pa su spremni da prihvate to Znanje. Ostala masa ljudi se neće probuditi. Generalno, ne bih se bavio nagađanjima kako je organizovana hijerarhija klatna. O tome se može samo spekulisati. Stvarnu sliku nikad nećemo videti – neće nam biti dopušteno.

Zanima me nešto vezano za tragediju 11. septembra u Americi.

Ne mogu da pobegnem od misli da su Amerikanci, koji su snimali i po celom svetu emitovali filmove o katastrofama, upravo sami stvorili takvu katastrofu u stvarnom životu.

Ili bar njen scenario. Šta mislite o tome?

Ovde se radi o implementaciji kolektivne svesti. Svet je ogledalo u kome se odražavaju misli i namere ljudi. Mediji, koje šire vesti o ratovima, katastrofama, kriminalu i nesrećama, u ulozi su oruđa

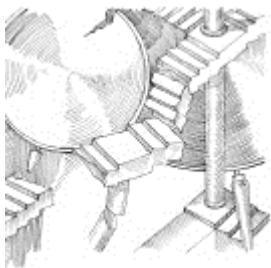
destruktivnih klatana koja iz konflikata crpe energiju. Po pravilu, vesti donose isključivo informacije o onome što se „loše dogodilo“. Tako se prikuplja više emocija. Slične novosti ne samo što interesuju, već zabrinjavaju ljude. A upravo je to i potrebno klatnima.

Emituje se film u kome je svet prikazan kao opasno i agresivno okruženje. Gledajući taj film, postajemo sigurni da je takva i stvarnost i samim tim oblikujemo misaonu sliku. U ogledalu sveta se takva slika odražava i otelotvoruje u stvarnost. Kao posledica toga, ponovo nam pristižu loše vesti. Dobijamo zatvoren krug.

Aktivistima iz sveta šou-biznisa čak i ne pada na pamet da snime emisiju o „dobrom što se dogodilo“, makar samo kao novost. Naime, takva emisija bi se izdvojila iz kontinuiranog i zamornog toka negativnosti i bez sumnje privukla pažnju. Ali ne. Sve informacije se nude prvenstveno u interesima destruktivnih klatana. Eto do kog je stepena uvećan njihov zombirajući uticaj.

Živimo u Izraelu. Naše pitanje je kako deci od četiri-pet godina objasniti događaje (terorističke napade, saobraćajne nesreće itd.) na način da ne budu usisani u Vrtlog klatna?

Deci tog uzrasta ne možete „objasniti događaje“. Ona će bolje od vas shvatiti šta treba da znaju i na koji način da shvate. Zbog osećaja sopstvene bespomoćnosti u agresivnom svetu, odrasli deci nameću da su ona samo mali ljudi koji ništa ne razumeju i ne umiju. Drugim rečima, prebacuju na njih sopstvene podsvesne projekcije.

Međutim, deci treba nuditi sasvim obrnute stvari. I tim pre im ne treba „objašnjavati“ negativne događaje, usmeravajući još više njihovu pažnju na njih, već obrnuto – na sve načine ogradićati dečju svest od svega toga. Po mogućnosti, detetovo mentalno prostranstvo treba održavati u čistoći, budući da se, kao što znate, na temelju slike misli pojedinca oblikuje njegov individualni sloj sveta u kome će živeti.

Prostranstvo varijanti

Nedavno mi je preporučeno da pročitam knjigu o Transurfingu. U knjizi postoji nešto neobjašnjivo tačno, ispravno.

Puno toga što se u životu događa dobija svoje objašnjenje. Hvala vam. Prosto za to što ste rizikovali i dali ljudima još jednu šansu da postanu ljudi.

Zahvaljujem vam na lepim rečima. Međutim, nisam rizikovao (Bože sačuvaj!) niti sam ljudima davao šansu da postanu ljudi. Ne preuzimam na sebe tako puno odgovornosti. To Znanje nije moje, ono objektivno postoji – ne u knjigama, već u prostranstvu varijanti – nezavisno od toga da li vam se dopada ta misao ili ne. Takođe nema smisla upoređivati Transurfing s drugim sličnim učenjima. Na primer, sa Simoronovim ili nekim drugim.

Osim ovakvih zahvalnih pisama, ponekad (iako vrlo retko) stižu mi pisma suprotnog karaktera koja zrače hladnim neprijateljstvom. Kad saznam da je „u Transurfingu uzeto to i to iz neke tehnike“, u meni se javlja pomešan osećaj začuđenosti, zbunjenosti i nemoći koje čovek oseća razgovarajući s kompletним tupanom. Dođe mu da u očaju poviće: „Pa kako je moguće da ne razumete?!“

A šta je sve i odakle kod Simorona „zguljeno“? A učenje koje mu prethodi, od koga je „liznuto“? Zašto ne upoređuju s Blavackom, Rerihom, Gurđijevim, Uspenskim? Verovatno zato što ih nisu čitali. Priznajem, nisam ih ni ja čitao, ali znam da na različite načine pišu o istom. Svako učenje ima svoju epohu i obrnuto. Koliko god bilo škola i načina gledanja na svet, svi oni odražavaju suštinu jedne stvarnosti. Tačke gledišta su različite, ali stvarnost je zajednička! Zar to još uvek niste shvatili?

Pokušajte da pronađete učenje koje ne bi imalo ništa zajedničko s nekim drugim. Ako bi se takvo i pronašlo, ticalo bi se drugih stvarnosti. Ali ljudski razum nije u stanju da stvori ništa što se ne bi odnosilo na naš svet. Čak se i fantastika pre ili kasnije otelotvorí u stvarnost. Pisci naučne fantastike opisuju realnost koja se (možda, do sada) nije realizovala. Ali zapravo sve te ideje i slike, baš kao i snovi, nisu produkt razuma već objektivno i stacionarno postoje u jedinstvenom polju informacija. I svi, kako „učitelji“ tako i obični ljudi, imaju zajednički pristup istoj banci podataka. Tako da mi ne preostaje ništa drugo nego da saosećam sa onim ko traži nešto načelno novo.

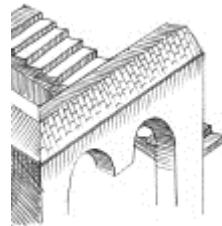
Upoređujući jedno učenje s drugim, možemo doći i do samih Upanišada. (Čuli ste za njih?) Ali u čemu je smisao? Sva ta znanja

potiču iz jednog izvora. Zbog toga, do jednih istih otkrića neretko dolaze različite osobe nezavisno jedna od druge, a mnogi novi trendovi istovremeno nastaju na različitim delovima planeta.

Svako ima pristup informaciji iz prostranstva varijanti. Sve je vrlo jednostavno: idi, isto kao što ideš u biblioteku, i uzmi koju god hoćeš knjigu s bilo koje police. Jedini uslov je poverovati u svoje sposobnosti, iskoristiti svoje pravo na pristup Znanjima, a zatim imati nameru da ta Znanja dobijete. Postavljajte sebi pitanja i usudite se da na njih sami odgovorite. Ko se usudi, taj dolazi do otkrića, komponuje muziku, piše knjige, stvara remek-dela iz različitih oblasti. Znanje se otkriva onima koji su obznanili svoju nameru da ga SAMOSTALNO UZMU.

Na primer, može se reći da najneverovatnija i najgrandiozniјa otkrića pripadaju najhrabrijim ljudima koje je nauka ikad poznavala u istoriji – Albertu Anštajnu i Nikoli Tesli. Prema rečima samih naučnika, otkrića se nisu rađala u njihovoј glavi, već su dolazila spolja, kao znanja pristigla niotkuda. Pritom, mora se primetiti da se nijedna nova teorija nije pojavila odjednom, kao bljesak usamljene zvezde na mračnom nebnu. To je uvek bilo propraćeno paralelnim istraživanjima različitih osoba koje su vrlo često gotovo istovremeno dolazile do jednih istih zaključaka. Svi koračaju pod istim nebom.

Uprkos opšteprihvaćenim mišljenjima, možemo sa sigurnošću da govorimo šta je radio upravo Nikola Tesla a i da u tome ne bude principijelne greške. Podjednako uspešno možemo da tvrdimo da otac teorije relativiteta nije Anštajn, već Hendrik Lorenc i u tome će biti velik ideo istine. Jer „preobražaji Lorenca“, koje pokazuju da se s približavanjem brzini svetlosti linearne veličine tela smanjuju, masa povećava, a vreme usporava, bili su poznati ranije. Ali Ajnštajn je imao hrabrosti da stavi završne tačke na „i“. Od onih koji su mogli, ali se nisu ranije usudili da to učine, razlikovala ga je samo jedna osobina: imao je odvažnost da sebi dopusti to pravo.

Svaki čovek je sposoban da samostalno čini otkrića. Ali mnogi jednostavno ne znaju za to ili ne smeju da se USUDE jer računaju da će informacije dobiti iz tuđih ruku. Nema ništa loše u takvoj težnji. Svako ide svojim putem. Uistinu, odvažiti se i prekoračiti crtu iza koje se iz magnetofona pretvaraš u prijemnik, ne samo što je komplikovano, već je i jako neobično. Otprilike kao kad prvi put skočiš s padobranom. Nekome to jednostavno nije potrebno, Međutim, uvek se nađe neko ko okleva i onda počinje da razmišlja:

„S obzirom na to da meni nije dato, onda nije ni tebi. Misliš da si bolji od mene, je l...?“ Jer, energija nerealizovane namere je ostala i treba je negde usmeriti. I onda se namera preusmerava na drugu stranu, na primer, na pokušaje da se drugi okrive za profanaciju, plagijat (ne daj Bože!), neutemeljenost i tako dalje. Ne postoji ništa jednostavnije. To je jedan od načina da se potvrди sopstvena važnost i obznani sopstveno postojanje. Ali daleko od toga da je to najbolji način.

Još je zanimljivije kad čitalac s vrlo teškim teretom znanja i ubedenošću da „zna praktično sve, pa čak i malo više“ izjavljuje da za njega ovde nema ničeg novog. Nakon što površno protrči kroz tekst i uoči nekoliko poznatih pojmoveva tipa „namera“ ili „važnost“, on ceremonijalno uzvikne: „Pa to je Kastaneda!“ I, ne shvatajući apsolutno ništa po pitanju suštine, zaklopi beskorisnu knjižicu – za njega je to završena faza – i odjuri dalje. Ne dotiče ga to što su učenje don Huana i Transurfing dve direktno suprotstavljene strane stvarnosti. U tom pogledu se uvek osećam kao najveća neznalica: ponekad iščitavam delove svojih knjiga i otkrivam nešto novo.

I ponovo, bez obzira na to što u konkretnom slučaju nemaš posla s potpunim tupoglavcem, već, naprotiv, s elokventnim intelektualcem, javlja se isti osećaj zbumjenosti i nemoći

zbog nemogućnosti da se nekako opravdaš. Beskorisno. Filteri na očima i ušima takvog oponenta propuštaju samo ono što je u skladu s ulogom koju je odabrao: „Ja mogu nekog da kritikujem, okrivljujem, znači da nešto vredim!“

To je vrlo nezahvalan posao – okrivljivati, pa čak i opravdano. Ponosan na sebe, onaj koji okrivljuje, oseća nešto poput unutrašnjeg trijumfa. Ali taj mali intimni trijumf nije vredan neprijatnih trenutaka koji potom slede. Sile ravnoteže će sigurno udesiti da se sam nađe u ulozi okrivljenog. Više puta sam se u to uverio: dovoljno je da se zanesemo i počnemo nekome da dokazujemo da tobožje nije u pravu, a da se slika brzo preokrene. Niste to primetili?

Prikladno je da ovde pomenem knjigu Stivena Kinga „The Langoliers“. Radnja se zasniva na ideji da se prošlost i budućnost negde skladište, kao na filmskoj traci, a efekt vremena se manifestuje samo u rezultatu pokretanja pojedinačnog kadra u kome se osvetjava sadašnjost. Knjiga je toliko zanimljiva da se isplati opisati kratak sadržaj.

Jednom prilikom se nekoliko ljudi probudilo u avionu i na svoje zaprepašćenje shvatilo da su svi ostali putnici, uključujući i pilote, nestali. Na sreću, među njima se našao jedan putnik koji je znao da pilotira i prizemlji avion. Ali to im nije puno pomoglo jer se ispostavlja da se ispod njih, gde treba da se ukažu svetla gradova, proteže crna pustinja, a na radio-frekvencijama vlada grobna tišina. Gde je nestao zemaljski život?

Oni se uspešno prizemljaju na jednom aerodromu, ali ih tamo očekuje nešto što prevazilazi i najgoru noćnu moru. Avioni, zgrada aerodroma, svi materijalni objekti, čak i restoran s hranom – sve je bilo tamo, samo su nedostajali ljudi.

Svuda uokolo vlada mrkli muk. Nema struje, telefoni ne rade, hrana nema ukusa ni mirisa, uopšte nema nikakvog kretanja. To je bio svet prošlosti, preostao iza kadra koji se pomerio napred.

Uskoro su začuli kako se za horizontom pomalja neki užasavajući šum koji nije nagoveštavao ništa dobro. Pred njihovim očima je materijalni svet počeo da se urušava u prazninu. Kao što je primetno, materija se, za razliku od informacije, ne čuva večno. Neko od njih je prepostavio da su upali u vremensku rupu i da se nazad mogu vratiti isključivo istim putem. Brzo su pohitali u avion i poleteli u suprotnom pravcu, jedva uspevajući da prestignu staru realnost koja

ih je proždirala. Posrećilo im se da ponovo prođu kroz vremensku rupu, ali kada su sleteli, dočekao ih je onaj isti prazan aerodrom.

Međutim, novi prizor nije nalikovao prethodnoj stvarnosti koja je zračila grobnom hladnoćom. Boje, zvukovi i mirisi su bili normalne punoće. Ali nadolazeća uznemirujuća tutnjava govorila je da se nešto mora dogoditi: ili spas ili neka jeziva smrt. I, pred njihovim očima su se, bukvalno iz vazduha, pojavile figure ljudi i sve se pokrenulo u ritmu svakidašnjeg života. Ispostavilo se da su putnici u vremenu kreirali kadar i našli se u budućnosti, nakon čega je sadašnjost sama došla do njih.

Zašto vam sve ovo pričam? Zato da bih pomoći pametne mine postavio nekoliko glupih pitanja. Da li je King zaslužan za to što je „osmislio“ prostranstvo varijanti? Ne, predstave o vremenu kao o kadru na filmskoj traci su postojale i ranije. Stiven King se, prema njegovim rečima, više puta nalazio u situaciji kad su ga gotovo optuživali za plagijat, zato što su se u delima drugih autora pojavljivale slične ideje.

Da li je dostignuće Transurfinga u tome što je prostranstvo varijanti prešlo iz područja fantazije u stvarnost? Takođe – ne. Fantastika sama po sebi jednostavno ne postoji. Četrdesetih godina prošlog veka, Nikola Tesla je uz pomoć snažnih

elektromagnetnih polja demonstrirao takve manipulacije s vremenom i prostorom da je u vremensku rupu propao ceo brod ratne mornarice SAD-a. Preživeli ljudi koji su učestvovali u tom eksperimentu na neobjašnjiv način su se materijalizovali na drugom mestu u drugo vreme i doživeli veliki psihički šok.

Dakle, ako je naš cilj da ispratimo ceo niz „prosvetljenih“ sve do onog prvog, koji je obznanio postojanje prostranstva varijanti, plašim se da ćemo morati da se otisnemo u dubinu prošlih vekova. Zaista, ne postoji ništa novo pod Suncem. Životi ljudi se neće promeniti, ostaće iste one greške i lažni stereotipi. Bez obzira na mnoštvo duhovnih učenja koja s različitih gledišta izlažu jednu istinu, čovečanstvu nešto ne dozvoljava da se urazumi. Čini se da takvo stanje stvari najviše uznemirava one „zNALCE“ koji sve vreme galame da im tobоže nije prezentovano ništa novo. Mogli bismo da pomislimo da će jednom doći mesija s takvom neverovatno „novom“ teorijom od koje će im jednostavno zastati dah i zbog koje će, rastopljeni od miline, sklopiti dlanove i biti ozareni bljeskom prosvetljenja: „E, to je to! Sad smo shvatili!“

Ne, neće se prosvetliti. „ZNALCI“ imaju sasvim drugačije namere – oni ne traže znanje, već „šupljine“. Pa, neka ih. Vredi li trošiti energiju na ispraznu polemiku s njima? Transurfing ima suprotan zadatak –

da doneše drevno (ne novo!) Znanje onima kojima je potrebno. Potrošio sam vreme na slična razmišljanja samo zato, dragi čitaoci, da bih još jednom objasnio cilj svoje intelektualne posete. Pred vama ostajem iskren. Suština Transurfinga je izložena u obliku u kome je i meni samom predata. Sve je stvarno. I Čuvar takođe realno postoji. Jedino što ne mogu da kažem, gde on tačno obitava, jer se nakon prvog susreta više nije pojavljivao. Iako to samo potvrđuje da sve ide kako treba. U suprotnom slučaju bi me jednostavno „odspojili“ sa izvora informacija. Stoga vam govorim o svemu što mi je poznato. A vi sami odlučite da li vam je to potrebno ili ne.

Volim da čitam literaturu koja se bavi fantazijama, kao i naučnu fantastiku. Dok čitam, osećam da se nalazim u istoj stvarnosti kao i junaci.

I kada završim s čitanjem, još nekoliko dana „živim“ u tom svetu. Stvarnost koja me okružuje biva potisnuta u drugi plan, ništa me ne brine i ne uznamirava.

Znam da će proći za nekoliko dana, a ja to ne želim. Čini mi se da me je u znatnoj meri zahvatilo klatno. Da li je to tako? Ako jeste,

znači li to da ako sedim pred TV ekranom ili čitam knjigu, treba da odbacim sva osećanja? Ali meni se to dopada. Šta činiti? Da li je realna moja mašta da kročim u druge svetove?

Klatna s tim nemaju nikakve veze. Kad se nalazite pod utiskom onoga što ste videli ili pročitali, vaša duša je podešena na odgovarajući sektor prostranstva varijanti – ona, grubo govoreći, dobija informaciju, a razum je interpretira i promišlja, odnosno vrti je u svom logičkom aparatu, na sličan način kako to čini kompjuterski program kad obrađuje ulazne podatke.

Svet fantazija nije izmišljen – on realno postoji, ali na metafizičkom – nerealizovanom planu. U taj svet teško da možete dospeti budući da je za otelotvorenje u našoj stvarnosti svega onoga što u njemu postoji potrebna ogromna potrošnja energije. To ne znači da scenario i dekoracije takvog sveta ne mogu da budu realizovani. Natprirodni događaji i likovi su nestvarni samo u odnosu na sadašnju realnost, kao što je nerealno užareno Sunce u poređenju sa Zemljom. Drugim rečima, svet fantastike, kao i svet snova, nalazi se u sektorima prostranstva varijanti koji su veoma udaljeni od tekućih – do njih ima mnogo da se „leti“.

Boraveći u mislima u svetu fantastike, vi budni sanjate. I nema ničeg strašnog niti išta loše ako u tome uživate. Filmovi i knjige su predivne ljaljaške za dušu i razum. Jedino što, lebdeći u oblacima, rizikujete da ispadnete iz konteksta stvarnosti koja vas okružuje i

koja nije raspoložena da vam samo ugađa. Ako ne upravljate stvarnošću, ona će početi da upravlja vama.

Zato je, s praktične tačke gledišta, neprestano boravljenje u nerealizovanom svetu nepovoljno – to je kao da ceo život prespavate. Iako kod kreativnih ličnosti duša stalno lebdi u metafizičkom prostranstvu u potrazi za novim idejama. Ali jedno je aktivno stvarati, pretvarajući ideje u stvarnost, a sasvim drugo pasivno ploviti u okeanu snova. Transurfing je pre svega aktivna način postojanja ne samo kad plivate, već kad aktivno veslate ka cilju. Svet odražava izbor namere: ili jurite za snovima ili oni sami dolaze k vama. I nije nužno da ih tražite u svetu Čudesa – stvarnost može da bude daleko punija i interesantnija, makar zbog toga što ste sposobni sami da je stvarate, ako budete imali nameru. To je nešto teže od kompjuterskih igrica, ali, bez sumnje, daleko privlačnije – samo treba znati pravila i pridržavati ih se.

U poslednje vreme me zanima sledeće: ko je u prostranstvo

varijanti postavio sve ono što se u njemu nalazi?

Kako se to tamo stvorilo? I zašto? I šta se dešavalo pre nego što

je neko sve to tamo postavio?

Biću iskren: ne znam. Mogu jedino da prepostavim: prostranstvo varijanti niko nije „stvarao“, oduvek je postojalo. Ljudskom razumu se

čini kako je sve na ovom svetu nešto ili

neko sazdao, kao i da ima svoj početak i kraj. Najverovatnije – ne sve. Plašim se da čak i kad bi se čovekova svest uzdigla u meri u kojoj on prevazilazi svesnost školjke, da ni to ne bi bilo dovoljno da spozna te stvari. U svetu postoje pitanja koja su toliko neshvatljiva da su jednostavno izvan kontrole razuma. Jer, razum je samo logički automat, iako poseduje sposobnost da apstraktно razmišlja.

Stoga mi nivo mog apstraktnog razmišljanja dopušta da sačinim samo primitivan matematički model. Ako nečiji uslovni stepen svesnosti usmerimo ka beskonačnosti pri kojoj se nivo svesti pretvara u tačku, postavljeno pitanje se svodi na sledeće: „Zašto je meni, tački, dopušteno da zauzmem sve položaje u koordinatnom sistemu?“ Ko je stvorio koordinatni sistem? Kome je to potrebno? A šta je bilo do tada? Ali ako toj tački kažemo da osim površine postoji još trodimenzionalno i n-dimenzionalno prostranstvo, ona će potpuno „prolupati“.

Ali možda vaša mudra drevna duša zna odgovor na to pitanje?

Odvažnost bogova

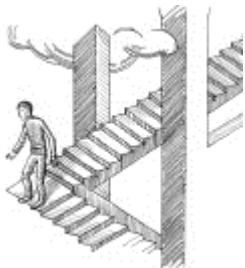
Kako zamišljate život bez klatana, u kome će svi ljudi biti svesni i odlučno koristiti svoju nameru i izbor?

Bez klatana je život nemoguć, tačnije – ne možemo ih uništiti ili izbeći. Suština je u tome da klatna iskoristimo za sopstvene ciljeve, da ne budemo njihova marioneta. Ako imate u vidu pitanje da li na Zemlji ima dovoljno bogatstva za sve članove zajednice u kome svako ostvaruje svoje pravo izbora, ne morate da brinete. Neće svi ljudi postati osvešćeni; mnogi pokazuju interesovanje, ali se malo ko naoružava znanjima.

Da li postoji način da se nekako odredi koliko svesno razmišljamo, tj. „ne spavamo“? Da li postoji neka mentalna tehnika?

Čak je i u budnom stanju čovekova svesnost – unutrašnji kontrolor – veći deo vremena uspavana. Mnoge stvari se rade automatski, misli lebde negde u oblacima, svest se nalazi u stisku omče nekog klatna. Ispostavlja se da je najprirodniji san na

javi, kad čovek pada pod uticaj okolnosti i nije svestan svojih postupaka.

Da bi se situacija kontrolisala, treba se probuditi, aktivirati unutrašnjeg čuvara, sa strane pogledati na sebe i ljude koji nas okružuju. Ne spavam ako sam svestan toga šta, kako i zašto radim u određenom trenutku. Izvršavam svoju ulogu i istovremeno posmatram sve što se događa kao gledalac koji učestvuje. Vrlo je važno sledeće: kontrola razuma ne sme da bude usmerena na sopstveni scenario razvoja događaja, već na poštovanje principa koordinacije namere, kretanje u skladu sa tokom i praćenje stanja duševnog komfora u trenutku donošenja odluke. Transurfing donosi rezultate samo ako se ispune ti uslovi.

Možda prostranstvo varijanti ne postoji? Možda ga čovek sam stvara?

Na pitanje učenika da li je tačno da je on Bog, Sai Baba je odgovorio: „I ti si Bog. Jedina razlika među nama je u tome što ja to znam, a ti – ne.“

Postoje različite interpretacije jedne iste suštine. Eto, vi se pozivate na Sai Babu, a sami ne razumete šta on pokušava da vam objasni. On vam govori da prestanete da tražite istinu u tuđim

izvorima, da pogledate u sebe i tamo ćete pronaći odgovore na sva pitanja. „Pogledati u sebe“ nije apstrakcija. Jednostavno sebi postavite pitanje i odvažite se da na njega sami odgovorite. Transurfing je, kao i sva slična učenja, potreban samo da bi nam se otvorile oči. A dalje svako može da korača samostalno, gde i kako poželi. Više puta sam o tome govorio. Najbitnije je održavati svesnost kako bi oči bile otvorene. I biti odvažan, iskoristiti svoje zakonito Pravo Gospodara svoje stvarnosti. Jer, vi ga imate! Drugima samo nedostaje dovoljno odvažnosti da ga sebi daju. A vi ga uzmite, to je sve što treba da učinite.

Što se tiče pitanja o prostranstvu varijanti, da li realno postoji ili je samo u vašoj mašti, moj odgovor je: da, zaista postoji. Kao prvo, postoji veliki broj pouzdanih činjenica koje svedoče o tome, među kojima ću navesti samo jednu: fenomen polaznika akademije Vjačeslava Bronikova koji je priznat od strane oficijelne nauke. Kao drugo, prosudite sami. Od davnina je kamen spoticanja u naučnim diskusijama bila dilema: idealizam ili materijalizam. Da li je svet zaista materijalna supstanca ili predstavlja iluziju? Jer, oba gledišta imaju podjednake osnove.

Odgovor zapravo leži na drugom nivou. Ne treba tražiti absolutnu istinu u pojedinačnim manifestacijama mnogovrsne stvarnosti. Treba se samo pomiriti s činjenicom da stvarnost ima dva oblika: fizički, koji možemo da dotaknemo rukama, i metafizički, koji se nalazi izvan okvira percepcije, ali ništa manje objektivan. Oficijelna nauka prednost daje prvoj formi, dok ezoterija drugoj. U tome je čitav njihov spor. Dok u suštini nema o čemu da se spori – samo treba prepoznati dualizam našeg sveta.

Svet je dualno ogledalo s čije se jedne strane nalazi materijalna vasiona, a s druge se prostire crni beskraj prostranstva varijanti.

Šta ćete videti kad „pogledate u sebe“? Sve i ništa. Ništa zato što je mozak samo primitivan biokompjuter. Sve – zato što ima pristup beskonačnom polju informacija odakle stižu svi uvidi prosvetljenja, otkrića, intuicija i vidovitost. I to još nije sve.

Energija misli pod izvesnim uslovima može da materijalizuje određeni sektor prostranstva varijanti. Čoveku je data sposobnost da oblikuje sloj svog sveta – svoju pojedinačnu

stvarnost. U tom smislu je on Bog, ali samo pod jednim uslovom: gospodar mora da iskoristi svoje pravo gospodarenja. Ako čovek smatra da može da upravlja stvarnošću, ona će mu se i potčiniti. Ali ako ne, onda će realnost upravljati čovekom. On uvek dobija ono što izabere. Jer, on je Bog.

*Do sada mi nikako nije pošlo za rukom da pronađem
pravog gurua. Možda nešto sa mnom nije u redu ili to nisu moja
vrata i cilj?*

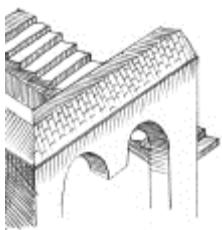
Na vašem mestu bih samog sebe proglašio za gurua i rekao da ja najbolje znam kako i šta treba da radim. Ako imate dovoljno smelosti da tako učinite, više vam neće biti potrebni nikakvi učitelji.

*Moje pitanje se tiče, ako tako mogu da se izrazim, lične
osetljivosti na društveno mnjenje.*

Tvrdite da, u skladu sa zakonom ravnoteže, što lošije mislimo o nekome, ta osoba će biti uspešnija. A šta je s crkvenom anatemom?

Kad su čoveka na sve strane proklinjali, to se za njega uvek loše završavalo.

Kao prvo, ništa ne mogu absolutno jednoznačno da tvrdim. Zar mislite da neko zna absolutnu istinu? Ona zapravo i ne postoji. Zašto, prema vašem mišljenju, stalno ponavljam da svet ima dve strane – fizičku i metafizičku? Jedino što možemo da tvrdimo je da je stvarnost mnogostrana i da konstatujemo neke njene zakonitosti. Ne treba verovati pojedincima koji uzimaju u obzir samo jednu stranu i pokušavaju da je prikažu kao absolutnu istinu. Ne sme se biti tako naivan u svetu klatana. Nadam se da me niko od Transurfera ne uvrštava među duhovne učitelje čovečanstva. Ja sam samo prenosnik znanja iz prostranstva varijanti, ali ako me neko nešto pita, ja ću odgovoriti. Transurfing pre svega podučava kako da budemo sami sebi učitelji. Bez sumnje, VI TO MOŽETE, ako sebi date to pravo. Ali, za svaku budalu će se naći guru.

A sad što se tiče vašeg pitanja. Naprotiv, postoji mnoštvo primera kad je vladar ili viši činovnik bio predmet sveopšte mržnje, a živeo „srećno do kraja života“. Dok sveopšti miljenici, s druge strane, uopšte nisu leteli na krilima blaženstva. Radi se o tome da energija prokletstva ili blagoslova ne dolazi do osobe na koju je usmerena – nju oduzima klatno. Da bi se pridobila ljubav ili mržnja veće grupe ljudi, treba postati miljenik klatna. Miljenik nije samo pojedinac – on se nalazi pod zaštitom klatna koje i guta ogromnu količinu energije. Zašto nekog miljenika odjednom uklone sa pozornice – drugo je pitanje.

Pišete: „Ako dopustim svetu da se brine o meni, sve se završava uspešno i to besprekorno funkcioniše.“ uverila sam se da to funkcioniše i da sam sposobna. Samo treba dopustiti svetu da se pobrine i onda zaista sve ide dobro. Jedini problem je u tome što je potrebna jako velika snaga da budemo slabi i održimo stanje „dopuštam svetu da brine o meni i neću mu davati savete u Vezi s tim kako to treba činiti“.

Postoji dobra izreka: „Potrebna je velika snaga da budemo slabi“. Ali nije sve tako teško. Zapravo je to pitanje navike, a samim tim i

vremena. Najvažnije je dosledno koristiti ogledalo. „Imajte smelosti“ da sve prebacite na sloj svog sveta. Neka vas on „uzme u naručje“ i ponese. Samo ne zaboravite da ponekad treba upotrebiti i noge, odnosno raditi ono što je neophodno i oslanjati se na svet u razumnim granicama. I nemojte da se ljutite na njega ako se ne pobrine o vama. Kad igra s ogledalom pređe u naviku, faktički ćete se sve vreme nalaziti u „naručju“ svog sveta.

Transurfing je za mene postao svakodnevna rutina. Prvih dana su me preplavljavali osećaji da u rukama držim knjigu koju sam želeo ceo svoj život.

Da, da, upravo želeo, jer ranije nisam imao predstavu ni o kakvoj nameri, a sada je to za mene sasvim normalno. To me nimalo ne brine, nije u tome stvar. Već – da li tako i treba da bude?

Naravno, to je normalno, čak je i sjajno. Kad magija pronikne u svakodnevnicu, postaće Gospodar svoje stvarnosti. Upravljujući tokom svojih misli, upravljaćete stvarnošću. U suštini, svako od nas

leti u bezgraničnom prostranstvu varijanti na svom ličnom zvezdanom brodu.

Ako se odvažite da sednete za komandni pult, moći ćete da upravljate svojim brodom. Tamo nema nikakvih poluga i tastera. Svu navigaciju pokreće vaša namera. Ali ako odbijete da upravljate, njegovo kretanje će biti zavisno od okolnosti. Ako vi ne upravljate stvarnošću, ona upravlja vama. Vaš zvezdani brod je sloj vašeg sveta. Možete s njim da radite šta god poželite. Ali većina ljudi ili ne zna šta MOŽE ili to jednostavno ne čine.

Slažem se s vama da svako ima svoje ciljeve. Ali pogledajmo to s druge strane. Ko odlučuje o tome da li je to moj cilj ili nije?

Nisam siguran da sam to ja. To bi bilo tako ukoliko bih ja bio uzrok svog postojanja. Ali meni se čini da se ovde nisam pojavio svojom voljom. upoznat sam sa teozofskim teorijama prema kojima je čovek navodno dao suglasnost za svoje rođenje na ovom svetu. Međutim, sa stanovišta sadašnje svesti, ja se ništa od toga ne sećam. Kako mogu da određujem svoje ciljeve ako čak nisam uzrok svog postojanja?

MOŽETE.

Shvatio sam da je sve moguće, međutim razum to odbija da prihvati.

Zašto je tako? Da li je razum stvoren u inat čoveku, da ne bi mogao da uživa u svim potencijalima?

Šta čoveku onda preostaje? Da poludi, da u sve veruje i onda će mu se sve želje ostvariti?

Razumom vladaju klatna i stereotipi. On je zaista ograničen. Ne treba verovati. I ne možete tek tako da poverujete u tuđe reči. Pokušajte da manje razmišljate, a više primenjujete principe Transurfinga u praksi i uverićete se da deluju. Verujte svom iskustvu.

Odlučio sam da postanem advokat. Taj posao nije lak. Moraću stalno da se prepirem, da nekome nešto dokazujem.

Naravno, klatno zakona će mi stvarati prepreke da odbranim klijenta. Da li je to tako?

Nebitno je da li vam klatno smeta ili ne. Sve što vam je potrebno je da vas ono učini svojim miljenikom. Za to je potrebno da ne izlazite van okvira pravila datog klatna, i da imate odvažnost da stvarate svoja nova pravila. Drugim rečima, da budete hrabriji, da se ne plašite da razrušite ustajale stereotipe, da budete nezavisni i da se – USUDITE DA IMATE SVOJE PRAVO.

Kakav savet biste dali budućem advokatu?

Da od drugih ne traži savete. UZMITE SVOJE PRAVO. Opet ponavljam: dozvolite sebi pravo da budete u pravu, o čemu god da se radilo. To nije sigurnost koju okolnosti mogu da pokolebaju u nekom trenutku. To nije preterana samouverenost zasnovana na slepoj veri u uspeh. Čak nije ni optimizam kao karakterna osobina. To je namera Gospodara. Sposobni ste da sami upravljate svojom stvarnošću.

Snebivljivost magova

Često sam razmišljaо o svom životnom cilju, ali se iz nekog razlogа uvek sve svodilo na pokretanje sopstvenog biznisa.

Ali ne mogu da shvatim svoje snove. Previše su bajkoviti... Bio sam prepun sumnji.

Ali onda sam pogledao jedan film u kome sam čuo frazu koja je u meni sve preokrenula: „Ponekad sam dobar, jako dobar. Ali ponekad sam zao, ali tačno onoliko koliko to ja želim. Sloboda je snaga.

Živeti u skladu sa svojom voljom i bez ograničenja je – dar.“ Tada sam shvatio da su svi moji snovi, kao na primer da postanem mag, putujem svetom, govorili samo o tome da želim da budem sloboden u punom smislu te reči.

Generalno mi je cilj jasan. Međutim, nije mi potpuno jasno kakav slajd treba da upotrebim.

Vaš cilj je ono što će vaš život pretvoriti u praznik. A sloboda je propratni osećaj, neodvojivi deo tog praznika. Prateći SVOJ cilj i prolazeći kroz SVOJA vrata, radite za sebe, a ne za nekog drugog. Zato i osećate slobodu.

Treba tražiti SVOJ put, a ne samo isprazno maštati o slobodi.

Reći ću nešto banalno, a to je da slobodu u našem svetu mogu da imaju samo oni koji su oslobođeni nužnosti da zarađuju svoj komad hleba. Kada pratite svoj put, bavite se onim što vam se dopada, a ne onim na šta ste primorani. Novac se pritom pojavljuje automatski, kao prateći atribut. I pojavljuje se zasigurno jer ljudi uvek privlači ono što im nedostaje. Ogromna većina ljudi kad ne pronađe svoj put, pokazuje veliko zanimanje za one koji su ga pronašli i spremni su da plate za sve što oni rade. To je jedna strana slobode. Ali postoji i druga strana koja je ilustrovana frazom koja vas je dotakla: „Ponekad sam dobar, jako dobar. Ali ponekad sam zao, ali tačno onoliko koliko to ja želim.“ Tu slobodu možete odmah da imate. Za to je potrebno da uzmete sebi za pravo da budete Gospodar svoje stvarnosti. A vi to već jeste ako se bavite Transurfingom. Suština je u tome da sami određujete atmosferu u sloju svog sveta. Ako poželite – proglašite praznik, ili dan žalosti. Najbitnije je da sve bude s vašim znanjem. Čak i neuspeh koji proističe iz gospodarenja možete da preokrenete u uspeh.

Zato postoji princip koordinacije namere. Potrebno je hrabrije iskoristiti privilegije Gospodara. A za ovo nisu potrebni slajdovi.

Imam sledeći problem: prilikom svađe sa svojim dragim, često pomislim: „Dosta. Više ne mogu, bolje mi je da budem sama. Potražiću drugog – nekog ko je u skladu s mojim snovima, jer je sa ovim zaista nemoguće biti.“ Stalno je nečim nezadovoljan, za njega su svi budale, tupavci, ništa ne znaju da rade a ometaju ga u poslu i ostvarenju zarade. Pritom mu u svađama stalno govorim: „Bolje ti je da nađeš drugu ženu kad sam ja baš toliko prepuna mana.“ Ali kad se ujutro probudim, osećam strah – šta ako me zaista napusti? Volim ga. On je tako dobar i brine se o meni koliko god je to u njegovoj moći. Pred nama je divna budućnost o kojoj sanjam. Ali za sada je to neostvarljivo jer je on siromašan, ali vrlo pametan i usmeren na cilj. I plašim se da boljeg neću pronaći i da ću ceo život ostati sama.

Trebalo bi da prihvate situaciju kakva jeste zato što je potpuno normalna. Sile ravnoteže međusobno spajaju suprotne karaktere da bi kompenzovale suvišne potencijale koje obično u sebi nose ljudi sa izraženom individualnošću. Takvi parovi s dva različita polariteta su po pravilu stabilniji od onih „jednopolaritetnih“. Prema neizbežnim sukobima treba se postaviti jednostavnije, tolerantnije. A najvažnije je da oboje nastojite da poštujete pravilo Transurfinga: dopustite sebi da budete ono što jeste, a drugima da budu ono što jesu.

S druge strane, svojim negativnim načinom razmišljanja stvarate negativan odraz u ogledalu stvarnosti. Pomoću volje Gospodara sve loše pretvarajte u dobro: kod mene je sve odlično, sve ide kako treba zato što sam tako odlučila. Ponovo je reč o principu koordinacije i drugoj strani slobode koju smo pominjali.

Na taj način, prihvatajući i otpuštajući situaciju, umirujete vetrar sila ravnoteže, a kad uvidite da je kod vas sve sjajno, ispravićete odraz u ogledalu. Samim tim će se ispraviti i stvarnost.

Kako da se oslobođim straha? S manjim problemima uspevam da se izborim, ali ne mogu da se oslobođim straha od ozbiljnijih.

Shvatam da strah nanosi štetu mom ogledalu i nastojim da obuzdam paniku. Ali kad sam smirena spolja, ne mogu da

prevaziđem osećaj da me iznutra sve steže. Stanje se toliko pogoršalo da počinjem da se plašim da će strah upropastiti moj svet.

Pre svega dopustite sebi da osećate strah. Takođe, da u svakoj mogućoj prilici ponavljate sebi da se svet brine o vama. Sve će proći. Zašto sve želite odjednom? Ogledalo radi sa zadrškom i zato je potrebno vreme da se vaša stvarnost reorganizuje. Sve će vremenom doći na svoje mesto, ali pod uslovom da poštujete princip koordinacije namere. Šta je zapravo strah? To su najgora očekivanja, prilike koje nas ugnjetavaju. Razum, naivno smatrajući da uvek tačno zna šta je za njega dobro, a šta loše, brani svoj scenario. Ako nešto nije onako kako se očekivalo, znači da se sve pretvara u prah i pepeo i da se treba pripremiti za najgore. Drugim rečima, događaji idu svojim tokom nezavisno od vašeg „želim“ i „ne želim“ i to vas zabrinjava.

Princip koordinacije namere vas po opredeljenju oslobađa tereta okolnosti. Vi ste kraljica svog sveta i zato svaki poraz možete da proglašite pobedom: tako sam odlučila. Kao posledica toga, stvarnost se zaista popravlja, a često i prevazilazi sva očekivanja. Ovde možemo da povučemo direktnu paralelu s vožnjom bicikla. Vuče vas na neku stranu, a vi se, pristajanjem, naginjete na tu

stranu i smer se ispravlja. Ali ako se nagnete i upravljač zaokrenete u suprotnom pravcu, neminovno ćete se strovaliti na zemlju. Zato, odbacite svoj razum svaki put kad počne da se „mršti“, ne želeći da prihvati situaciju. Kad princip koordinacije namere pređe u naviku, iz vašeg života će postepeno nestati sve ono od čega strepite. Potrebno je samo to da radite – sednete i vozite se, pa kako god da ispadne, a ne da stojite i razmišljate da li ćete uspeti ili nećete.

Primena tog principa pročišćava vašu individualnu stvarnost – spoljašnji sloj sveta. Ali često je to nedovoljno jer i vaš unutrašnji svet treba da bude čist. Unutrašnji svet uglavnom zagađuju dva kompleksa od kojih u manjoj ili većoj meri svako pati: osećaj krivice i osećaj manje vrednosti. Tog smeća se nije lako osloboditi i možete ga se rešiti samo

konkretnim delovanjem – prestanite da se pravdate i branite svoju važnost. Zašto to valja činiti, trebalo bi da vam bude jasno iz knjiga o Transurfingu. Koordinacija važnosti čisti svet iznutra.

Uz ovo možemo da dodamo još prvi princip Frejlinga: odrecite se namere da nešto dobijete, zamenite je namerom da nešto date i dobićete ono čega ste se odrekli. U bilo kakvim situacijama koje su vezane za privatnu ili poslovnu komunikaciju, postići ćete sve što želite, kao da to niste sami žeeli. Potrebno je samo da preusmerite svoju nameru: da zamenite „ono što želim da dobijem“ na „ono što mogu da dam“. To odmah na neshvatljiv način otklanja gotovo sve poteškoće koje se pojavljuju u ličnim i poslovnim odnosima, što znači da će i uzroka za nemir biti daleko manje.

Oba principa: koordinacije važnosti i Frejlinga vam pružaju ono ka čemu mnogi teže, ali samo izuzeci osećaju unutrašnju slobodu. To je stanje kad čovek oseća unutrašnju punoću, kad je zadovoljan sobom i živi u skladu sa svojim principima. Kad ljudi u sebi ne pronalaze oslonac, onda se trude da ga pronađu u spoljašnjem okruženju. Kao odgovor na tu potrebu, stižu im ponude – širok assortiman klatana – okači se na bilo koji i ljaljaj se. Dobijajući unutrašnje uporište, čovek postaje osovina oko koje počinje da se okreće svet.

Da li je Transurfing neka vrsta obmane – ne u smislu da ne deluje, rezultati postoje, već u tome da ponekad osećam kao da NEŠTO obmanjujem. Nedavno sam položio ispit. Ali reći da sam ga položio

ne bi bilo sasvim korektno – jedno- stavno mi je pošlo za rukom da realizujem slajd. Sve se identično ponovilo, čak mi je profesor i mahnuo rukom kao što je to bilo u slajdu. Imam utisak da ili ja prestižem događaje, ili da se bavim prevarom Gospoda Boga, ili ko zna šta. U knjigama o Transurfingu, u poglavljju „Namera“, pišete: „Drevni magovi su dostizali takvo savršenstvo da nisu imali potrebu da koriste magijske rituale.

Naravno, takva moć je stvarala snažan suvišni potencijal. Zato su sile teže s vremena na vreme uništavale civilizacije, poput Atlantide, koje su otkrivale tajne spoljašnje namere“. Proizilazi da ako posedujem to znanje, da će me sile ravnoteže uništiti?

Ništa i nikoga ne obmanjujete. Upravljate odvojenom stvarnošću – slojem svog sveta. Trebalо bi da se radujete, a vi se plašite. Strah pred sopstvenim moćima je ozbiljna prepreka za praktikovanje Transurfingа.

Drevni magovi se, kao što vidimo, nisu ograničavali izgradnjom piramida, već su radili stvari koje su daleko opipljivije za spoljašnji

svet. Kad civilizacija dostigne određeni prag moći, nevažno kakav – tehnootronički ili mentalni – ona samu sebe uništava. Neprijateljska energija koju klatno ili čovek usmerava prema spoljašnjem svetu, vraća se poput bumeranga i uništava agresivan izvor.

Ali još smo daleko od drevnih magova. Zbog toga ne treba da se plašite sila ravnoteže, neće vas dirati. Transurfing omogućava da oblikujete individualan sloj svog sveta. Ako ne budete ulazili u tuđe slojeve, odnosno ne budete koristili nameru da biste nekome naškodili, ravnoteža se nikako neće narušiti. Svako ima pravo na svoju odvojenu realnost. Pre nego što se bavimo besmislenom samoanalizom, bolje je da se ugledamo na decu koja Transurfing doživljavaju jednostavno i prirodno. Na primer, kao u ovom pismu.

Moja čerka me prosto zapanjuje. Nakon što se od mene naslušala priča o čudima Transurfinga, umislila je da je čarobnica i da je dovoljno da se nečeg seti, nešto poželi i da će se sve ubrzo realizovati. Verovatno je to dobro. Ali šta će biti ako, na primer, ne napiše domaći zadatak a zatim poželi da nastavnica ne dođe na čas i ona zaista ne dođe? Treba li da se umešam (ima 13 godina) ili je bolje da je pustim da sve sama shvati?

Naravno, deca će sve sama shvatiti jer imaju veliku prednost – kod njih se još nije nakupilo dovoljno gluposti odraslih.

Treba im samo napomenuti da ne koriste neprijateljsku nameru.

Uopšte, treba što manje razmišljati o teoriji Transurfinga, a više i hrabrije delovati. Kao primer možemo da navedemo sledeće pismo iz kog se vidi da čovek ne razbija glavu nepotrebnim razmišljanjima, već jednostavno uživa u životu.

Hvala vam. Moj svet je čudesan i prekrasan i svakim danom postaje sve bolji.

Pritom se sve odvija tako brzo! Svaki dan me iznenađuje i raduje!

Tako je predivno biti čarobnica!

Obično ne objavljujem pisma ushićenosti, već obrnuto, ulažem sve napore da pokažem kako sam prema njima „ravnodušan“. Iako ću vam potajno, na uho, reći da sam i ja, kao i svi autori, kad je reč o čitalačkoj naklonosti – nepopravljivi, pravi i beznadežni prosjak. Takvih pisama je mnogo, što me, naravno, čini jako srećnim. Istina, ponekad se čuje i gnevno režanje i šištanje. Ali ako bi u život makar jedne osobe koja pročita ovu nebitnu knjižicu (dostojnu svake osude)

došlo bar malo sreće, onda bi to više nego nadmašilo napore svih kritičara zajedno.

Ispravljanje stvarnosti

Praznici su se završili. Posle toliko dana bezbrižnog odmora i veselja, za neke ljude može da nastupi crni period. To se vrlo često događa ako se stvarnost ne drži pod kontrolom. Ne uspeva nam da uvek osećamo radost. Ali ne smemo da dopustimo ni da naš sloj sveta dospe u mračne predele prostranstva varijanti. Bez obzira na to što se događalo, znate da posedujete *princip koordinacije namere* – univerzalni instrument koji ispravlja svaku komplikovanu situaciju. On glasi ovako: *ako događaje, koji vam se čine negativnim, odlučite da posmatrate kao pozitivne, onda će sve biti upravo tako.*

Kao što znate, dualizam je neodvojiva osobina našeg sveta: sve ima svoju suprotnu stranu. Postoji svetlo i tama, crno i belo, pozitivno i negativno, i tako dalje. Svaka ravnoteža u prirodi može da pretegne na jednu ili na drugu stranu. Kad hodate po brvnu i nagnete se na jednu stranu, podignite ruku s druge strane kako biste kompenzovali odstupanje. Svaki događaj na liniji života takođe ima dva ogranka: ka povoljnou ili nepovoljnou ishodu. Svaki put kad se sretnete s nekom situacijom, birate kako ćete se odnositi prema njoj. Ako događaj karakterišete kao pozitivan, naći ćete se na povoljnou ogranku linije života. Međutim, češće se dešava da sklonost ka

negativnostima čoveka primorava da ispoljava nezadovoljstvo i izabere nepovoljan ogrank.

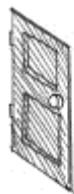
Čovek je od samog jutra uznemiren zbog najmanjih sitnica, a zatim sve više i tako mu se ceo dan pretvara u kontinuirani niz nevolja. I sami vrlo dobro znate da ako zbog sitnice izgubite ravnotežu, odmah počinje da se dramatično razvija negativan scenario. Čim vas je nešto razljutilo, odmah sledi nova neprijatnost. Tako se na kraju i događa da „nevolja nikad ne dolazi sama“. Ali niz neprijatnosti ne dolazi zbog same nevolje, već zbog vašeg odnosa prema njoj. Zakonomernost se oblikuje vašim izborom na račvanju. Izneviralala vas je neka sitnica i odmah odašiljete mentalnu energiju na frekvenciji negativnog ogranka. Uz to, negativan odnos stvara potencijal napetosti koji vam oduzima deo energije namere, zbog čega već delujete neefikasno, a uz to se susrećete s novom, još većom neprijatnošću.

A sada zamislite drugačiji scenario. Suočili ste se s nekom iritantnom situacijom. Ne žurite da formirate svoj negativan stav i da reagujete prizemno, kao školjka. Bez obzira na

sve, naštimumjte se na pozitivno raspoloženje i pretvarajte se da vas taj događaj raduje. Pokušajte da pronađete pozitivno zrnce u iritantnom događaju. Ako čak ništa ne pronađete, svejedno se radujte. Usvojite „idiotsku“ naviku da se radujete neuspesima. To je mnogo veselije nego da se uzrujavate i budete malodušni zbog svake sitnice. Preostaje vam da se uverite kako vam u većini slučajeva neprijatnost zapravo ide na ruku. Čak i ako ne bude tako, možete biti sigurni da ćete se, zahvaljujući svom pozitivnom stavu, naći na pozitivnom ogranku i izbeći druge neprijatnosti.

Koordinacija je najefikasniji način kretanja u prostranstvu varijanti. Ako svaki događaj budete dočekali kao pozitivan, samim tim ćete uvek dospevati *na povoljan ogranak i talas uspeha*. Nećete leteti u oblacima jer delujete *namerno i svesno*. Na taj način ćete održati ravnotežu na talasu uspeha.

Međutim, kad se čovek nađe u nevolji ili padne u depresiju, nije mu do Transurfinga. Neretko mi stižu pisma s molbom za pomoć kad je loše. Pogledajmo dva najkarakterističnija slučaja.

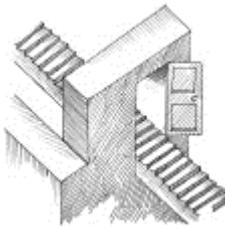

Kad nam bliska osoba umire ili je bolesna, to verovatno možemo da zaustavimo, u to sam sigurna. Ali kako da to ispravno učinimo? U velikoj sam nevolji jer je moja majka paralisana. Trenutno ne mogu da umanjim značaj te činjenice. Danonoćno boravim u bolnici i medicinskom osoblju se to ne dopada. Pokušavam da vrtim slajdove u kojima zajedno s majkom šetam Peterburgom u leto 2005. godine.

Neću vam izraziti svoje saosećanje i tešiti vas jer znam da vam to ne treba, niti će vam pomoći. Zato ću odmah preći na stvar. Vaše pitanje: „Kad nam bliska osoba umire ili je bolesna, to verovatno možemo da zaustavimo, ali kako da to ispravno učinimo?“

Odgovor je sledeći: treba učiniti potpuno suprotno od onoga što vi sad radite. Kao prvo, najdublje patite i samim tim otežavate majčino stanje.

Vama kao i svim ostalim „normalnim“ ljudima može da se učini da je normalno tugovati zbog nesreće koja se desila vama bliskoj osobi. Ali s tom patnjom vi na najefikasniji način programirate pogoršanje situacije. Kao drugo, vi se, kao „normalan“ Transurfer, iz sve snage trudite da „vrtite slajdove“ i samim tim podstičete aktiviranje sila ravnoteže koje će takođe samo pogoršati stvari.

Ali šta onda učiniti? Prestanite da patite, prestanite da se trudite da bilo šta promenite i otpustite situaciju dok ne uspete da se smirite. Kad se manje-više smirite, uzmite kao svakodnevno pravilo da pola sata dnevno vrtite slajd kako se zdravlje vaše majke svakim danom poboljšava. Ako se time budete bavili dosledno i smireno, ne iscrpljujući se patnjama, tada će zaista doći do poboljšanja.

Izgubila sam osećaj potpunosti i unutrašnje radosti. Pokušavam da se prisetim kako je izgledalo to osetiti, ali mi ne uspeva.

U glavi mi je mnogo misli koje se prepliću, ali nema nijedne dovršene ideje. Ne paničim, ali mi se takvo stanje uopšte ne dopada.

Šta mogu da preduzmem u ovakvoj situaciji? Znam šta želim: samopouzdanje, duševni komfor i radost.

Potrebno je ispraviti stvarnost – izvesti sloj svog sveta iz mutnog oblaka u čistu oblast prostranstva varijanti. Kako to učiniti?

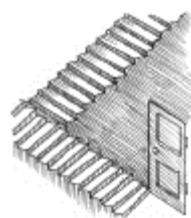
Postoji recept koji je jednostavan kao i sve što je genijalno. Kako umiriti uplakano dete? Nagovori neće biti od pomoći. Treba se

pozabaviti s njim, posvetiti mu pažnju, aktivirati se.

Dakle, kad vam je loše, dete u vama plače. Pobrinite se o njemu. Bez obzira na to što mnogi od nas deluju ozbiljno, kao izdržljivi i nepristupačni – svi mi u suštini ostajemo deca.

„Provozajte se na vrtešći“ znači – zaokupite se onim što vam se najviše dopada. Za ispravljanje stvarnosti odredite specijalan *time-out* tokom koga ćete samo odmarati, ne razmišljajući o problemima. Recite sebi: „Danas ja i moj svet idemo u šetnju!“ Utrošeno vreme je vredno toga jer je potrebno očistiti sloj – od njega mnogo zavisi. Kupite omiljenu poslasticu: „Jedi, jedi, dragi moj, okrepi se“. Posvetite ceo dan sebi, onome što vam donosi zadovoljstvo. Posvetite vreme svojoj ličnoj nezi, brižljivo se ušuškajte u postelji: „Spavaj, dobra moja, tvoj svet će se o svemu pobrinuti.“

Sledećeg dana, ako ne budete lenji da poštujete princip koordinacije namere, osetićete kako stvarnost oko vas počinje da poprima sve toplije, prijatnije nijanse – sloj će isplivati iz mutne oblasti.

Tišina večnosti

U mom životu je bilo epizoda koje, reklo bi se, uopšte ne-maju veze sa idejama Transurfinga. U našoj porodici je troje dece i samim tim je i mnogo veša za pranje. Imala sam poluautomatsku mašinu za pranje veša. Zatim su se u prodaji pojavile automatske. Ali ja sam se samo čudila ljudima koji su na njih trošili tako veliki novac. Kao prvo, moja mašina je ionako lepo prala, istina – u nju je trebalo sipati vodu pri svakoj operaciji.

I više puta se događalo da se voda prelivala preko ivica kada bih se udaljila iz kuhinje a crevo nije bilo pod nadzorom.

Pritom sam bila potpuno sigurna da nikad neću imati novca za bolju!

Mašine za pranje veša su tada koštale između sedam do deset hiljada rubalja (80–100 eur – prim. prev.) a mi smo uspeli da uštedimo samo tri hiljade, a i taj novac je bio namenjen za druge potrebe. I onda se moja mašina pokvarila, a muž nije uspeo da je popravi. Veš i posteljinu sam jednom oprala na ruke a drugi put sam već bila preumorna, pa smo odlučili da je neophodno da kupimo novu mašinu. u fabrici u kojoj smo bili zaposleni, nalazila se prodavnica i dali su nam mašinu za našu ušteđevinu u iznosu od tri

hiljade rubalja i još jednom odbili od moje i muževljeve plate u različitim mesecima po dve hiljade rubalja. Kad sam dobila automatsku mašinu, oprala sam u njoj veš i shvatila kakav je to za mene bio komfor i udobnost. Nisam vizualizovala nikakav slajd, nisam imala novca, sve sam činila suprotno onome što sam čitala u Vašim knjigama, ali sam ipak postigla cilj. Kako se to može objasniti?

Vaša priča nije protivrečna Transurfingu, već je njegova potvrda. Ovaj primer ilustruje kako razum, razmišljajući o sredstvima za postizanje cilja, odbacuje sam cilj: „Nemamo dovoljno novca. Može i bez toga“. Ali zar u duši niste želeli da imate dobru mašinu? Iako se razum nije obazirao na diktat duše, ona je svejedno pobedila i dobila svoju igračku. I za to nije obavezno baviti se vizualizacijom. Zar mislite da za ispunjenje želja stalno treba izvoditi nekakve prakse ili rituale? Dovoljno je da postoji *saglasnost između duše i razuma*. Problem je samo u tome što razum ili ne veruje u ostvarivost cilja, ili kreira i brani upravo svoj plan za njegovo dostizanje, naivno sebe

smatrajući sveznalicom. Posledica toga je da čovek sprečava ostvarenje svog cilja.

Da niste brojali novac, već svoj razum ubedili da se stvar desila samo uz njegovu saglasnost, sve bi bilo daleko jeftinije. Na koji način? To nikome nije poznato, ni vama ni meni. I to je potpuno nebitno. Ako se razum složi da ima igračku koju traži, duša, čak i ako prestane da razmišlja o sredstvima – ona će se pojaviti. Ako takvu saglasnost ipak ne uspete da postignete, treba primenjivati tehniku slajdova, odnosno tvrđavu osvojiti na juriš.

Kao što vidite, neprestano moram da ponavljam jednu te istu misao, iako je o tome već napisano u knjigama i više puta se o tome govorilo u Newsletter-u. Tajna magije je ovde vrlo jednostavna – nalazi se na površini i ne krije se iza paravana raznoraznih magijskih rituala. Ali čovek zbog svog ustaljenog pogleda na svet nikako ne može da razume tu jednostavnu istinu i zato se i događa da se želje ne ispunjavaju, a snovi ne ostvaruju.

Koncentracija pažnje materijalizuje potencijalnu mogućnost kojih je u prostranstvu Varijanti beskonačno mnogo.

Predlažete da se klizi po linijama života „horizontalno“. Da li postoji mogućnost „vertikalnog“ klizanja, odnosno u prošlost ili

budućnost?

Ako put koji materijalna realizacija pređe u prostranstvu varijanti razmatramo kao okretanje filmske trake, onda ne možete da se vratite u kadrove koji su već „prohujali“ jer se time narušavaju uzročno-posledične veze. Međutim, u prošlost možete da dospete na drugoj filmskoj traci, koja još nije pređena. Ne znam kako se to praktično izvodi. Što se tiče budućnosti, možete da materijalizujete neku njenu varijantu pomoću vizualizacije. Kada je reč o drugim putovanjima kroz vreme, ne vidim smisla u takvim fantaziranjima.

Da li postoji mogućnost da se nekako vizuelno proveri da li namera deluje? Ili se to može raditi samo pomoću transakcije?

Transakcija nam omogućava da vidimo premeštanje u prostranstvu varijanti kada se menjaju nijanse scenografije, što svedoči da kretanje ipak postoji. Taj fenomen je detaljno objašnjen u knjizi „Prostranstvo varijanti“. U drugoj knjizi „Jabuke padaju u nebo“ opisana je još jedna vrlo zanimljiva pojava. Ako se vizualizacija ciljnog slajda sprovodi dovoljno intenzivno, individualni sloj sveta prolazi kroz takozvane tranzitne zone

prostranstva varijanti i onda se u stvarnosti odvijaju lokalne smetnje – događa se nešto neobično. Snažan impuls mentalne energije osetno utiče na stvarnost, zbog čega se po njoj, kao po vodi, „stvaraju krugovi“, na primer, odjednom nam u susret dolazi neuobičajeno veliki broj

Ijudi čudnog izgleda. Takvi efekti se mogu vizuelno uočiti.

Međutim, na kraju je uvek važnije videti rezultat, a ne proces. Ali budući da ogledalo sveta reaguje sa zadrškom, „razvijanje slike“ je nemoguće videti očima. Razlika je u tome što se u snu događaji razvijaju munjevito, plastično prateći tok misli spavača, njegove strahove i očekivanja. Stvarnost je, za razliku od snova, inertna kao smola. Može se reći da je java takođe san, ali samo 50%. Zašto? Stvarnost, tačnije, ono što pod njom podrazumevamo, *dualne* je prirode. U našem svetu svi početni objekti i svojstva, odnosno oni koji nisu sagrađeni, imaju svoju obrнуту stranu: pozitivnu i negativnu, crnu i belu, fizičku i metafizičku. U najširem smislu, jedna polovina dualne realnosti je materijalni svet, a druga je prostranstvo varijanti koje se nalazi izvan granica percepcije.

Upravo ta druga strana dualnog ogledala u sebi sadrži celu večnost – u njoj postoji sve ono čega nema u materijalnom svetu, ali bi moglo da bude. Naše predstave o beskonačnosti prostranstva i vremena ograničene su samo vidljivim segmentom putanje koju prati materijalna realizacija u prostranstvu potencijalnih varijanti. S te strane dvostrukog ogledala čovekov život protiče u snovima – u njima ne postoji ništa nemoguće. Na toj strani ogledala se nalazi ono što se obično podrazumeva pod „pravom“ stvarnošću. Ali za čoveka, s tačke gledišta njegove sposobnosti da utiče na događaje, nebitno je da li je reč o „ovde“ ili „tamo“ – sve je to san. Razlika između metafizičke i uobičajene stvarnosti je samo u inertnosti ove poslednje. Za realizaciju virtualnih mogućnosti potrebno je vreme tokom koga se u večnosti zadržava tišina i čini se da se ništa ne događa. Zbog toga čovek, koji je navikao da posmatra momentalnu reakciju na svoja dejstva, donosi zaključak da od svega toga neće biti ništa. Kao posledica toga je da se snovi nastavljaju i u budnom stanju – čovek koji se probudi iz sna nastavlja kao i ranije da bude pod vlašću okolnosti.

Kako se probuditi u snu na javi? Za to je, baš kao i u snu, potrebno osvestiti sopstvenu sposobnost upravljanja

tokom snova. Šta znači osvestiti? Reći svom razumu da je to moguće. Morate se pomiriti s tim da ne možete neposredno da ispratite kako namera deluje. Rezultat će biti primetan kasnije, ali samo pod uslovom da pristanete da delujete naslepo. Potrebno je imati u vidu i inertnost materijalne stvarnosti i s nepokolebljivom istražnošću dovoljno dugo usredsrediti pažnju u jednom smeru. Kolumbo ne bi otkrio Ameriku da nije izdržao iskušenje čutanjem.

Svi smo navikli da na fizičku realnost možemo da utičemo samo neposredno, unutrašnjom namerom, delujući u okviru svojih ograničenih sposobnosti. Ali ako budemo znali kakofunkcioniše dvostruko ogledalo, možemo drugačije da postupimo pomoću spoljašnje namere: da nematerijalnu realnost prenesemo u materijalni oblik. Drugim rečima, možemo da stvorimo ono čega još nema u stvarnosti tako što ćemo usmerenom energijom misli realizovati odgovarajući sektor prostranstva varijanti.

Za materijalizaciju zamišljenog potrebno je tokom određenog vremena i ciljno usmerena koncentracija pažnje. *Želje se ne ispunjavaju, a snovi se ne ostvaruju* – u stvarnosti se materijalizuje ili mentalna slika stvorena u jedinstvu duše i razuma ili nepokolebljiva namera. Ako duša stremi ka cilju, ali razum sumnja u njegovu ostvarivost ili razmišlja o sredstvima njegovog dostizanja, slika se

razdvaja i zbog toga odraz u ogledalu nikako ne može da se oblikuje. Analogno tome, ako je „zdrav razum“ doneo odluku u skladu s kojom je, kako mu se čini, sve proračunao i argumentovao, dok na duši oseća nemir i teret, slika će ponovo biti mutna.

Da bi se duša i razum usredsredili na jedinstvo, treba tražiti SVOJ cilj – put na kome se neće dešavati protivrečnosti između glasa srca i realnosti života. Po pravilu, kad čovek ne sledi svoj put, protivrečnost se sastoji u neskladu između želja i mogućnostima njenog ostvarenja. Upravo je svoj put teško pronaći, ali to ne znači da čovek ne može da doživi uspeh na putu koji je odabral. U tom slučaju je za ostvarenje želje potrebna nepokolebljiva namera, odnosno dosledan rad sa ciljnim slajdom. Potrebna je samo koncentracija pažnje.

Materijalizacija sektora prostranstva varijanti događa se samo usled dugotrajnog delovanja usko fokusirane mentalne energije. Kada bi se svaka ideja koja nam padne na pamet odmah i realizovala, u našem svetu bi zavladao potpuni haos. Ako želite da

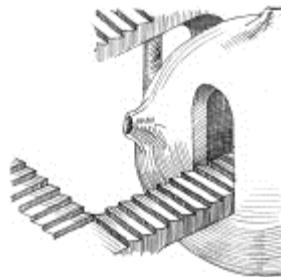
vidite sliku svojih misli u ogledalu, kontrolišite usmerenost svoje pažnje i delujte s nepokolebljivom istrajnošću – praktikujte redovno slajd i to je sve što je potrebno.

U početku će biti potrebno da se pomirite sa činjenicom da se u realnosti ništa ne menja. Ali to ne znači da se ništa ne događa. Ne zaboravite da dvostrano ogledalo ima usporenu reakciju. Malo-pomalo u odrazu će početi da se pojavljuje ono što odgovara vašoj nameri. Ponavljam, najbitnije je delovati s nepokolebljivom istrajnošću, poštujući princip koordinacije. Znajte: ako svetu proglasite svoju nepokolebljivu nameru, pre ili kasnije će se otvoriti vrata – sticaj okolnosti koji će omogućiti da se ostvari ono što ste zamislili. Razum isprva ne naslućuje da postoje takva vrata, ali kad se ona otvore, uveriće se sam: ono što se ranije činilo neostvarivim, potpuno je realno.

Posmatrajući sve veća ispoljavanja delovanja namere, razum postepeno stiče sigurnost u uspeh i tako se otklanja nesklad između želja i mogućnosti. Slika će se fokusirati i u ogledalu stvarnosti će

početi da se naziru vidljivi obrisi željenog cilja. Vera po kojoj „Neka vam bude“ (Jevanđelje po Mateju 9:29 – *prim. prev.*) nije obavezna; potreban je konkretan dosledan rad. Ma šta se događalo oko vas, pa makar se činilo da se sve pretvara u prah i pepeo – vaša pažnja mora biti usmerena na konačan cilj. Kad primetite realne pomake, onda će se pojaviti i vera. Ali do tada je potrebno da jedno vreme hodate s „povezom preko očiju“. Kao u priči: ako se osvrneš, nećeš se skameniti, ali je sasvim sigurno da nećeš uspeti. Ko može da izdrži tu tišinu večnosti kad se ništa ne događa i cilj se ne nazire iza horizonta, taj će otkriti svoju Ameriku.

U vlasti snova

Napisali ste da čovek ima jednu sudsbinu, a da je veliki broj varijanti. Šta je onda sudsina ako ima mnogo varijanti?

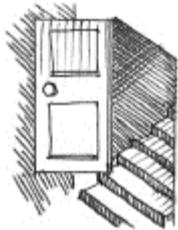
Ako su Varijante samo različite scenografije istih događaja, kakve su to onda varijante? Da li je u pitanju samo drugačija „ljuštura“ ili nešto poput...kakvu reč za to odabrat? Jer, osnovni scenario svejedno ostaje nepromenjen. Na primer, ako je čovekova sudsina da ceo život provede sam, kakve tu uopšte varijante postoje?

Kad je reč o sudsini, mišljenja se po pravilu razlikuju. Jedni smatraju da se sudsina nalazi u rukama njenog vlasnika. Drugi veruju da je predodređena. Treći idu još dalje i sudsingu doživljavaju kao usud ili kob koji je čoveku poslat s višeg plana i uslovljen njegovim delima iz prošlih života. Koja tačka gledišta je najbliže istini?

Svaka. Sva ova gledišta su tačna i čak ravnopravna! Zar može biti drugačije u svetu koji je ogledalo? Svako, stojeći pred njim, dobija potvrdu slike svojih misli. Nema smisla ogledalo pitati da li nam je suđeno da u odrazu vidimo svoje lice tužno ili nasmejano. S jedne

strane, u njemu se odražava sve što postoji, a s druge – kakvim poželimo

da se vidimo, takvi ćemo i biti. Zbog toga je pitanje subbine – pitanje izbora: izabrati subbinu kao predodređenu ili radije slobodnu. Sve zavisi od vašeg ubeđenja – ono što odaberete, to ćete i dobiti.

Ako je čovek ubeđen da je subbina predodređena i da se od nje ne može pobeći, zaista će se i ostvariti neki unapred predodređen scenario. U prostranstvu varijanti, bez sumnje, postoji specijalan tok, niz koga plovi brodić života ako ga prepustimo talasima na volju. „Osuđeni“ se koprca u svom infantilizmu, sa strahopoštovanjem diže pogled ka nebesima odakle se po njemu, poput šišarki sipaju „sudbinski udarci“: „O silo proviđenja! O ruko subbine!“ Zapravo uopšte ti nije ništa suđeno, već ti na čelu piše da se ti, tupoglavče, samo nalaziš pod uticajem nesvesnog i vrlo ograničenog sna na koji si sam sebe osudio.

Takvo absurdno neznanje može da uništi ne samo život pojedinca, već i čitave civilizacije. Mislite da preuveličavam? Ni najmanje. Setimo se kako je propalo moćno carstvo Inka koje se

nivoom svog razvoja može uporediti s rimskim. Kad su se španski osvajači u broju od (samo!) sto sedamdeset ljudi, iskrcali na obalu, dočekala ih je vojska od 40.000 Inka. Ugledavši pred sobom tako veliku silu, konkvistadori su se toliko sledili od užasa da su mnogima bukvalno bile mokre pantalone. A kasnije se desilo nešto neshvatljivo.

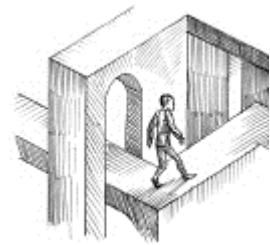
Španci su u očaju krenuli mačevima na strašne ratnike, a oni čak ni oružje nisu podigli da bi se zaštitili. Tog dana su ostrašćene ubice poklale sedam hiljada ljudi. Špancima je bilo dopušteno da slobodno prođu duboko u teritoriju i počine najstrašnije okrutnosti i gramzivosti. Tokom pedeset godina, bilo je uništeno pet od sedam miliona Inka. Sva umetnička dela od zlata su „civilizovani“ varvari pretopili u poluge. Kultura, koja se razvijala milenijumima, potpuno je bila uništena.

Ali zašto se to desilo? Zašto je visokorazvijen narod dozvolio da ga istrebi šačica nezajažljivih vandala? Zato što je taj narod „previše znao“. Temeljna znanja iz astronomije Inke su okrenule, tačnije „izopćile“ u astrologiju. Sveštenici su predskazali da će nastupiti dan kad će neki tuđinci staviti tačku na imperiju Inka. I – taj dan je došao. Ali „obrazovane neznalice“ su toliko bile sigurne u svoje znanje da nisu ni pomicale da pruže otpor, već su se pomirile sa

onim što je neminovno. Jedan od najmoćnijih naroda u Americi s lakoćom je mogao da satre ove drske bandite. Osvajači nisu imali mogućnosti da odmah morem dovedu vojsku koja je brojala više hiljada ljudi. Inke je pogubila njihova vera u neminovnost budućnosti. Vera, kakva god bila, nikada nije obmana – ona je izbor koji se ostvaruje. Mogli su da odaberu slobodnu sudbinu, međutim odabrali su onu koja je bila predodređena. Tužno, zar ne?

Čovek samo treba da uzme sudbinu u svoje ruke i okolnosti će odmah izgubiti svojstvo fatalne neizbežnosti. Brodić se može usmeriti na bilo koju stranu od subbine koja je navodno zacrtana. Sve je vrlo prosto: život je kao reka. Ako veslate sami, imate mogućnost da izaberete pravac, ali ako se prepustite toku, prisiljeni ste da plivate u smeru bujice u kojoj ste se našli. Na primer, ako želite karmu – imaćete karmu. Razmišljajući o tome da vaša subbina zavisi od nekih nemilosrdnih okolnosti ili grešaka iz prošlih života, realizujete odgovarajuću varijantu. Volja je vaša jer ste vi dete Boga. Ali ako želite da budete Gospodar svoje subbine, onda je to u vašoj moći. Dvostrano ogledalo će se sa svim saglasiti. Samo je pitanje da li umete da ga koristite.

Posavetujte me kako da postupim. Ne mogu da definišem svoj cilj.

Razum je taj koji određuje cilj. Razum na sebi svojstven način pokušava da cilj pronađe logičkim putem. To je greška. Zadatak razuma nije da traži cilj, već da ga na vreme prepozna. Duša će sama doći do njega i to ćete osetiti, ali joj treba dati mogućnost izbora. Treba proširiti svoj vidokrug: otići negde gde još niste bili, videti ono što još niste videli, otvoriti se za novu informaciju, uopšte – otrgnuti se iz kruga svakodnevnice. A zatim pažljivije osluškivati glas srca. Kad se sretnete s nekom informacijom, osetićete da se duša rasplamsala, a razum zadovoljno i svestrano promišlja o tome. Tada možemo pretpostaviti da ste pronašli „to nešto“.

Progoni me scenario koji se ponavlja. Kad uđem u Vezu s muškarcem, u početku osetim „blagu emocionalnu iskru“, ali ona zatim nestane a ja želim da nastavim druženje s njim. u tom trenutku se muškarac zaljubljuje u mene, ali ja sam već odlučila da mi je on samo prijatelj.

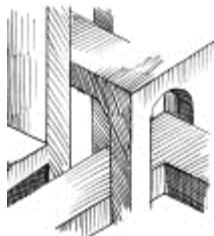
*Pojavilo mi se puno prijatelja i ta situacija već počinje da me plaši.
Možda sa mnom nešto nije u redu jer maštam o dugotrajnim*

romantičnim odnosima i o braku.

Imam prilično visoke zahteve bez kojih mi je teško da muškarca doživim kao partnera. Cenim odgovornost, velikodušnost, optimizam, originalnost.

Ali iz nekog razloga nailazim samo na muškarce koji imaju osobine lenjosti, dok bih ja, naprotiv, želela da muž i ja budemo par koji se druži sa svima, u svemu zajedno učestvuje... Muškarci su često nedosledni u poslu – dovoljno im je ono što imaju, a mene to izluđuje. Na kraju često osetim da sam im sestra, priateljica, a ne voljena žena. Gde pronaći muškarca koji će mi se zaista svideti?

Ako čovek ima snažnu individualnost, kao u vašem slučaju, za njega počinju da se „lepe“ ljudi suprotnih osobina. Ono što ne prihvivate, to i dobijate. To se događa iz dva razloga.

Prvi razlog je delovanje sila ravnoteže. Ako ste skloni da ljude procenujete tako što ih upoređujete sa sobom, nastaje polarizacija koja vam privlači ličnosti sa suprotnim osobinama, kao magnet gvozdene opiljke. Sve dok živite ne obazirući se na druge: „Takva

sam i to je to“ – energetska slika se ne izobličava. Ali čim počnete da se upoređujete s drugima: „Eto, ja sam takva, a oni su ovakvi i onakvi“ – odmah nastaje polarizacija koju stvara vетар sila ravnoteže.

Drugi uzrok može da bude fiksacija pažnje na osobine koje izazivaju odbojnost. Sve je vrlo prosto. Stojite pred ogledalom u kome se odražava ono na šta je fokusirana vaša pažnja. Obratite pažnju na to da li u potrazi za partnerom obično mislite o onome što ne želite, ili o onome što želite.

Ako najvećim delom obraćate pažnju na partnerove nedostatke koje nikako ne možete da prihvate, ogledalo će vam u većoj meri upravo takve i podmetati. Čudeći se zašto se za vas lepe upravo takvi ljudi, vi se ljutite, što znači da su vam misli usredsređene na ono što ne želite. Ogledalu je svejedno šta osećate razmišljajući o nečemu – ono samo odražava sadržaj vaših misli, ni više ni manje.

Da bi se ispravila situacija, pre svega treba da poštujete pravilo Transurfinga: „*Dopustite sebi da budete ono što jeste, a drugima da budu ono što jesu*“, a kao drugo, da svesno preusmerite svoju pažnju na osobine koje vam se dopadaju kod drugih ljudi. Usredsredite se na ono što želite da dobijete. Ogledalo sveta odražava upravo onu sliku na koju je fokusirana vaša pažnja. Naviknite se da posmatrate, opažate, tražite u ljudima ono što vam

je potrebno. I videćete kako će brzo početi da se menja svet oko vas.

Moj prijatelj se zaljubio u mene. Veoma se plašim da će to uništiti naše priateljstvo, a to se može dogoditi kako u slučaju mog pristanka tako i u slučaju mog odbijanja. Istovremeno, još nisam spremna za brak.

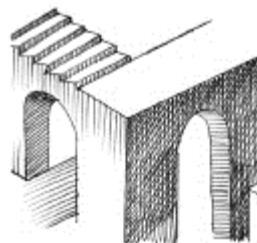
Situacija je vrlo protivrečna.

Ovde se radi o istoj situaciji kao i u prethodnom odgovoru. Dobijate ono što ne želite. Zašto? Zato što vam je pažnja usredsređena na ono što ne volite i čega pokušavate da se osloboinite. Plašite se da ne uništite priateljstvo, ali ne želite ni ljubav, niti brak – eto čime su zaokupljene vaše misli. Opet moram da ponovim: ogledalo sveta odražava upravo onu sliku na koju je fokusirana vaša pažnja.

Ako održavate svesnost, možda ćete primetiti da u početku sve ide dobro, ali da se u određenom trenutku dogodi nešto što vam se ne dopada. Od tog trenutka se vaša pažnja preusmerava na neprijatnu situaciju upravo zato što vas to uznemirava, brine, ljuti i zaokuplja. Čim vaša pažnja bude zaokupljena, tonete u san. On vas

usisava, vuče za niti vašeg nezadovoljstva. Vaše misli su fokusirane u određenom pravcu i u tom smeru počinju da se razvijaju i događaji. To je najprirodniji san na javi jer se „događa“ nezavisno od vaše volje. Svojom voljom pokušavate da utičete na ono što se događa, umesto da uzmete pod kontrolu smer svoje pažnje. Kad pustite misli da same teku, upadate u začaran krug: ne želite ono što vam pristiže, a pristiže vam ono što ne želite.

Da biste izašli iz takve situacije treba da se *probudite u snu*: da se trgnete, budete svesni gde se zaglavila vaša pažnja i da je preusmerite na ono što biste želeli da imate. Ako vam uspe da bar određeno vreme održavate tok misli u potrebnom smeru, krug će se prekinuti i osloboдиćete se sna koji vas je usisao – stvarnost će se promeniti.

Koordinacija optimizma

Praktikujem ono što je izloženo u knjigama o Transurfingu. Deluje!

Klatna mi prieđuju različite podvale, ali se prema njihovim provokacijama odnosim s Budinim osmehom – ne reagujem. Pitanje je sledeće: da li klatna mogu da intenziviraju svoje provokacije kako bi čoveka izbacila iz ravnoteže, ako male smicalice ostaju bez efekta?

Stvar nije u dimenziji problema jer klatna nemaju svesnu namenu i ne mogu ništa da „smišljaju“ ili planiraju kako bi više naštetila. Ona to rade spontano, kao i svaki drugi paraziti. Kad čovek počne da se bavi Transurfingom, njegov svet se reorganizuje, što je propraćeno intenziviranjem zastarelih problema. Na kraju se sve harmonizuje. Potrebno je prilično dugo vreme (barem mesec dana) praktikovati princip koordinacije namere da bi sve prešlo u naviku i tada će se sloj sveta postepeno ispraviti.

Ovaj metod nije lak; težak je, ali je zato efikasan...

Eh, težak nam je deo zapao! Takav odnos prema Transurfingu, kao „teškom metodu“ treba promeniti. Kao prvo, prestanite da ga nazivate metodom, neka on za vas bude način razmišljanja, života. Kao drugo – svojom voljom Gospodara zacrtajte da vam sve lako ide od ruke. Jednostavno živite neopterećeno i to je sve.

Verovatno ćete odgovoriti: lako je to reći, ali teško je primeniti! Slažem se da ovde, osim stereotipne istine od koje trnu zubi, moraju da postoje konkretna objašnjenja i praktična uputstva. Generalno, na sve strane nas okružuju najrazličitiji bespogovorni postulati koji su zbog čestog korišćenja toliko isprani, da je istina u njima već obogaljena. Stereotipne istine slične su starogrčkim stubovima – besprekorni su, ali beskorisni. Na primer, oduvek me je u čorsokak dovodio aforizam Kozme Prutkova: „Ako želiš da budeš srećan, budi srećan.“ Zar ova tvrdnja ne nalikuje maski čija je jedna polovina bela, a druga crna? Kao da tu nešto nije u redu. Naizgled je sve tačno, nema primedbi. Ali kakva je korist od toga? Kako mogu da se nateram da budem optimista po difoltu ako se osećam užasno?

Međutim, ipak postoji konkretan način da se ova okamenjena istina oživi – princip koordinacije namere. Ne treba praviti optimistu od sebe već promeniti svoj odnos prema stvarima. Osim toga, vi i vaš odnos niste jedno isto, stoga nema potrebe da se menjate. Negativna reakcija na neprijatnu situaciju nije ništa drugo do refleks – stečena navika – možda jedna od najštetnijih koju imate.

Refleksna negativnost je način na koji žive školjke, nesvestan san na čiji tok niste u stanju da utičete. Vaš razum je navikao da bez razmišljanja doživi pomračenje zbog bilo kakve neprijatne okolnosti, zbog čega se linija života svaki put premešta na negativan ogrank, gde stvari postaju još gore. Eto, takav lanac negativnih ogrankova vas i povija ka crnoj liniji.

Da biste preuzeli kontrolu nad događajima, potrebno je da svesno upravljate svojim stavom. Ne treba sebi mehanički da ponavljate da je sve dobro onda kad je sve loše. Reč je o tome da treba da se *probudite*, odnosno da svesno pogledate na situaciju i svoj stav prema njoj. Postoji izreka: „Kad pogledaš – ne isplati se živeti, ali ako razmisliš – onda može.“ Dakle, kad se sretnete s bilo kojom negativnom okolnošću, treba da se zaustavite na račvanju, da postanete svesni i razmislite.

Nešto je loše? Da, vrlo je loše, šta tu može da bude dobro. Ali ako budem smatrao da je loše, šta sledi nakon toga? Biće još gore. Da li mi je to potrebno? Ne. U tom slučaju ja, voljom Gospodara, proglašavam određenu okolnost pogodnom. Da li ovde postoji mrvica nečeg pozitivnog? Verovatno. Ali čak i da ne postoji, baš me briga, bitno je da delujem svesno i ne dopuštam da me odvuče na negativan ogrank.

Eto tako. Možete da uzmete list papira, da na njemu izložite suštinu neprijatne situacije i iznad toga napišete svoj slogan: „Odobravam“. Budući da niste optimista, jasno vam je da ste se susreli s negativnom okolnošću, ali je vi svesno proglašavate pozitivnom i od tog trenutka se prema njoj odnosite u skladu s tim. Sada ste zaista počeli da kontrolišete ono što se dešava. Ne zavisite od okolnosti, već one počinju da vam idu na ruku po vašoj volji. Radi se o tome što svesno kontrolišete svoj odnos, a samim tim i upravljate stvarnošću. Probudili ste se u snu.

Koliko sam dobro shvatio, ispada da ne postoje loše životne situacije – sve što je potrebno je da im dopustimo da postoje. A sada ću preterati s generalizacijom. Na taj način ispada da ako živimo u straćari i hranimo se otpacima, neprestano treba da

sugerišemo sebi da je sve u redu, onako kako treba da bude, da je to naš izbor i ne treba da pokušavamo nešto da promenimo?

Samo treba da dopustimo takvoj situaciji da postoji i uljuljkamo se u naručju sveta?

Ili da se ipak (ako je nivo potrebe veći od toga) iskobeljamo iz provalije, bez obzira na sve?

Ne vidim ovde nikakvu protivrečnost. Ako ste pažljivo čitali knjigu, princip koordinacije namere vas poziva da se pozitivno odnosite prema događaju koji se čini negativnim. Pomiriti se s načinom života koji vam ne odgovara upravo i znači sedeti u ustajaloj bari ili plivati kako vas talasi nose, a to uopšte nije isto što i svesno se kretati po toku. Ovde niste „preterali s generalizacijom“, već ste izvukli komadić misli iz konteksta.

Želeo bih da ipak pojasnim: recimo da se nalazim u teškoj životnoj situaciji i hoću da je poboljšam a istovremeno

treba da zauzmem pozitivan stav prema onome što imam u ovom trenutku? Ako je tako, zašto onda nečemu da težim kad mi je ionako dobro?

Ne možete naterati sebe da budete zadovoljni onim što ne odgovara vašoj duši. Možete da se pretvarate, ali to vam ništa neće doneti. I zašto biste se pretvarali? Stvar je u nečem sasvim drugom. Postoje dve realnosti: realnost kojom niste zadovoljni i potencijalna mogućnost u prostranstvu varijanti koja nije realizovana, ali je generalno ostvariva. U životu ćete dobiti ono na čemu je usmerena vaša pažnja.

Ako ste zadovoljni situacijom u kojoj se nalazite, sve će tako i ostati – živećete u toj realnosti. I ako ste nezadovoljni, takođe će sve biti isto. Nebitno je da li vam se to sviđa ili ne, jednostavno – ako o tome budete razmišljali, to će biti s vama. Dobijate onu stvarnost na koju su usredsređene vaše misli. Nalazite se u jednom istom snu sve dok ste na njega fokusirani.

Da biste se izvukli iz te realnosti, fokus treba preusmeriti na stvarnost koju biste želeli da imate. Ne primoravajte sebe da zavolite sadašnjost, već svesno usmerite pogled na budućnost. Misli treba stalno iznova vraćati na željeni cilj. Razum povremeno mora sa svih

strana da obigrava situacije u kojima je cilj postignut. Cilj neprekidno mora da se nalazi u kontekstu trenutne stvarnosti, da bude u osnovi. Gde god se nalazili, šta god se događalo, na cilj ne smete da zaboravljate, već ga stalno oživljavajte u sećanju.

Ako uspete da na taj način zadržite pažnju na ciljnoj realnosti, tekuća stvarnost će bukvalno pred vašim očima početi da se menja. To ćete osetiti. Prethodna stvarnost se više neće činiti tako mračnom. Beležite i najmanje promene i nastavite da usmeravate misli ka cilju. Oko vas će početi da se događaju neshvatljive stvari – videćete kako se stvarnost polako, ali odlučno menja u skladu sa slikom koju držite u mislima.

Proizilazi da se prema svim neprijatnostima i „priyatnostima“ treba odnositi pozitivno i optimistično?

Pa, na to se ionako u svom životu oslanjam optimisti: sve što mi se događa je za moju dobrobit, čak i ako me pregazi auto ili na poslu dobijem otkaz.

Optimizam je karakterna osobina, sklonost ka optimističnom pogledu na svet. Međutim, čak i da ste trostruki optimista, nećete uspeti da u svim okolnostima sačuvate vedrinu

duha ako je sve u redu s vašim mentalnim zdravljem. Optimista se prosto nada da će sve biti dobro, ali to čini nesvesno, zato što mu je takva priroda. Ali šta ako sam pesimista? Kako neko može da me ubedi s tim otrcanim „sve će biti dobro“? Za mene je to nedovoljno. Zašto će biti dobro?

Eto, ja sam npr. pesimista. I to mi je upropašćavalo život sve dok nisam svesno počeo da upravljam svojim odnosom prema stvarnosti. Ako se dogodi neka neprijatnost, svesno je okrećem naglavačke i proglašavam „priyatnom“. I to radi sto odsto – na kraju sve bude dobro. Ja upravljam stvarnošću, a ne ona mnome. Mislite da sam se promenio? Ni najmanje – promenio sam svoj odnos i pritom sam ostao ono što sam i bio – isti onaj pesimista.

Vakcina protiv praznoverja

Budući da sam po prirodi skeptik, ono o čemu pišete ja proveravam u praksi. Na moje iznenadenje, skoro sve radi („skoro“ jer nisam sve uspeo da isprobam).

Već sam se pomirio s tim da ne mogu da objasnim KAKO to funkcioniše, ali to je nebitno, bitno je da donosi rezultate.

A sad suština mog pitanja. Kod mene se sve obično odvija kako želim (ako ne sumnjam) sve dok to ne ispričam (pohvalim se) nekom drugom.

Nakon toga stvarnost na neko vreme više nije kao pre, ali se, istina, sve potom ispravi.

Konkretno: vozim automobil i ne brinem naročito o ograničenju brzine. Saobraćajnu policiju često srećem na putu, ali... zaustavljaju mnoge, samo ne mene. Po pravilu nemam sumnje u to da će me zaustaviti. Međutim, jednom sam to ispričao drugoj osobi. Odmah nakon toga su me dva puta zaustavili. Sledećeg dana se to opet desilo. Da li je to koincidencija (pohvalio sam se pa su me zaustavili) ili postoji neko objašnjenje iz ugla Transurfinga?

Koincidencija nije slučajna. U trenutku kada se pred nekim pohvalite zbog nečeg što ste postigli ili se pripremate da ostvarite, u vašoj podsvesti treperi jedva primetna sumnja: samo da ne ureknem stvari. Takva mala opreznost postoji uvek u svima nama, čak i ako nismo praznoverni. Društvo stvara stereotipe koji se na neki način „reprogramiraju“ u podsvesti. Izreke poput: „Prvo skoči, pa onda reci hop“, kao i običaj da pljucnemo protiv uroka ili pokucamo o drvo stvaraju stereotip u skladu s kojim sreću možemo da zaplašimo ako glasno ispoljimo svoju radost ili zadovoljstvo.

Reklo bi se da praznoverja nemaju realnu osnovu. Ali zašto onda deluju? Ako se udubimo u ovo pitanje, reči koje glasno izgovorimo nisu ništa drugo do vibracija vazduha. Misli, koje su suština tih reči, takođe nemaju nikakvu snagu jer najvećim delom proizilaze iz samog razuma.

Snagu ima baš ta trenutna strepnja, kad se duša i um skoro dotiču u jedinstvu: a šta ako...ureknem. Taj letimičan kontakt potpuno je dovoljan da se pokrene mehanizam spoljašnje namere – moćne sile koja može da ima bitan uticaj na stvarnost. Teško je oslobođiti se podsvesnih strahova i zato jedino

što se može posavetovati je da se nikad unapred ne hvalite onim što još niste postigli, kao ni onim što imate ali možete da izgubite.

Na poslednjem ispitu sam dobio devetku. Pripremao sam se, ali su mi „kao i uvek“ dopala loša pitanja – taj deo gradiva sam propustio da naučim.

Bio sam loš, ali je predavač „izvlačio“ odgovore iz mene zahvaljujući blagonaklonom odnosu i mom redovnom pohađanju nastave.

Od sredine decembra, ne baš po pola sata, ali desetak minuta na dan, radio sam sa slajdom. Zamišljaо sam kako polažem poslednji ispit i gledam u indeks pre nego što ga predajem u dekanat, a u njemu Vidim samo desetke. Čini se da nešto nije dobro pro- radilo ili sam nešto propustio?

Treba da budete svesni da je stvarnost nemoguće promeniti po svojoj želji samo snagom misli i sa stoprocentnim uspehom. To se naročito odnosi na kratkoročne ciljeve. Dugoročni ciljevi su realno ostvarljiviji jer je materijalna realizacija inertna i za ostvarenje željenog je u stvarnosti potrebno određeno vreme, čija dužina nije poznata. Zamislite da sam vam ustupio alat – čekić za zakucavanje

eksera a vi kažete da je neupotrebljiv jer vas ponekad udari po prstima. Mi se ovde ne igramo čarobnjaka. Transurfing ionako radi sa zapanjujućom efikasnošću.

Šta biste još hteli?

Spoznajući svu fundamentalnost principa Transurfinga, prvi put sam osetio svoju tragičnu usamljenost.

Krug ljudi s kojima sam mogao da komuniciram bukvalno se sveo na nulu.

Shvatio sam koliko su ljudi s kojima mi je bilo zanimljivo ili bar dobro, zaglibili u močvari stereotipa i zabluda.

Postalo mi je teško a s njima razgovaram bukvalno o bilo čemu. Zbog toga su se pogoršali i moji odnosi s porodicom.

Napori koje sam uložio da bih ih prosvetio, bili bi dovoljni za izgradnju grada-cvećnjaka, kao kod Majakovskog (Odlomak iz pesme Majakovskog – prim. prev.)

Našao sam se u situaciji koja podseća na stanje čoveka koji je proteran na pusto ostrvo: sam svoj gospodar, pametniji od svih, dokle god pogled može da dopre, ali kakve koristi od toga...?

Međutim, pretpostavimo... nije pametniji, gordost je greh, ali postoji gomila ljudi koje znam da su pročitali vaše knjige i zatim ih odbacili. Osim mene. Što čovek više shvata, jače oseća svoju

samoću. A kako je kod vas? Da li su se promenili vaši odnosi s ljudima, naročito s rođacima i prijateljima?

Ostavite se tog jalovog zadatka da budite uspavane pojedince. Možda oni žele da spavaju. Ljudi iz moje okoline su, na primer, vrlo daleko od Transurfinga. Mnogi čak i ne naslućuju ko sam. Naravno, ja sam zaista niko. Ali to me uopšte ne deprimira. I vama takođe savetujem da nastavite da živite običnim životom. Vaša prednost je u tome što ste se probudili u snu na javi i možete da upravljate svojom stvarnošću. Ako drugi ne žele ili, tačnije, ne veruju da je tako nešto moguće, teško će vam uspeti da ih uverite u suprotno.

Ko ste vi zapravo? Želeli bismo da o vama nešto više saznamo.

Kao što sam već govorio, imam preko četrdeset godina. Do raspada Sovjetskog Saveza sam se bavio istraživanjima iz oblasti kvantne fizike, zatim kompjuterskim tehnologijama, a danas knjigama. Živim u Rusiji. Po nacionalnosti sam Rus ili, tačnije, na četvrtinu sam Estonac. Ostalo nema nikakvog značaja, uostalom, kao i sve navedeno.

Naravno, shvatam da to zavisi od nivoa potreba i ciljeva, ali da li ste eksperimenta radi pokušali (ipak biste Transurfingom trebalo da vladate bolje od svih) da izvedete nešto neobično? Da na primer podignite avion u vazduh sa isključenim motorom ili da na lutriji dobijete krupnu sumu novca?

Kad mi postavljate ovakvo pitanje, po svoj prilici me pogrešno držite za Mesiju, Proroka ili nekog Čarobnjaka iz Oza. Shvatam. Tako vas vuče da zatražite: „Pokaži nam čudo! Onda ćemo i poverovati!“

Ako bih bio verski propovednik ili adept neke sekte, pitanje bi bilo sasvim legitimno. Kao što je običaj u sličnim krugovima, vođa je obavezan da potvrdi svoju jedinstvenost i moć tako što će demonstrirati neko čudo. I tada će svi reći: „O–o–o!“ i bespogovorno ga slediti, prepuni strahopoštovanja i vere.

Religijama i sektama, kao klasičnim klatnima, potrebni su bezuslovno pokorni sledbenici. (Ovde treba napomenuti da pojma Boga striktno razdvajam od religioznog klatna koje tobože nastupa u

Njegovo ime. Više o tome možete pročitati u knjizi „Jabuke padaju u nebo“.) Neophodan uslov za postojanje klatna je pripadnost istoj veri – zajednička privrženost jednoj ideji. Ali budući da se u nešto mora verovati, po pravilu, u nešto što se ne ispoljava očigledno, onda za jačanje vere treba demonstrirati nešto fantastično, neshvatljivo.

U tom smislu, Transurfing deluje kao potpuna suprotnost religijama i sektama. To nije skup kanona koji zahtevaju da im se klanjamo i sledimo jednu sveopštu ideju, već je to drevno Znanje koje je oduvek postojalo i prenosilo se iz generacije u generaciju u različitim interpretacijama. Suština tog Znanja je u tome da svako ima i treba da ima svoju ideju i da svako, ako to zaželi, može da stvori svoje čudo.

Ako Transurfing i možemo da nazovemo klatnom, onda je to vrlo neobično klatno: umesto da „sve satera u zajednički stroj“, svakog poziva da sledi svoj sopstveni, jedinstveni put.

Ovde je objedinjujući faktor širenje tog Znanja, ništa više od toga.

Što se tiče čarobnjaštva – ono samo po sebi ne postoji. Postoji samo konkretni i potpuno objasniv rad namere. U magiju obično svrstavaju sve ono što se ne uklapa u okvire zdravog razuma. Transurfing s magije skida veo tajnovitosti i objašnjava na koji način to radi. Svako je za to sposoban. Samo bez jeftinih trikova. Mi se

bavimo realnim stvarima. Moguće je upravljati stvarnošću, ali je ona inertna i zato se sve ne događa tako brzo kao u rukama iluzionista.

Proizilazeći iz svega rečenog, otpada moja potreba da demonstriram neko čudo sa ciljem učvršćivanja vere. Transurfing ne zahteva veru, klanjanje ili strogo poštovanje neke ideje. Svako može da stvori svoje čudo i sam to proveri. Onima koji su probali i videli svojim očima, nisu potrebne druge potvrde. To možete da nazovete magijom ako želite, ali je to realno.

Što se tiče mojih ličnih uspeha, mogu samo da konstatujem da Transurfing besprekorno radi. Ali neću obznanjivati informacije iz svog privatnog života jer nakon toga on prestaje da bude privatan. Široka popularnost se okreće protiv tebe ako se prepustiš iskušenju da se popneš na pijedestal da te svi vide. Kod nekih naroda, npr. američkih Indijanaca, postoji verovanje da ako je neko nacrtao tvoj portret (fotografisao) – ukrao je deo tvoje duše. Naravno, to je samo praznoverje, ali nije nastalo iz vazduha. Plod ličnog stvaralaštva se može širiti, ali praviti hit od svoje ličnosti – nikad.

Zakonomernost kontrasta

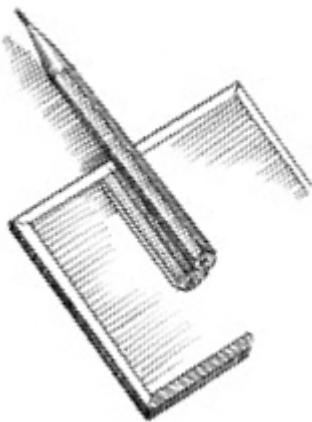
Kada sam imala šesnaest godina, strašno sam se svađala sa svima koji su želeli da žive u Moskvi. Taj mi se grad nije svidao, smatrala sam da je građen za turiste, a ne za život. Na kraju – ja živim u njemu. S devetnaest godina sam se svađala sa onima koji su tvrdili da su „svi muškarci gadovi“, štiteći i braneći svog izabranika. Kakav je ishod toga – verovatno pogodaće i sami. Čim sam sebe lovila u mislima da nešto ne prihvatom (jednostavno mrzim) – to bi se pojavljivalo u mom životu.

Do dvadesete godine sam na decu gledala kao na neki nesporazum, nisam shvatala kako je moguće da neko „želi da ih ima“.

Na kraju – nakon godinu dana sam rodila sina i to željenog. Zatim sam počela da mrzim muškarce i zarekla se da se nikad neću udati a pogotovo rađati decu.

Rezultat toga je da sam s drugim mužem dobila ponovo sina (i prvi i drugi put sam želela devojčicu). Tek nakon čitanja vaših knjiga sam shvatila da se sve događa u skladu s programom „dobijate ono što ne želite“. Ranije sam sebe smatrala gubitnicom, iako sam uvek u svemu bila najbolja. Onda sam pomislila: ako će se

slajdovi budućnosti koje sam zamislila za ciljeve teško ostvariti, možda je bolje da razmišljam o onome što ne mogu da prihvatom? Ili će to biti veštačka namera? Na primer: ne želim da budem jako bogata, da imam luksuzne automobile, velike kuće, a da ne pominjem ostrva, jahte i druge materijalne izvitoperenosti. Ja to zaista ne želim.

Uzalud pokušavate da naterate sebe da ne želite ono što zapravo strastveno želite ili da misli zaokupljate onim prema čemu ste ravnodušni. Ogledalo sveta nećete prevariti pretvaranjem – u njemu se reflektuje ono čime su zaokupljeni duša i razum. Ako su duša i razum u jedinstvu, jasan odraz se brzo manifestuje u stvarnosti; ali kad su u neskladu, slika se razdvaja i zato se ni u stvarnosti ne ostvaruje ništa konkretno.

Jedinstvo duše i razuma poseduje jednu karakterističnu osobinu – uvek je propraćeno nekom neobuzdanošću. Ponekad to može da

bude ushićenost, ali zbog čovekove sklonosti ka negativnostima, neobuzdanost se najčešće ispoljava u obliku nemira, gađenja, ogorčenosti, nezadovoljstva, ljutnje. Ogledalu je svejedno gde je usmeren odnos – da li ka prihvatanju ili neprihvatanju, ono samo konstatuje sadržaj misli.

Ushićenost i oduševljenje obično ne traju dugo, dok potištenost i osećaj gađenja mogu da budu stalni pratioci jer su uslovjeni stvarnošću koja ih okružuje. Kad nešto strastveno ne prihvataste, duša i razum su s tim potpuno solidarni. U vašim mislima se oblikuje jasna slika koju dvostrano ogledalo ravnodušno premešta u stvarnost. Iz tog razloga dobijate ono što ne želite.

Ako kažete da ne želite da imate jahtu, to ne znači da je mrzite, već samo da vam ne treba. Isto tako ne pomišljate da živite u jadnoj straćari. Ne želite, ali i ne strepite da će se u njoj naći. U vašim mislima ne dominira ono prema čemu ste ravnodušni. U glavi nema konkretizacije, nedostaje smer i zato slika postaje amorfna, isprana – nejasno je šta odražava. Međutim, kad počnete da se plašite i mrzite, duša i razum se ujedinjuju i slika misli poprima jasne obrise.

Nemoguće je veštački stvarati i održavati jedinstvo duše i razuma, kao što se ne može suviše dugo zadržati stanje ushićenosti. Možemo samo da mu težimo. Najbolji način da postignete jedinstvo

je da živite u skladu sa svojim temeljnim načelima i da se krećete prema svom cilju. Što je slika duše i razuma bolje fokusirana, brže će se realizovati. Dok to ne postane moguće, isti rezultati se mogu dobiti dugotrajnom težnjom – delovanjem s nepokolebljivom istrajnošću.

Svaki put kad vam pažnju obuzme nešto što ne volite, svesno se preusmerite na ono što biste želeli da imate. To je kao da u ruci imate svetiljku: ili se bespomoćno klatite na jednu pa na drugu stranu, uplašeno osvetljavajući tamne uglove, ili svetlost usmeravate samo ispred sebe i hrabro koračate prema cilju, bez obzira na to što se oko vas nalazi.

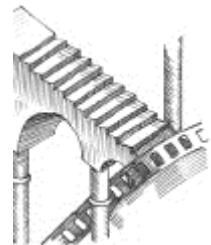
Često se događa da ako je početak nekog posla dobar, da rezultat ispadne loš i obrnuto.

Možemo li da iskoristimo tu zakonomernost ili da je nekako ispravimo? U životu sam često primećivala kako mi se puno toga nije dogodilo onako kako sam planirala, već skoro sasvim suprotno.

S gledišta Transurfinga je to objasnjivo – bio je povišen potencijal važnosti.

Zatim sam uočila zanimljivu Zakonomernost. Ako svesno razmišljamo da situacija mora da se razvija loše, zapravo sve

ispadne dobro! I sad, da bih izbegla neprijatan ishod događaja, namerno zamišljam što je više moguće loših varijanti, a krajnji rezultat bude uspešan. Zašto se to događa?

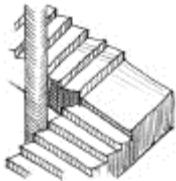

Ovde se ne može izvesti strogo pravilo. Događa se da sve započne predivno, a da se loše završi. Ali događa se i obrnuto: početak je bio užasan, a na kraju se sve složilo jednostavno predivno. Kod svakog se to događa drugačije i svako uočava nešto svoje. Kontrast nas navodi da uočimo: očekivali smo jedno, a završilo se potpuno suprotnim. Međutim, ljudi često ne obraćaju pažnju na to da se pravilo koje su postavili narušava ako propratne okolnosti nisu bile toliko bitne. Izuzetaka ima isto koliko i potvrda – ali se njih ne sećaju. Obično se pamte oni slučajevi koji imaju težinu. Upravo pridavanje važnosti stvara zakonomernost kontrasta.

Kada se događaju ili okolnosti pridaje veliki značaj, stvara se suvišni potencijal. Čovek veoma želi da mu sve uspe, a istovremeno se plaši da se ništa neće ostvariti. Strah može biti čak i nesvestan, ali ga to uopšte ne umanjuje budući da dolazi iz duše. Ta smesa želja, nemira i precenjivanja stvara vетар sila ravnoteža koje nastoje

da je uspostave. Na kraju dobijamo rezultat koji je suprotan očekivanom: na početku se situacija ocrtava u mračnim tonovima, a zatim se ispostavlja da je sve mnogo lakše i jednostavnije, ili obrnuto.

Znači li to da ako svesno prigušimo boje, da će se sve završiti povoljno? Uopšte ne. Štaviše, to ne treba raditi. Kao prvo, nećete uspeti da na veštački način modelujete suvišni potencijal. Drugim rečima, nećete uspeti da uistinu sebe „zaplašite“. Razum može da se pretvara, ali duša u to neće poverovati. Kao drugo, crtajući mračne slike, stvarate negativnu sliku koja će se s manjim ili većim uspehom odraziti u ogledalu sveta. Zašto programirati negativnu stvarnost?

Ako dok planski vrtite najgore varijante, primetite da „pretvaranje“ ipak funkcioniše. To se ne događa zahvaljujući vašim naporima, već uprkos njima. To što igrate ne umanjuje vaše strahove – samu sebe ne možete da prevarite. U svakom slučaju, čak i nezavisno od igre, vi se potajno nadate povoljnog ishodu, ako je sve tako loše i strašno – to je zaista pozitivan faktor zato što dolazi iz duše. Ali, ponavljam, povlađivanje negativnostima može samo da doneše štetu.

Postavlja se pitanje: ako zakonomernost kontrasta nastaje očekivanjem koje je zasnovano na povišenoj važnosti, kako onda treba da se odvijaju događaji u „čistom obliku“? Recimo, ako nešto započne dobro ili, naprotiv, loše, šta se dalje može očekivati ako još nije poznato, kako se prema tome postaviti?

S velikim postotkom verovatnoće će kraj po svom karakteru biti isti kao i početak. Ovde neprocenjivu pomoć može da ima jednostavan princip kretanja po toku varijanti. U životu smo prinuđeni da na svakom koraku preduzimamo određene radnje, da pokrećemo neki proces, bilo da se radi o novom početku ili traženju neophodne stvari, posla, partnera, rešenja. Svaki put, preduzimajući prvi korak u odabranom smeru, ulazite na vrata.

U tom trenutku, dok još niste daleko odmakli, pitate se: da li ste pravilno odabrali vrata ili ste pogrešili?

Ako od samog početka sve ide dobro, možemo se nadati da će se tako i nastaviti, iako za to takođe nema nikakve garancije. Na garancije možemo računati samo u obrnutom slučaju. Ako se vrata otvaraju s mukom i kroz njih se treba probijati, bolje je okrenuti se i potražiti druga. Tok varijanti uvek ide putem najmanjeg otpora i taj put je optimalan. To ne znači da, ako se progurate kroz tuđa vrata, ne možete stići do kraja. Sumnje nema kad je reč o jednom – tamo

vas očekuje hrpa problema i poteškoća. Zato je bolje da postavite sebi sledeće pravilo: ako vrata teško popuštaju, treba tražiti druga.

Pogledajmo primere. Recimo da vam se čini da ćete stvar koja vam je potrebna pronaći u toj i toj prodavnici, ali iz različitih razloga ona vam nije dostupna: ili do prodavnice ne možete da stignete ili je zatvorena. Razum uporno tvrdi: znam da mi je ta stvar potrebna i pronaći ću je upravo ovde. Najverovatnije ćete morati da se uverite da ćete potrebnu stvar naći tamo gde je uopšte ne očekujete.

Sledeća situacija: tražite posao. U jednoj kompaniji morate da prođete kroz vrlo naporno testiranje, na intervjuu su prema vama strogi i vrlo zahtevni. U drugoj sve prolazi lako i glatko. Šta će odabrati razum? On je navikao da osvaja vrhove i ceni ono što je postigao naporima. Njegov je izbor očigledan. Ali šta će biti dalje? Napornog posla će biti, ali materijalne koristi – teško.

Vi rešavate problem ili počinjete da radite težak posao. Bez obzira na ukorenjen stereotip, pokušajte prvo da radite, a tek potom da razmišljate. Razum je sklon da traži teška rešenja i odabire teške puteve. Najdraži metod razuma je da pravi, a zatim savladava

prepreke – ipak je on „otac svih grešaka“. Šta god smislio, vi uvek sve uradite na što jednostavniji način. Videćete kako će se točak sam zakotrljati.

Susreli ste se, na primer, s nekim čovekom i razmišljate da li vam odgovara za dalje druženje. Ako se na samom početku pojave nekakve nesuglasice, poteškoće i trenja – možete biti sigurni da vam takvi odnosi neće doneti ništa dobro. Ma koliko razum hvalio njegove vrline, ma kakve argumente nabrajao u njegovu korist, što se više trudi da samog sebe ubedi u to da je osoba „prava“, veća je verovatnoća da ćete na kraju zažaliti. Ne verujte argumentima, verujte činjenicama. Ne oslanjajte se na zaključke razuma, pratite tok varijanti.

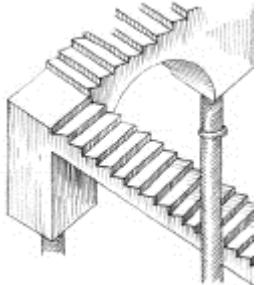
Cilj i pravo

Kakvo je vaše mišljenje o životu nakon smrti? Kako sam shvatio, fizičko telo umire, a duša je večna.

Znači li to da duša, vraćajući se u energetsko-informaciono polje, više nema svest, sjedinjuje se s njim i čovekova individualnost prestaje da postoji, a pri sledećoj reinkarnaciji će duša imati drugo telo i drugu svest? A šta se događa s mojom svešću koju sam imao – sve je bilo užalud? Pa ne može Tvorac, koji mi je dao život i svest da sve to potom uzme, ne ostavljajući mi ništa zauzvrat. Ukratko: čovek živi, igra svoju ulogu i onda postaje suvišan? To zvuči nekako tužno.

Ako odbacimo dogmatske predstave različitih religioznih struja i sagledamo samo činjenice, bez sumnje će biti samo jedno: duša zaista prolazi kroz niz inkarnacija i proživljava puno života u različitim telima. Očiglednih dokaza za postojanje Boga za sada nema, ali za dušu – koliko god želite. Postoje hiljade svedočanstava o tome kako su se ljudi slučajno setili svojih prošlih života. Nemoguće je podvrgnuti sumnji njihovu verodostojnost zato što su činjenice tvrdokorna stvar. Ako čovek odjednom počne da govori na nekom drevnom jeziku koji se više ne koristi u današnje vreme ili

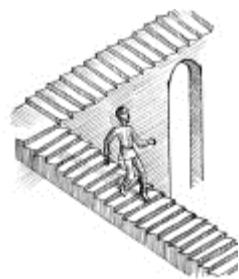
iznosi istorijske i geografske podatke za koje principijelno nije mogao da zna, koji su nam dokazi još potrebni?

Iako ortodoksnu nauku ni ti argumenti ne mogu da uvere, jer ona uvek odbacuje sve što nije sposobna da objasni – tako joj je jednostavnije. Kad bi naučnici uspeli da proprate put duše na ekranu oscilografa, onda bi to bila sasvim druga priča. Što se tiče pitanja poput „zašto“ i „s kakvim ciljem“, njih treba postaviti Višiminstancama. To može jedino Bog da zna. Transurfing na ta pitanja odgovara na sledeći način: cilj života je služenje Bogu. Služenje nije klanjanje, već sukcreacija s Njim. Bog svetom upravlja posredstvom svega živog što postoji. On ne poseduje drugi način postojanja osim u obliku života – u svoj raznovrsnosti manifestacije. Da li je to razlog što se nikako ne pronalazi potvrda Njegovog postojanja, jer On živi u svemu: u travčici, cvetu, leptiriću, u samom čoveku? Život je san Boga. Reinkarnacija je svojevrstan prelaz iz jednog sna u drugi. Sva bića prate isti cilj – živeti, što znači upravljati tom stvarnošću u skladu sa svojim mogućnostima. Upravljanje stvarnošću je i cilj, i

sposobnost, i pravo. Ako uzmete sebi za pravo, ostvarujete Božju volju i živite kvalitetnim životom, a ako ne, postaje vam sve gore. Detaljnija obrazloženja ovih zaključaka možete pročitati u knjizi „Jabuke padaju u nebo“.

Međutim, ako vas ti odgovori ne zadovoljavaju, možete da se jednostavno obratite sebi budući da se čestica Boga nalazi u svakome od nas. Ni ja, ni sveštenik u crkvi, niti bilo ko drugi ne može da bude posrednik između vas i Boga. Jedino ćete vi sami, nakon što se obratite sebi, dobiti odgovore na sva pitanja.

Takav savet vam možda neće pobuditi poverenje:

„Ali kako?! Kako bih mogao da znam?“

Najverovatnije ili to još niste pokušali da učinite ili nemate poverenja u glas svog srca, inače ne biste postavljali takva pitanja. Sve je vrlo jednostavno. Ako nameravate da odgovore tražite u tuđim knjigama, očekuje vas beskrajno putovanje koje nigde ne vodi. Kao prvo, nikad nećete uspeti da pročitate sve što treba, a kao

drugo, u različitim izvorima ćete se susresti s različitim tumačenjima, zbog čega ćete se još više izgubiti. Najbolje je da pročitate nekoliko knjiga koje vam se (upravo vama!) učine značajnim, a zatim uzmete sebi za pravo da sami pronalazite i dajete odgovore. Cela stvar je u tome gde je usmerena namera: na spoznaju ili kreaciju. U prvom slučaju ćete odabrati ulogu večnog učenika, a u drugom – kreatora i izumitelja.

Čuvareva vrteška

Ako ste PUTNIK, predodređeni ste da vrlo suptilno „usmeravate“ čovečanstvo na kreativno postojanje, što ste do sada i činili.

Ali zakoni PUTNIKA deluju sve dok se ne koriste u komercijalne svrhe, dok vi od objavljivanja knjiga zarađujete novac.

To znači da će vam znanja ostati, ali da ćete izgubiti osobine PUTNIKA. Zar vam je mizeran prihod važniji od NAŠIH CILJEVA?

Pametan ste čovek i zadivljuje me vaša ubeđenost da ste nepogrešivi. Ili ste nagomilali znanja bez osnove, ili ste prosvetljeni, pa se žrtvujete za dobrobit zemaljske civilizacije.

KO STE VI UOPŠTE?

O–o–o! O–o–o! Koliko patetike! Pobeđen sam, smrvljen, uništen! Sve smo rešili: pustiću bradu kao što je ima Čuvar, uzeću dugačak štap i krenuti da lutam u potrazi za istinom da bih progledao, a zatim otvorio oči onima koji žive u mraku. Tako sam poželeo da budem pravi i da se „žrtvujem“ za dobrobit zemaljske civilizacije!

Već se pripremam. Samo da još jednom ovlažim prste i prebrojim svoj „mizeran prihod“, a onda odmah put pod noge. I dok drhtavim rukama brojim novac, saslušajte jednu priču.

Jednom prilikom su se okupila deca pokraj peska u dvorištu našeg sveta. Bili su тамо Razmetljivica, Razmaženko, Svadljivko, Pametnjaković, Tužibaba i Detešce. Nadimak svakog od njih odražava svojevrsnu karakternu osobinu.

Razmetljivica se na različite načine trudila da istakne svoje vrline i zato je volela da se pohvali lepom haljinicom, bombonicama i sličnim.

Razmaženku i nije bilo potrebno da potvrđuje svoju važnost. I bez toga je sam po sebi bio važan. Jedini je imao automobil na pedale i ponosito se u njemu vozikao dvorištem.

Svadljivko nikad nije ostavljao na miru ni sebe ni druge.

Nije bio zao, već pre ranjiv. Tu svoju ranjivost je pokušavao da prikrije spoljašnjom drskošću.

Pametnjaković se, naravno, ponašao kao najrazumniji. Znao je bolje od svih da pravi kolače od peska i bio je vrlo ponosan na njih. Pametnjaković je bio jako zabrinut zbog toga što drugi stalno sve rade pogrešno i zato se trudio da svima ukaže pravi put.

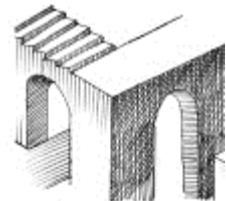
Tužibaba se na sve načine trudila da bude u centru pažnje.

Samo što joj to nije polazilo za rukom, iako nije prelazila granicu podlosti.

O Detešcetu se skoro i nema šta reći. Ničim posebnim se nije isticalo, bilo je povučeno, ili je zamišljeno kopkalo pesak lopaticom, ili je čuteći široko otvorenih očiju slušalo šta drugi pričaju.

Svako iz ove „peščane“ družine je pokušavao da na svoj način označi i učvrsti svoj položaj u ovom prevrtljivom svetu. Svaki glumac je u ovom pozorištu imao svoju ulogu koja mu je manje ili više omogućavala da se uklopi u predstavu života.

Događalo bi se da Razmetljivica pretera u hvaljenju sebe i tada bi je Svaljivko povukao za pletenicu, Tužibaba bi se požalila Razmaženku i on bi počeo da zavodi pravdu, a Pametnjaković bi krenuo da sve organizuje i urazumljuje.

Uloga je svakome služila kao svojevrsna niša koja je omogućavala da se udobno smeste i objave svetu: „To sam ja! Ja postojim! Ja sam neko!“ Svako je bio neko. Jedino Detešce, kako se

činilo, nije imalo nikakvu ulogu. Držalo se po strani i, po pravilu, ostajalo izvan igre. A tako je želelo da bude neko!

Detešce nije moglo da shvati ko je ono zapravo. Živelo je s bakom, a roditelja se nije sećalo.

Ali ko je tačno želelo da bude, takođe uopšte nije znalo. Ponekad je želelo da liči na nekog iz „peščane“ družine. Detešcetu se činilo da ako uzme jednu od uloga, postaće ličnost i zauzeće dostoјno mesto u dvorišnom društvu.

Međutim, koliko god da se trudilo da isproba tuđe maske, ništa dobro iz toga nije ispadalo. Svaki put kad bi Detešce pokušalo da igra tuđu ulogu, nije ga napuštao neobičan osećaj. Činilo se kao da je postajalo neko, ali je istovremeno prestajalo da bude ono što jeste! Taj osećaj mu nije bio prijatan i nije mu preostajalo ništa drugo već da prestane da bude neko drugi i ponovo bude ono što jeste, tj. niko. I tako je cela družina sedela pored peska i dosađivala se.

A onda je neko rekao:

- Eno ga, ide Čuvar.
- Koji Čuvar? Gde je?
- Eno ga, starac sa sedom bradom. Radi u parku, upravlja svim vrteškama. Čudan starac. Postavlja glupa pitanja.
- Kakva pitanja?

– Kad ga zamoliš da se provozaš na vrtešci, on te pita: „Za šta?“ Kao odgovor mu gurneš kartu i on te propusti.

– Misliš da si rekao nešto novo. Pa ko će besplatno da te vozi?

– Jednom nisam imao novca niti kartu i pokušao sam da se provučem, ali me je on primetio i opet krenuo sa svojim glupim pitanjem: „Za šta?“ A ja sam mu odgovorio: „Dedice, nemam novca, pusti me da se malo vozim“. A on mi je na to opet odgovorio: „Zbog čega?“ Nisam razumeo i zamolio da mi ponovi pitanje, a on će ponovo: „Zbog čega bi trebalo da te vozam?“ Odgovorio sam mu da nemam novca, a kako bih želeo da se provozam. A Čuvar će na to: „Kad budeš mogao da odgovoriš na moje pitanje, više nećeš morati da kupuješ karte.“

– Šta mu to znači? Šta može da se odgovori na takvo pitanje?

– Ko će ga znati. Nekoliko puta sam pokušao, ali je starac rekao da je sve pogrešno.

Detešce je slušalo ceo taj razgovor i odjednom mu je sinulo. Misli su mu se iznenada razbistrite. Odjednom je videlo sebe i sve ostale

kao da gleda sa strane. Detešce je znalo da je oduvek želelo da bude neko – osoba slična bar nekom od članova dvorišne družine. Ali sada je osetilo nešto neobično: bilo je niko i istovremeno je bilo svako od njih!

Shvatilo je da ako svako prestane da igra svoju ulogu, drugim rečima, odbaci masku, onda će postati isto što je i ono, odnosno – niko.

Na isti način svaka kapljica koja klizne s vrha talasa, razlikuje se svojom veličinom i oblikom. Ali suština svih kapi je ista – voda. I sve se one pre ili kasnije vraćaju u okean i stapaju s njim u jednu celinu.

Detešcetu je u jednom trenutku sve postalo jednostavno i jasno. To nije očekivalo od sebe i odjednom je reklo:

– Znam odgovor na Čuvarevo pitanje.

Svi su zamrli i zaprepašćeno zurili u Detešce. Niko nije pomislilo da je ono sposobno za tako nešto.

– I koji je odgovor? – oprezno je upitao Pametnjaković.

– Idemo u park i tamo ćete saznati – reklo je Detešce i pridiglo se, nameravajući da ostvari ono što je zamislilo.

Zaintrigirana dečica su ga pratila u stopu.

– Ali to još nije sve – šapnuo je Svaljivko Pametnjakoviću. – Tamo postoji Vratar koji takođe ima svoje pitanje: „Ko ti je dozvolio“? Detešce je danas nekako čudno. Hajde baš da vidimo šta će da odgovori na to.

Uskoro su deca stigla do kapije parka. Srditi dedica, vratar, zastrašujućeg izgleda im je preprečio put.

– Hej, gde ste krenuli deco?

Detešce je istupilo napred.

– U park, da se vozimo na vrtešci.

Vratar se od takve neposrednosti zbumio, ne znajući da li da se naljuti ili nasmeje.

– A čiji si ti, dečače? Slušaš li svoje roditelje? I, uopšte, ko ti je dozvolio? Šta ćeš na to da odgovoriš?

– Nisam dužan da odgovorim na vaše pitanje – mirno je reklo Detešce.

Vratar je zanemeo. Prvi put su mu ispravno odgovorili. I kako je ono, čovekoliko Detešce, to moglo da zna? Dedica je bez reči otvorio vrata deci i dugo ih s čuđenjem pratio pogledom.

Kad su se dečica oprezno približila vrtešci, u susret im je došao Čuvar.

- Šta želite dečurlijo?
- Da se vozimo – detešce je odgovorilo u ime svih.
- „Za šta“? – kao i obično se raspitivao starac.
- Ni za šta. Eto tako – reklo je Detešce bez razmišljanja.

Čuvar ga je pogledao s neskrivenom znatiželjom.

- Pa zašto?
- Zato što sam ja Božji sin.

Na trenutak je zavladala mrtva tišina. Kada su se pribrala, deca su odjednom veselo poskočila i povikala:

- Mi smo Božja deca! Mi smo Božja deca!

Više niko nikome nije postavljao pitanja. Iz nekog razloga je svima sve bilo jasno bez bilo kakvih objašnjenja. Čuvar se široko osmehnuo, svima podelio po sladoled i pozvao ih da zauzmu svoja mesta na vrtešci.

Zanimljivo je da je svako pronašao mesto koje mu se sviđa i nije došlo ni do kakvih svađa koje su uobičajene u takvim situacijama.

Razmetljivica je odabrala konjića, Razmaženko automobil, Svadljivko lokomotivu. Pametnjaković svemirski brod, a Tužibaba brodić.

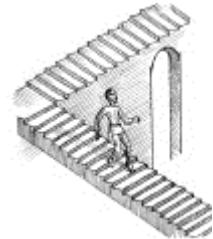
Vrteška je počela da se okreće. A onda se dogodilo čudo: prethodne uloge su negde iščezle, kao da su s dečjih lica skinute maske. Deca su prestala da budu neko i postala su ono što jesu. Svi su bili srećni i niko nikome nije zavideo niti bilo šta zamerao.

Na ovome završavam priču u kojoj se sadrži sva filozofija Transurfinga. Zanimljivo, a šta je odabralo Detešce? To vi odlučite, poštovani Čitaoče. Za to je potrebno samo da kažete sebi, kao što je reklo i Detešce: „Ja sam Božji sin.“ Dopustite to sebi i mirno pratite put jedinstva duše i razuma.

Ako imate ono što se u Transurfingu naziva „odlučnost da imate i dejstvujete“, Vratar će u pravo vreme otvoriti potrebna vrata, a spoljašnja namera će maštu pretvoriti u stvarnost.

Sad je došao trenutak da odgovorim na pitanje ko sam ja. Ja sam niko. Istovremeno sam i ono što ste i vi – Božji sin. Gospod Bog – moj Otac – pustio me je da prošetam ovim svetom. Da li Ga volim i da li Ga slušam – nikoga se ne tiče. Sa svojim Ocem komuniciram direktno, srcem, a ne kroz rešetke ispovedaonice. Sam, svojom

namerom oblikujem sloj svog sveta i, ako to ne smeta drugoj Božjoj deci, nisam obavezan nikome da polažem račune.

Takođe, nije moj posao da nekome pokazujem pravi put. Za to bih morao da budem neko, a ja sam niko. Svaki čovek može na sebe da stavi masku Skitnice, Prosvetljenog, Učitelja i svima priča da zna kojim putem treba ići. Ako mu poveruju, oko sebe može da okupi pastvu i „pravi kolače u pesku“, dubokoumno raspravljujući o raznoraznim duhovnim stvarima.

Budući da sam niko, ne znam gde drugi treba da idu. U Transurfingu se govori samo o tome da smo svi Božja deca, pritom svako od nas zna svoj put i svako ima slobodu izbora.

Sami ćete pronaći svoj put ako budete osluškivali glas svog srca. Sve ostalo je pitanje tehnike Transurfinga. Eto, čini se da sam sve rekao. Vreme je da uzmem dugačak

štap i krenem na put. Da donosim svetlo znanja u mrak neznanja. Ali, sačekajte. Pa, ja sam niko? I nisu mi poznati „zakoni Putnika“ koji se pominju u pismu? Znači da nemam šta da izgubim. Na sreću, slobodan sam! Ostajem.

Rečnik pojmove

Ciljevi i vrata

Svaki čovek ima svoj jedinstven put kojim će dostići istinsku sreću u ovom životu. Klatna čoveku nameću tuđe ciljeve koji mame svojim prestižem i nedostupnošću. Jureći za lažnim ciljevima, nećete postići ništa, ili ćete, ako postignete, shvatiti da vam to ne treba.

Vaš cilj je da uživate u životu. Ostvarivanje vašeg cilja privući će i ispunjenje svih ostalih želja, a pritom će rezultati nadmašiti sva očekivanja. Vaša vrata su put koji će vas odvesti do sopstvenog cilja.

Ako idete prema svom cilju kroz svoja vrata, niko vas i ništa neće u tome omesti, zato što ključ vaše duše idealno odgovara ključaonici vašeg puta. Ono što vam pripada niko vam neće oduzeti i problema s postizanjem cilja neće biti. Problem je samo u traženju sopstvenog cilja i sopstvenih vrata. Transurfing će vas naučiti kako da to učinite.

Čuvareva zagonetka

„*Svaki čovek može da stekne slobodu da izabere sve što želi*“.

Kako steći tu slobodu? Čovek ne zna da ne mora s mukom da

postiže ono što želi, već da to jednostavno može da dobije. Zvuči sasvim neverovatno, ali je upravo tako. Odgovor na ovu zagonetku saznaćete tek kada do kraja pročitate knjige o Transurfingu. Ne pokušavajte odmah da zavirite u poslednje poglavlje, jer vam odgovor neće biti jasan.

Frejling

Frejling je efikasna tehnika međuljudskih odnosa koja je sastavni deo Transurfinga. Glavni princip Frejlinga možemo da formulišemo na sledeći način: *Odrecite se namere da nešto dobijete, zamenite je namerom da nešto date i dobićete ono čega ste se odrekli.*

Delovanje tog principa se temelji na tome da vaša spoljašnja namera iskorišćava unutrašnju namenu partnera bez ograničavanja njegovih interesa. Kao krajnji rezultat od čoveka

dobijate ono što niste mogli običnim metodima unutrašnje namere. Sledeći taj princip, postići ćete impresivne rezultate u privatnim i poslovnim odnosima.

Izbor

Transurfing predlaže načelno drugačiji pristup postizanja cilja. Čovek bira, kao da naručuje u restoranu, ne brinući o sredstvima

postizanja. Na kraju se cilj većim delom ostvaruje sam, nezavisno od direktnog delovanja naručitelja. Vaše želje se neće ispuniti. Vaša maštanja se neće ostvariti. Ali vaš izbor je nepovrediv zakon i on će se neminovno realizovati. Svrhu izbora nemoguće je objasniti u dve reči. Ceo Transurfing govori o tome šta je izbor i kako ga ostvariti.

Indukovani prelazak

Katastrofe, elementarne nepogode, oružani sukobi i ekonomске krize se razvijaju spiralno. U početku nastaje zaplet, zatim razvoj, sve se više pojačava napetost, pa sledi kulminacija, emocije su na vrhuncu i na kraju dolazi rasplet – sva energija se rasipa u prostor i dolazi do privremenog zatišja. Otprilike se slično ponaša i vodeni vrtlog.

Pažnja grupe ljudi dospeva u stisak omče klatna, koji počinje da se sve snažnije ljudi povlačeći za sobom nesrećne linije života. Čovek reaguje na prvi trzaj klatna – na primer, na negativan događaj, učestvuje u zapletu i nalazi se u zoni delovanja spirale koja počinje brzo da se vrti i povlači ga poput vrtloga.

Pojavu pada u vrtlog opisujemo kao indukovani prelazak na liniju života na kojoj čovek postaje žrtva. Njegova reakcija na trzaj klatna i posledično uzajamno predavanje energije njihanja podstiču prelazak

na liniju života koja je po frekvenciji bliska njihanjima klatna. Na taj način se negativan događaj uključuje u sloj sveta tog čoveka.

Jedinstvo duše i razuma

Razum ima volju, ali ne može da upravlja spoljašnjom namerom. Duša može da oseti svoju istovetnost sa spoljašnjom namerom, ali nema volju. Ona lebdi u prostranstvu varijanti kao papirni zmaj kojim je nemoguće upravljati. Da bi se spoljašnja namera podredila volji, potrebno je postići jedinstvo duše i razuma. To je stanje u kome se osećaji duše i misli razuma spajaju u jedno. Na primer, kada je čovek ispunjen radosnim zanosom, njegova duša „peva“, a razum „zadovoljno trlja ruke“. U takvom stanju čovek može da stvara. Ali događa se da se duša i razum ujedine u nemiru, strahovima i mržnji. Tada se ostvaruju najgora očekivanja. Naposletku, kad zdrav razum tvrdi jedno, a srce se tome protivi, znači da duša i razum nisu usklađeni.

Klatno

Energija misli je materijalna i ne nestaje bez traga. Kad grupe ljudi počnu da razmišljaju na isti način, njihove „talasne dužine“ slažu se jedna na drugu i u okeanu energije stvaraju nevidljive, ali stvarne

energetsko-informacione strukture – *klatna*. Te strukture počinju da se razvijaju samostalno i potčinjavaju ljudi svojim zakonima. Čovek koji dospe pod uticaj destruktivnog klatna gubi slobodu – mora da bude šraf u velikom mehanizmu.

Što je više ljudi – sledbenika – koji hrane klatno svojom energijom, ono se snažnije „njiše“. Svako klatno ima sopstvenu karakterističnu frekvenciju njihanja. Na primer, ljuljaška se može zanjihati samo ulaganjem sile određene frekvencije. Ta frekvencija se naziva rezonanca. Kada se broj sledbenika klatna smanji, njegova njihanja se smiruju. Kad sledbenika više uopšte ne bude bilo, klatno će se zaustaviti i umreti kao struktura.

Da bi iz čoveka iscrpla energiju, klatna se čvrsto hvataju za njegova osećanja i reakcije: negodovanje, nezadovoljstvo, mržnju, razdraženost, nemir, uzrujanost, potištenost, zbumjenost, očaj, strah, žalost, privrženost, ushićenje, osjetljivost, idealizovanje, divljenje, oduševljenje, razočaranje, gordost, oholost, prezir, gađenje, uvređenost, osećaj dužnosti, osećaj krivice i tako dalje.

Najveća opasnost za čoveka koji je pod uticajem destruktivnog klatna je ta što klatno svoju žrtvu udaljava od onih linija života gde bi mogla da pronađe svoju sreću. Potrebno je oslobođiti se nametnutih

ciljeva jer, boreći se za njih, čovek se sve više udaljava od svog puta.

Klatno je po svojoj suštini egregor, ali time ni blizu nije sve rečeno. Pojam „egregor“ ne odražava čitav splet nijansi međudelovanja čovjeka i energetsko-informacionih struktura.

Koordinacija namere

Realizacija najgorih očekivanja kod ljudi sklonih negativnostima potvrđuje da je čovek sposoban da utiče na tok događaja. *Svaki događaj na liniji života ima dva ogranka u prostranstvu varijanti – povoljan i nepovoljan.* Svaki put kad se suočite s nekim događajem, birate kako ćete se prema njemu postaviti. Ako događaj smatrate pozitivnim, naći ćete se na povoljnem ogranku života. Međutim, sklonost ka negativnostima vas navodi da ispoljavate nezadovoljstvo i birate nepovoljan ogrank.

Čim vas je nešto razljutilo, sledi nova neprijatnost. Tako se dogodi da „nevola nikad ne dolazi sama“. Ali do niza neprijatnosti ne dolazi zbog same nevolje, već zbog vašeg odnosa prema njoj. Zakonomernost se formira vašim izborom na račvanju. Analizirajući nivo svoje sklonosti ka negativnostima, možete da zamislite gde će vas u životu odvesti takav niz negativnih ogrankaka.

Princip koordinacije namere glasi ovako: ako promene u scenariju, koje se čine negativnim, odlučite da posmatrate kao pozitivne, one će takve i biti. Sledeći taj princip, u pozitivnim očekivanjima ćete postići onakav uspeh kakav negativci postižu u svojim najgorim očekivanjima.

Koordinacija važnosti

Ničemu nemojte da pridajete preterano veliku važnost. Vaša važnost nije potrebna vama, već klatnima. Klatna upravljuju ljudima kao marionetama pomoću niti važnosti. Čovek

se plaši da olabavi niti važnosti jer se nalazi pod uticajem zavisnosti koja stvara iluziju oslonca i sigurnosti.

Sigurnost je taj suvišni potencijal nesigurnosti samo suprotnog polariteta. Osvešćenost i namera omogućavaju ignorisanje igre klatna i postizanje cilja bez borbe. A kad postoji sloboda bez borbe, onda sigurnost nije potrebna. Ako se oslobođim važnosti, nemam šta da štitim i osvajam – jednostavno mirno idem i biram šta želim.

Da biste se oslobodili klatna, potrebno je da se odreknete unutrašnje i spoljašnje važnosti. Problemi i prepreke na putu do cilja takođe nastaju kao posledica suvišnih potencijala

važnosti. Prepreke se održavaju na temelju važnosti. Ako svesno odbacite važnost, prepreke će same nestati.

Linija života

Čovekov život, kao i svako drugo kretanje materije, predstavlja lanac uzroka i posledica. Posledica se u prostranstvu varijanti uvek nalazi blizu svog uzroka. Kako jedno proizilazi iz drugog, tako se i susedni sektori prostranstva nižu na liniji života. Scenario i scenografije sektora na jednoj liniji života uglavnom su po svom kvalitetu istovetni. Čovekov život ravnomerno teče po svojoj liniji sve dok se ne dogodi nešto što bitno menja scenario i scenografiju. Tada sudbina izvrši preokret i prelazi na drugu liniju života. Uvek se nalazite na onim linijama čiji parametri odgovaraju vašem odašiljanju misli. Promenom svog odnosa prema svetu, odnosno svog načina razmišljanja, prelazite na drugu liniju života s drugim varijantama razvoja događaja.

Materijalna realizacija

Informaciona struktura prostranstva varijanti se pri određenim uslovima može materijalizovati. Svaka misao, baš kao i sektor prostranstva, ima određene parametre. „Osvetljavanjem“

odgovarajućeg sektora odaslane misli realizuje njegovu varijantu. Na taj način misli imaju direktni uticaj na tok događaja.

Prostranstvo varijanti služi kao kalup, određuje oblik i putanju kretanja materije. Materijalna realizacija se kreće u prostoru i vremenu, ali varijante ostaju na mestu i postoje večno. Svako živo biće svojim odašiljanjem misli oblikuje sloj svog sveta. Naš svet nastanjuje mnoštvo živih organizama i svaki daje svoj doprinos oblikovanju stvarnosti.

Namera

Nameru približno možemo da definišemo kao odlučnost da imamo i delujemo. Ne ostvaruje se želja, već namera. Poželite da podignite ruku. Želja je formirana u vašim mislima i tako shvatate da želite da podignite ruku. Da li će želja podići ruku? Ne, želja sama po sebi ne stvara nikakvu aktivnost. Ruka se podiže samo kad su misli o želji dovršene i ostane samo odlučnost da dejstvujemo. Da li odlučnost delovanja može da podigne ruku? Takođe ne može. Doneli ste konačnu odluku da ćete podići ruku, ali se ona i dalje ne pokreće. Šta onda podiže ruku? Kako definisati ono što sledi nakon donesene odluke?

Ovde se vidi nesposobnost razuma da ponudi smisleno objašnjenje šta je namera. Naša definicija namere kao odlučnosti da imamo i delujemo samo je uvertira za silu koja konkretno ostvaruje delovanje. Preostaje nam da samo konstatujemo činjenicu da se ruka ne podiže željom ili odlukom, već namerom.

Namera se deli na *unutrašnju* i *spoljašnju*. Unutrašnja namera podrazumeva aktivno delovanje na okolinu – to je odlučnost delovanja. Spoljašnja namera je odlučnost da imamo, kada se svet sam potčinjava čovekovoj volji. Unutrašnja namera je koncentracija na pažnju i na proces kretanja prema cilju. Spoljašnja namera je koncentracija na pažnju i na to kako se cilj sam ostvaruje. Unutrašnjom namerom se cilj dostiže, a spoljašnjom bira. Sve što je povezano s magijom i paranormalnim pojavama odnosi se na polje spoljašnje namere. Sve što može da bude postignuto u okvirima uobičajenog pogleda na svet, dostiže se snagom unutrašnje namere.

Odnosi zavisnosti

Odnosi zavisnosti se određuju postavljanjem uslova poput „Ako ćeš ti tako, onda ću ja ovako...“ „Ako me voliš, znači da ćeš sve ostaviti i sa mnom otići na kraj sveta“; „Ako me ne oženiš (ne udaš se za mene), znači da me ne voliš.“; „Ako me budeš hvalio, onda ću

se družiti s tobom.“; „Ako mi ne daš svoju lopaticu, oteraću te s peska.“

Kad ljubav prelazi u odnose zavisnosti, neizbežno nastaje polarizacija i sile ravnoteže se narušavaju. Bezuslovna ljubav je ljubav bez prava na posedovanje, divljenje bez obožavanja. Drugim rečima, takav osećaj ne stvara odnose zavisnosti između onoga ko voli i objekta njegove ljubavi.

Ravnoteža se narušava u slučaju kad se jedno upoređuje s drugim ili mu se suprotstavlja. „Mi smo ovakvi, a oni su onakvi!“ Na primer, nacionalni ponos: u poređenju s kojim nacijama? Osećaj manje vrednosti: u poređenju s kim? Ili osećaj gordosti: u poređenju s kim?

Gde postoji suprotstavljanje, tamo se neizbežno pokreću i sile ravnoteže. Njihovo delovanje je usmereno ili na to da „razdvoje“ suprotstavljene subjekte, ili da ih ujedine uz obostranu saglasnost, ili da izazovu sukob. Ako ste vi stvorili polarizaciju, delovanje sila će biti pre svega usmereno protiv vas.

Polarizacija

Suvišni potencijali se stvaraju kad se nekim osobinama pridaje prevelik značaj. A odnosi zavisnosti među ljudima se stvaraju kad

međusobno počnu da se upoređuju, konfrontiraju i postavljaju uslove poput „Ako ćeš ti tako, ja će ovako“. Sam po sebi suvišni potencijal nije tako strašan sve dok iskrivljena procena postoji nezavisno, sama po sebi. Ali čim se neprirodno preuveličava u procenjivanju jednog objekta, odnosno upoređuje se s drugim, stvara se polarizacija koja rezultira vetrom sila ravnoteže. Sile ravnoteže pokušavaju da uklone nastalu polarizaciju i njihovo delovanje je u većini slučajeva usmereno protiv onoga ko je tu polarizaciju izazvao.

Prostranstvo varijanti

Prostranstvo varijanti je *informaciona struktura*. To je beskonačno polje informacija koje sadrži sve moguće varijante bilo kakvih događaja koji se mogu desiti. Može se reći da se u prostranstvu varijanti nalazi *sve što je bilo, što jeste i što će biti*. Prostranstvo varijanti služi kao šablon, koordinatna mreža kretanja materije u prostoru i vremenu. I prošlost i budućnost se u njemu čuvaju stacionarno, kao na filmskoj traci, a vremenski efekat se ispoljava samo kao posledica premeštanja zasebnog kadra u kome se osvetljava sadašnjost.

Svet istovremeno ima dva oblika: fizičku stvarnost, koju možemo da dotaknemo rukama, i metafizičko prostranstvo varijanti koje se

nalazi izvan okvira percepcije, ali zbog toga nije ništa manje objektivno. Pristup tom polju informacija je u principu ipak moguć. Upravo odatle dolaze intuitivna znanja i vidovitost. Razum nije sposoban da stvori ništa principijelno novo. On može samo da sastavi novu verziju kuće od starih kockica. Mozak ne čuva samu informaciju, već nešto nalik adresama informacije u prostranstvu varijanti. Sva naučna otkrića i umetnička remek-dela razum, uz pomoć duše, dobija iz prostranstva varijanti.

Snovi nisu iluzija u uobičajenom smislu te reči. Razum ne zamišlja svoje snove – on ih zaista vidi. Ono što posmatramo u stvarnosti su realizovane varijante. Snovi nam pokazuju šta se moglo dogoditi u prošlosti ili u budućnosti. San je putovanje duše u prostranstvu varijanti.

Putokazi

Putokazi su znaci koji ukazuju na mogući preokret u toku varijanti. Ako se primiče nešto što može da ima suštinski uticaj na tok događaja, mogu se pojaviti znaci koji signaliziraju o njemu. Kada tok varijanti proizvede zaokret, vi prelazite na drugu liniju života. Svaka linija je manje-više istovetna po svojim kvalitetima. Bujica u toku varijanti može da preseca različite linije. Linije života se međusobno

razlikuju prema svojim parametrima. Promene mogu da budu beznačajne, ali razlika se ipak oseća. Tu kvalitativnu razliku možete da primetite svesno ili nesvesno: kao da nešto nije u redu.

Putokazi se pojavljuju samo onda kad počne prelazak na druge linije života. Vi možda nećete obratiti pažnju na pojedinačne pojave. Na primer, vrana je zakreštala, ali vas to nije uznenirilo. Niste osetili kvalitativnu razliku, što znači da se i dalje nalazite na prethodnoj liniji. Ali ako ste obratili pažnju na tu pojavu, osetili u njoj nešto neobično, nespecifično, to može da bude znak. Znak se od obične pojave razlikuje po tome što uvek signalizira započet prelazak na bitno različitu liniju života od prethodne.

Sektor prostranstva varijanti

U svakoj tački prostranstva postoji posebna varijanta određenog događaja. Radi lakšeg razumevanja, zamislićemo da se varijanta sastoji od scenarija i dekoracije. Dekoracija je spoljašnji izgled ili forma pojave, a scenario je put kojim se kreće materija. Ako pojednostavimo, prostranstvo varijanti možemo da podelimo na sektore. Svaki sektor ima svoj scenario i dekoraciju. Što je veća udaljenost među sektorima, veće su razlike u scenarijima i dekoracijama. Čovekova sudsudina je takođe predstavljena brojnim

varijantama. Teoretski ne postoje nikakva ograničenja po pitanju mogućih preokreta čovekove subbine budući da je prostranstvo varijanti beskonačno.

Sile ravnoteže

Svuda gde postoji suvišni potencijal, pojavljuju se sile ravnoteže koje su usmerene na njegovo otklanjanje. Potencijal stvara naša mentalna energija kad se nekom objektu pridaje suviše veliki značaj. Na primer, uporedimo dve situacije: u prvoj stojite na podu svoje kuće, a u drugoj ste na ivici provalije. U prvom slučaju uopšte ne brinete. U drugom slučaju situaciji pridajete jako veliki značaj. Ako učinite jedan nesmotren pokret, dogodiće se nešto nepopravljivo. Na energetskom planu činjenica da jednostavno stojite ima isto značenje kako u prvom tako i u drugom slučaju. Ali stajanjem nad provalijom svojim strahom podižete napetost, dovodite do odstupanja na energetskom polju. Zbog toga nastaju sile ravnoteže kojima je cilj da uklone to odstupanje. Čak možete i realno da osetite njihovo delovanje. S jedne strane vas neobjašnjiva sila vuče prema ivici, a s druge da se odmaknete od nje. Da bi uklonile suvišni potencijal vašeg straha, sile ravnoteže

treba samo da vas odmaknu od ivice ili da vas gurnu u provaliju i s tim završe. Takvo njihovo delovanje vi i osećate.

Delovanje sila ravnoteže s ciljem uklanjanja suvišnih potencijala uzrokuju lavovski deo problema. Njihova podmuklost je u tome što čovek često dobija upravo suprotno od željenog. Pritom je sasvim nejasno šta se događa. Iz toga proizilazi osećaj da ovde deluje nekakva neobjašnjiva zla sila, poput svojevrsnog „zakona podlosti“.

Slajd

Naša predstava o sebi i svetu koji nas okružuje često je daleko od istine. Ovo izobličenje uzrokuju naši slajdovi. Na primer, uznemireni ste zbog nekih ličnih nedostataka i zato imate osećaj manje vrednosti jer vam se čini da se ti nedostaci ne sviđaju ni drugima. Tada, dok komunicirate s ljudima, u svoj „projektor“ stavljate slajd kompleksa niže vrednosti i sve vidite iskrivljeno.

Slajd je slika u vašoj glavi koja (možda, za sada), ne odgovara stvarnosti. Negativan slajd po pravilu teži da stvori jedinstvo duše i razuma i zbog toga se otelotvoruje u stvarnosti.

Ostvaruju se naša najgora očekivanja. Negativne slajdove možemo da pretvorimo u pozitivne i nateramo ih da rade za nas. Ako svesno formiramo pozitivan slajd, on na iznenadujući način može da

transformiše sloj vašeg sveta. Slajd cilja je zamišljena slika realnosti u kojoj je cilj već postignut. Dosledna vizualizacija slajda dovodi do materijalizacije odgovarajućeg sektora prostranstva varijanti.

Sloj sveta

Svako živo biće energijom misli materijalizuje određeni sektor prostranstva varijanti i stvara sloj sveta. Svi ti slojevi se slažu jedan na drugi i na taj način svako biće daje svoj prilog u oblikovanju stvarnosti. Čovek svojim doživljavanjem sveta stvara individualan sloj sveta – odvojenu stvarnost. Ta stvarnost, u zavisnosti od čovekovog odnosa, poprima određenu nijansu. Ako se slikovito izrazimo, u individualnom sloju čovekovog sveta se stvaraju određene „vremenske prilike“: jutarnja svežina i sjaj Sunca ili tmurno i kišno vreme, a događa se da besni uragan ili dolazi do prirodnih katastrofa.

Individualna stvarnost se oblikuje na dva načina: *fizički* i *metafizički*. Drugim rečima, čovek stvara svoj svet sopstvenim postupcima i mislima. Ovde glavnu ulogu igra način razmišljanja, budući da uzrokuje značajan udio materijalnih problema s kojima čovek većinu vremena mora da se bori. Transurfing ima posla isključivo s metafizičkim aspektom.

Suvišni potencijal

Suvišni potencijal je napetost, mestimična užburkanost u jednoličnom energetskom polju. Takvo odstupanje stvara energija misli kada se nekom predmetu pridaje suviše veliki značaj. Na primer, želja je suvišni potencijal budući da teži da privuče željeni predmet tamo gde ga nema. Iznurujuća želja da imate ono što nemate uzrokuje energetsку „oscilaciju pritiska“ koji stvara vetar sila ravnoteža. Drugi primeri suvišnih potencijala su nezadovoljstvo, osuđivanje, ushićenost, klanjanje, idealizacija, precenjivanje, prezir, taština, osećaj nadmoćnosti, krivice, manje vrednosti.

Tok varijanti

Informacija je stacionarno pohranjena u prostranstvu varijanti u obliku *matrice*. Struktura informacija organizovana je u međusobno povezane lance. Uzročno-posledične veze stvaraju tok *varijanti*.

Nemiran razum stalno oseća trzaje klatna i nastoji da reši sve probleme i održi situaciju pod kontrolom. Voljne odluke razuma u većini slučajeva su besmisleno pljeskanje rukama po vodi. Većina

problema, naročito sitnih, rešavaju se sami od sebe ako to ne smeta toku varijanti.

Toku se ne treba aktivno suprotstavljati prvenstveno zbog toga što se pritom beskorisno ili štetno troši masa energije. Tok ide putem najmanjeg otpora i zato u sebi sadrži najefikasnije i najrazumnije rešavanje problema. Suprotno tome, protivljenje toku stvara gomilu novih problema.

Od moćnog intelekta nema koristi ako rešenje već postoji u prostranstvu varijanti. Ako ne budete ulazili u neistražena područja i ne budete smetali toku varijanti, rešenje će doći samo, i to najoptimalnije. Optimalnost je već ugrađena u strukturu polja informacija. U prostranstvu varijanti postoji sve, ali s najvećom verovatnoćom se realizuju varijante za koje je potreban najmanji utrošak energije. Priroda ne troši uzaludno energiju.

Transurfing

Reč *Transurfing* nisam izmislio ja, već se ona strovalila na mene sa istog mesta odakle dolaze svi ostali termini i uopšte – sav sadržaj knjige. Ni sam neko vreme nisam razumeo šta to znači. Ovde čak nije jasno kako implementirati i njegovu asocijaciju. Značenje te reči bismo mogli da tumačimo kao „klizanje kroz prostranstvo varijanti“, ili

kao „transformaciju potencijalno moguće varijante u stvarnost“, ili kao „prelazak preko linija života“. Ali, generalno, ako se bavite Transurfingom, znači da održavate ravnotežu na talasu sreće. Reč „Трансерфинг“ se izgovara kao što se i piše. Ali ako se nekome dopada da je izgovara u engleskom maniru, samo neka izvoli. (originalni naziv na ruskom je „Transerfing“, međutim, kod nas je usvojen izgovor na engleskom jeziku – surfing-surovanje – *prim. prev.*).

Talas sreće

Talas sreće nastaje usled akumulacije povoljnih linija života. U prostranstvu varijanti sve postoji, pa tako i zlatne žile. Ako dospete do krajnje tačke takve homogenosti i ugrabite sreću, po inerciji možete da skliznete i na druge linije grupisanosti gde vas očekuju nove, srećne okolnosti. Ali, ako je iza prvog uspeha usledio nepovoljni period, znači da vas je zahvatilo destruktivno klatno i odvuklo od talasa uspeha.

Važnost

Važnost se pojavljuje kad se nečemu pridaje preterano veliki značaj. To je suvišni potencijal u čistom obliku i da bi ga uklonile, sile

ravnoteže stvaraju probleme onome ko taj potencijal stvara. Postoje dva oblika važnosti: *Unutrašnja i spoljašnja važnost*.

Unutrašnja ili sopstvena važnost se ispoljava u vidu precenjivanja ličnih vrlina ili mana. Njena formula glasi ovako: „Ja sam važna osoba“ ili „Ja radim važan posao“. Kad kazaljka bitnosti sopstvene persone pređe dopuštene vrednosti, na delo stupaju sile ravnoteže i „važna ptica“ dobija preko nosa. Onog koji „radi važan posao“ takođe čeka razočaranje: ili taj posao nikome neće biti potreban, ili će biti urađen vrlo traljavo. Postoji i suprotna strana važnosti, to jest – omalovažavanje sopstvenih zasluga, samoponižavanje. Obim viška potencijala u oba slučaja je identičan, razlika je samo u polaritetima.

Spoljašnju važnost čovek takođe stvara na veštački način, kad pridaje veliki značaj nekom objektu ili događaju iz svog okruženja. Njegova formula glasi ovako: „Za mene veliki značaj ima to i to“, ili „Jako mi je bitno da uradim to i to“. Pritom se stvara višak potencijala zbog čega će cela stvar biti uprskana. Zamislite da morate preći preko brvna koje se nalazi na zemlji. Ne postoji ništa jednostavnije. Zatim, pak, morate da pređete preko tog istog brvna koje je postavljeno tako da spaja krovove dve višespratnice. To je za vas veoma važno i ne uspevate da ubedite sebe u suprotno.

Autor o sebi...

Diplomirao sam kvantru fiziku na Državnom univerzitetu u Kaljiningradu, gde ujedno i živim. U dobi sam od pedeset godina, oženjen sam i otac jedne čerke. Po nacionalnosti sam Rus, a jednom četvrtinom Estonac. Sve ostalo nema nikakvog značaja, kao što uostalom nema ni ovo. Što se tiče mojih istraživanja, mogu samo da kažem da Transurfing besprekorno funkcioniše. Ne želim da ističem svoj lični život, jer će nakon toga on prestati da bude lični. Velika popularnost se okreće protiv vas kad podlegnete iskušenju i popnete se na pijedestal da bi svi mogli da vas vide. Kod nekih naroda, na primer, kod američkih Indijanaca, postoji uverenje da ako je neko nacrtao vaš portret (napravio fotografiju), ukrao je deo vaše duše. Naravno, ovo je samo sujeverje, ali ono nije nastalo bez nekog

osnova. Proizvod ličnog stvaralaštva se može distribuirati, ali praviti tiraž od ličnosti – nikad.

Na pitanje radoznalih čitalaca: „Ko je Vadim Zeland”? obično odgovaram: Niko. Moja biografija ne može i ne treba da bude predmet interesovanja budući da nisam ja autor Transurfinga već samo njegov „prenosnik”. Zaista je potrebno da budem „niko”, samo prazan sud, kako ničim ličnim ne bih izvitoperio ovo drevno znanje koje otvara vrata u svet gde nemoguće postaje moguće. Stvarnost prestaje da postoji kao nešto spoljašnje i nezavisno, a postaje pristupačna ako se slede određena pravila. Tajna, prikrivena samo onim što leži na površini, toliko je veličanstvena, da identitet njenog prenosnika prestaje da bude važan. Možda su pravi interes zaslužili „Čuvari” koji su mi dali ovo znanje, ali i oni više vole da ostanu u senci...”

VADIM ZELAND

Edicija TRANSURFING

1. Prostranstvo varijanti – knjiga 1.
2. Šum jutarnjih zvezda – knjiga 2.
3. Napred u prošlost – knjiga 3.
4. Upravljanje stvarnošću – knjiga 4.
5. Jabuke padaju u nebo – knjiga 5.
6. Gospodar stvarnosti
7. TAFTI sveštenica - Šetnja uživo kroz film

Stranica autora na ruskom jeziku:

[zelands.ru](#)

Izdanja Vadima Zelanda na srpskom jeziku:

[aruna.rs](#)

Fejsbuk stranica:

transurfing.zeland.vadim

Instagram:

transurfing.vadim.zeland

Youtube:

Transurfing Vadim Zeland

Distribucija i plasman knjiga:

A R U N A

[www.aruna.rs](#)

[Tel./Viber: 064 15–77–045](mailto:<u>aruna@aruna.rs</u></p></div><div data-bbox=)

Prodajno mesto:

Prodavnica zdrave hrane **Maslina**

Beograd, ul. Katanićeva 2 (kod Hrama Svetog Save)

011 245 9090 • 063 245 90 90

Dobro nam došli!

Vadim ZELAND

TRANSURFING

GOSPODAR STVARNOSTI

Ova knjiga, uprkos svom nazivu, uopšte ne spada u domen fantastike. Svakodnevna stvarnost se u njoj pojavljuje u novom, nepoznatom obliku, što je čini mnogo neobičnijom od bilo kakve mistike. Predstoji vam da se uverite da realnost zapravo nije ono što smo navikli da pod njom podrazumevamo.

Materijalna Vasiona, ma kako to delovalo čudno, ima svoj odraz u ogledalu: nematerijalan i nevidljiv, ali objektivno postojeći svet, čije se prisustvo manifestuje kroz neobjasnive pojave. I ono što je iznenadujuće, u tački kontakta ova dva sveta, stvarnost postaje nešto čime se može upravljati.

Energija misli ne nestaje bez traga - ona nesumnjivo ima određeni uticaj na stvarnost koja nas okružuje. Ali kako iskoristiti ovu energiju? Zašto nam se želje ne ostvaruju, a najgore strepnje nam se, naprotiv, ostvaruju? Zašto poznati metodi vizualizacije u nekim slučajevima deluju, a u drugima ne?

Radi se o tome da nedostaje jedna karika bez koje se svaka ezoterična praksa pretvara u beskoristan gubitak vremena. Međutim, tajna leži na površini, a toliko je nepojmljivo jednostavna da je u nju teško poverovati. Ova knjiga daje odgovor na pitanje koja je to karika.

Kad dobijete ključ od stvarnosti kojom se može upravljati, otkrićete svet u kome nemoguće postaje moguće. Uprkos činjenici da će vam mnogo toga što naučite izgledati krajnje neobično, zapamtite: ovde nema fikcije - sve je stvarno.

Transurfing nije priča za slatke snove, već hladan tuš za budenje.
Mirno spavajte i ne čitajte knjige koje su štetne po san.

„Na pitanje radoznalih čitalaca: „Ko je Vadim Zeland?” obično odgovaram: Niko. Moja biografija ne može i ne treba da bude predmet interesovanja budući da nisam ja autor Transurfinga već samo njegov „prenosnik”. Zaista je potrebno da budem „niko”, samo prazan sud, kako ničim ličnim ne bih izvitoperio ovo drevno znanje koje otvara vrata u svet gde nemoguće postaje moguće. Stvarnost prestaje da postoji kao nešto spoljašnje i nezavisno, a postaje pristupačna ako se slijedi određena pravila. Tajna, prikrivena samo onim što leži na površini, toliko je veličanstvena, da identitet njenog prenosnika prestaje da bude važan. Možda su pravi interes zaslužili „Čuvari” koji su mi dali ovo znanje, ali i oni više vole da ostanu u senč...“

U suradnji sa:

ISBN: 978-86-6052-016-8

9 788660 520168

Gospodar stvarnosti

Vadim Zeland

TRANSURFING

aruna

IZDANJA ARUNA

Vadim Zeland • Transurfing

Kliknite na link:

<https://aruna.rs/edicija/vadim-zeland-transurfing.html>

Vadim Zeland: TAFTI sveštenica - Šetnja uživo kroz film

900,00 RSD

Dodaj u korpu

Vadim Zeland: TAFTI sveštenica - Šetnja uživo kroz film (mp4)

500,00 RSD

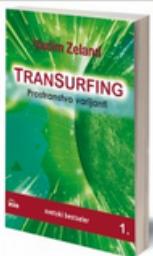
Dodaj u korpu

Vadim Zeland: Gospodar stvarnosti

900,00 RSD

* Dodaj u korpu

Vadim Zeland:
Prostranstvo varijanti
(knjiga 1.)

900,00 RSD

Dodaj u korpu 1

Vadim Zeland: Šum
jutarnjih zvezda (knjiga
2.)

900,00 RSD

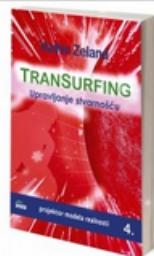
Dodaj u korpu 1

Vadim Zeland: Napred
u prošlost (knjiga 3.)

900,00 RSD

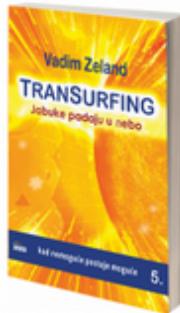
Dodaj u korpu 1

Vadim Zeland:
Upravljanje stvarnošću
(knjiga 4.)

900,00 RSD

Dodaj u korpu 1

Vadim Zeland: Jabuke
padaju u nebo (knjiga
5.)

900,00 RSD

Dodaj u korpu 1

Komplet "Transurfing" (5 knjiga)

Samo 3.600,00 RSD (4500)

Knjige - S.N. Lazareva

Kliknite na link:

<https://aruna.rs/edicija/sn-lazarev-knjige.html>

S.N. Lazarev: Put ka sreću

900,00 RSD

Dodaj u korpu 1

S.N. Lazarev: Lek za sve bolesti

900,00 RSD

Dodaj u korpu 1

S.N. Lazarev: Prevazilaženje gordosti

900,00 RSD

Dodaj u korpu 1

S.N. Lazarev: Recept za sreću

500,00 RSD

Dodaj u korpu 1

S.N. Lazarev: Dijalog sa čitaocima (knjiga 8.)

900,00 RSD

Dodaj u korpu 1

S.N. Lazarev: Sistem samoregulacije polja (knjiga 1.)

900,00 RSD

Dodaj u korpu 1

S.N. Lazarev: Ozdravljenje duše

900,00 RSD

Dodaj u korpu 1

S.N. Lazarev: Čovekovo zdravlje

900,00 RSD

Dodaj u korpu 1

S.N. Lazarev: 40 pitanja o duši, sudbini i zdravlju

900,00 RSD

Dodaj u korpu 1

S.N. Lazarev - Tajne porodične sreće

900,00 RSD

Dodaj u korpu 1

S.N. Lazarev: Koraci ka spasenju (knjiga 6.)

900,00 RSD

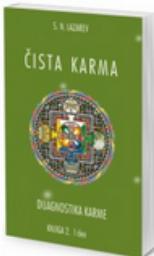
Dodaj u korpu 1

S.N. Lazarev: Oblici
gordosti

900,00 RSD

Dodaj u korpu

S.N. Lazarev: Čista
karma (knjiga 2. I deo)

900,00 RSD

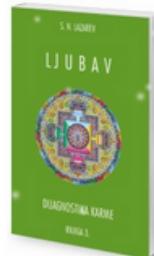
Dodaj u korpu

S.N. Lazarev: Čista
karma (knjiga 2. II deo)

900,00 RSD

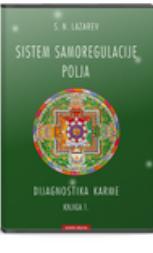
Dodaj u korpu

S.N. Lazarev: Ljubav
(knjiga 3.)

900,00 RSD

Dodaj u korpu

S.N. Lazarev: Sistem
samoregulacije polja
(audio-knjiga)

600,00 RSD

Dodaj u korpu

Odgovori S.N. Lazareva
na pitanja čitalaca s
Balkana

500,00 RSD

Dodaj u korpu

S.N. Lazarev: Blaženi
siromašni duhom

900,00 RSD

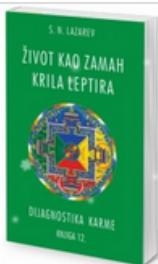
Dodaj u korpu

S.N. Lazarev: Dodir s
budućnošću (knjiga 4.)

900,00 RSD

Dodaj u korpu

S.N. Lazarev: Život kao zamah krila leptira (knjiga 12.)

900,00 RSD

Dodaj u korpu 1

S.N. Lazarev: Iskustva preživljavanja (I deo)

900,00 RSD

Dodaj u korpu 1

S.N. Lazarev: Vaspitanje roditelja (IV deo, knjiga 6.)

900,00 RSD

Dodaj u korpu 1

S.N. Lazarev: Prvi korak u budućnost

900,00 RSD

Dodaj u korpu 1

S.N. Lazarev: Vaspitanje roditelja (V deo, knjiga 7.)

900,00 RSD

Dodaj u korpu 1

S.N. Lazarev: Vaspitanje roditelja (I deo, knjiga 2.)

900,00 RSD

Dodaj u korpu 1

S.N. Lazarev: Vaspitanje roditelja (II deo, knjiga 3.)

900,00 RSD

Dodaj u korpu 1

S.N. Lazarev: Odgovori na pitanja (knjiga 4.)

900,00 RSD

Dodaj u korpu 1

S.N. Lazarev:
Vaspitavanje roditeľja
(III deo, knjiga 5.)

900,00 RSD

Dodaj u korpu 1

KARMADIAGNOSZTIKA
- AZ EMBERI
ENERGIAMEZŐ

900,00 RSD

Dodaj u korpu 1

SZERGEJ LAZAREV -
KARMADIAGNOSZTIKA
- TISZTA KARMA 2/1

900,00 RSD

Dodaj u korpu 1

SZERGEJ LAZAREV - A
lélek gyógyulása

900,00 RSD

Dodaj u korpu 1

Komplet od 3 knjiga: S.N. Lazarev + Vadim Zeland (zima 2021.).

Samo 2.430,00 RSD (2700)

